

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปมหาบัณฑิต
สาขาวิชาทัศนศิลป์ศึกษา แผนก ก แบบ ก 2 ระดับปริญญามหาบัณฑิต

มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2566

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศิลปากร

คีตยอดมูมั่ง

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปมหาบัณฑิต
สาขาวิชาทัศนศิลป์ศึกษา แผนก ก แบบ ก 2 ระดับปริญญามหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปีการศึกษา 2566
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศิลปากร

MISSING CULTURAL HERITAGE

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements

for Master of Fine Arts VISUAL ARTS EDUCATION

Silpakorn University

Academic Year 2023

Copyright of Silpakorn University

หัวข้อ	คีตฮอดมุลมัง
โดย	นายวีรยุทธ แสนศรี
สาขาวิชา	ทัศนศิลป์ศึกษา แผน ก แบบ ก 2 ระดับปริญญามหาบัณฑิต
อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก	ศาสตราจารย์ เกียรติคุณ ปรีชา เกาทอง
อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม	รองศาสตราจารย์ ทิพนันต์ แยมมณีชัย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พิสิฐ ตั้งพรประเสริฐ

คณะจิตรกรรมประติมากรรมและภาพพิมพ์ และคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
ได้รับพิจารณาอนุมัติให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา ตามหลักสูตรศิลปมหาบัณฑิต

..... คณบดีคณะจิตรกรรมประติมากรรมและ
ภาพพิมพ์ และคณะศึกษาศาสตร์
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วิชญ มุกดาภิรมย์)

พิจารณาเห็นชอบโดย

..... ประธานกรรมการ
(ศาสตราจารย์ ทินกร กาษรสุวรรณ)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
(ศาสตราจารย์ เกียรติคุณ ปรีชา เกาทอง)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม
(รองศาสตราจารย์ ทิพนันต์ แยมมณีชัย)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พิสิฐ ตั้งพรประเสริฐ)

..... ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อภิชาติ พลประเสริฐ)

646120004 : ทัศนศิลป์ศึกษา แผน ก แบบ ก 2 ระดับปริญญาโท

คำสำคัญ : คีตฮอดมูลมัง

นาย วีรยุทธ แสนศรี: คีตฮอดมูลมัง อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก : ศาสตราจารย์
เกียรติคุณ ปรีชา เกาทอง

การสร้างสรรคศิลปนิพนธ์หัวข้อ “คีตฮอดมูลมัง” มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาผลงาน
จิตรกรรมร่วมสมัยของผู้สร้างสรรคเอง โดยผู้สร้างสรรคได้ทำการศึกษาข้อมูลมุ่งเน้นไปที่เนื้อหาใน
เรื่องราวอารมณ์ความรู้สึกคิดถึงยายที่จากไป ผ่านงานจิตรกรรมในรูปแบบเฉพาะตัวโดยได้นำเอา
ร่องเท้าที่ยายเคยใส่นำมาปาดป้ายแทนพู่กันเพื่อให้ผลงานเกิดร่องรอยและอารมณ์เสมือนกับว่า
ยายได้มาสร้างสรรคผลงานร่วมกับหลานโดยผ่านร่องเท้าคู่มาก่อนที่เหลื่ออยู่ให้เกิดเป็นภาพวัสดุอุปกรณ์
การทอผ้าของยายที่เริ่มผูกพันไปตามกาลเวลา พร้อมถ่ายทอดเรื่องราวอารมณ์ความรู้สึกเข้าไปในภาพ

ผู้สร้างสรรคได้นำเอาประสบการณ์ในสมัยเยาว์วัยที่มีความผูกพันกับยาย ทำให้เกิดความคิด
ถึงในช่วงเวลาที่อยู่ด้วยกัน โดยเฉพาะเวลาที่เห็นสถานที่เดิมๆหรือวัสดุอุปกรณ์ที่ยายเคยใช้ ก็ทำให้
เกิดความคิดถึงเรื่องราวในอดีต แต่ด้วยกาลเวลาที่หมุนเปลี่ยนไปไม่เคยย้อนกลับทำให้เข้าใจถึงสัจ
ธรรมบางอย่าง และพยายามรู้ทันกับสภาวะของอารมณ์ในขณะนั้น ผู้สร้างสรรคจึงได้แสดงออกทาง
อารมณ์และความรู้สึกทางสุนทรียศาสตร์ ผ่านสัญลักษณ์รูปร่างรูปทรงของวัสดุอุปกรณ์ที่เกี่ยวกับการ
ทอผ้าที่เริ่มผูกพันในสถานที่และบรรยากาศเก่าๆ โดยได้นำเอาร่องเท้าเก่าที่หลงเหลืออยู่มาใช้ปาดป้าย
เพื่อสร้างสรรคเป็นผลงานจิตรกรรมแฝงนัยยะทางความรู้สึกของความคิดถึงของหลานที่มีต่อยาย
พร้อมทั้งความรู้สึกเสียดายที่มรดกทางวัฒนธรรมอันมีคุณค่าที่เริ่มจะสูญหายไป

ผู้สร้างสรรคหวังว่า ผู้ที่ได้เข้ามาชมผลงานในชุดนี้ จะได้สัมผัสถึงอารมณ์ความรู้สึกของ
หลานที่มีต่อยายผ่านผลงานจิตรกรรมที่เกิดจากการปาดป้ายของร่องเท้าคู่มาก่อนที่จากไป และ
อารมณ์ความรู้สึกแห่งความคิดถึงโดยผ่านสุนทรียกรรมแห่งภาษาจิตรกรรมที่เป็นแบบเฉพาะตัวของผู้
สร้างสรรค ผลงานชุดนี้อาจจะทำให้ผู้เข้าชมเกิดความรู้สึกย้อนเวลาสู่วัยเด็กและนึกถึงเรื่องราวในอดีต
ที่จางหายไปก็เป็นได้

646120004 : Major VISUAL ARTS EDUCATION

Keyword : Missing Cultural Heritage

MR. Weerayut SANSRI : Missing Cultural Heritage Thesis advisor : Professor Preecha Thaothong

The purpose of this art thesis titled “Missing Cultural Heritage ” was to develop contemporary painting by the creator himself. The creator has examined the contents, paying particular attention to the parts that deal with the nostalgia associated with losing a grandma. Instead of using a paintbrush, the artist employed his grandmother's old shoes to paint in a distinctive style. Using an old pair of shoes to depict the emotional expression toward the picture, this created the impression and feelings of a grandmother working with her grandson to create an image of grandma's weaving equipment that had started to decay over time.

Drawing from his early memories of bonding with his grandmother, the creator evoked nostalgia for their time spent together, especially when he saw the same old locations or tools that grandmother had used. Nonetheless, the creator came to the realization that time had changed and would never go back, that some realities were then known, and he made an effort to be conscious of his emotional condition at the moment. Therefore, the creator expressed the impression and aesthetic feelings through decayed grandmother's weaving equipment using an old pair of shoes conveying grandchild's feelings of nostalgia for his grandmother along with feelings of regret that valuable cultural heritage has disappeared.

The creator fervently hopes that by using an old pair of grandmother's shoes in a painting tool, viewers will be able to experience the feelings of a grandchild towards his losing grandmother as well as the sentiment of nostalgia conveyed by the unique painting language of the artist. This piece of art has the potential to take viewers back to their early years and evoke bygone memories.

กิตติกรรมประกาศ

การค้นคว้าสร้างสรรค์ผลงานศิลปนิพนธ์ชุด”คีตยอดมูมั่ง” สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี ด้วยการแนะนำช่วยเหลือจากอาจารย์ที่ปรึกษาหลัก ศาสตราจารย์เกียรติคุณปรีชา เกาทอง

อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม รองศาสตราจารย์ทิพนธ์ แยมมณีชัย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พิสิฐ ตั้งพรประเสริฐ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อภิชาติ พลประเสริฐ ที่ให้คำแนะนำความรู้ และถ่ายทอดประสบการณ์วิธีคิดที่เป็นประโยชน์ ต่อการแก้ปัญหาต่างๆในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปนิพนธ์

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ภาคิวิชาทัศนศิลป์ศึกษา คณะจิตรกรรมประติมากรรมและภาพพิมพ์ และคณะศึกษาศาสตร์ทุกท่าน

ขอกราบขอบพระคุณบิดามารดา ครูศิลปะคนแรกในชีวิตที่เป็นแบบอย่างและแรงบันดาลใจอันยิ่งใหญ่ นายวิเชียร แสนศรี และนางอารี แสนศรี ที่ให้กำเนิดชีวิตให้การเลี้ยงดู อบรมสั่งสอนคอยสนับสนุนให้บุตรได้รับการศึกษาจนถึงปัจจุบัน

ขอบคุณบุคคลในครอบครัวอันเป็นที่รัก นางสาวรดา แสนศรี ศรีภรรยาที่คอยอยู่เคียงข้างกันตลอดมา พร้อมเด็กชายศุภวิชญ์ แสนศรี(ภูผา)และเด็กชายศิลปากร แสนศรี(ภูผิง) ลูกรักทั้งสองคนที่ส่งกำลังใจให้พ่อคนนี้ให้มีแรงสร้างสรรค์ผลงานศิลปะออกมาได้อย่างสมบูรณ์

ขอกราบขอบพระคุณท่านพ่อใหญ่สุรศักดิ์ เอนกแสน อดีตผู้อำนวยการโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ ๒๘ จังหวัดยโสธร ที่เหมือนเป็นพ่ออีกคนหนึ่งคอยคอยสั่งสอน แนะนำ ช่วยเหลือให้ลูกชายคนนี้ได้เติบโตได้อย่างทุกวันนี้

ขอกราบขอบพระคุณท่านแม่ใหญ่นิตยวรรณ เอนกแสน อดีตผู้อำนวยการโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ ๓๖บุรี จังหวัดร้อยเอ็ด ท่านเป็นแม่ใหญ่ที่ใจดีกับทุกคน คอยช่วยเหลือในทุกเรื่องตลอดมา

ขอกราบขอบพระคุณผู้อำนวยการดร.สุภาพร พากักดี ผู้อำนวยการโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ ๒๘ จังหวัดยโสธร ที่คอยสนับสนุนเปิดโอกาสให้ลูกๆได้เติบโตตามวิถีของตนที่ควรจะเป็น ท่านเป็นต้นแบบที่ดีในการพัฒนาตนเองและที่สำคัญท่านรักลูกๆทุกคน

ขอกราบคารวะศิลปินจิตรกร นักเขียนทุกท่านที่ได้บุกเบิกเส้นทางสายสำคัญ สร้างสรรค์ผลงานศิลปกรรมและวรรณกรรมเพื่อศึกษาชื่นชม เรียนรู้ ต่อยอดจินตนาการอย่างไม่จบสิ้น

ขอขอบคุณญาติพี่น้อง รุ่นพี่รุ่นน้อง เพื่อนร่วมหลักสูตรทุกคน และเพื่อนร่วมวงการศึกษาประจวบสมัย รวมไปถึงบรรดาท่านนักสะสมผลงานศิลปะ ผู้ให้การสนับสนุนมาโดยตลอดและอีกมากมายหลายๆท่านที่ไม่ได้ถูกกล่าวถึง

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ญ
สารบัญภาพ.....	ฎ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
2. นิยามศัพท์ปฏิบัติการ.....	2
3. วัตถุประสงค์ของการสร้างสรรค์.....	3
4. แนวคิดในการสร้างสรรค์.....	3
5. กรอบแนวคิดในการสร้างสรรค์.....	4
6. สมมติฐานของการสร้างสรรค์.....	4
7. ขอบเขตของการสร้างสรรค์.....	4
8. ขั้นตอนวิธีการในการศึกษาและสร้างสรรค์.....	5
9. วัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการสร้างสรรค์.....	6
10. งบประมาณที่ใช้ในการสร้างสรรค์.....	6
11. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	6
บทที่ 2 เอกสารข้อมูลและศิลปกรรมที่เกี่ยวข้อง.....	7
1. อิทธิพลที่มีต่อแนวคิดและแรงบันดาลใจ.....	8
1.1 ความทรงจำในชีวิตที่ผ่านมาตั้งแต่วัยเด็กที่อยู่กับยาย.....	8

1.2 แรงบันดาลใจ (ร่องเท้าตะขอยายที่หลงเหลืออยู่).....	13
1.3 อุปกรณ์การทอผ้าของยาย.....	15
2. รูปแบบและเทคนิควิธีการสร้างสรรค์.....	19
2.1 จิตรกรรมสีอะคริลิคบนผืนผ้าใบ (Acrylic on canvas)	19
2.2 ศิลปะลัทธิรูปแบบเหมือนจริง(Realism)	20
3. อิทธิพลทางศิลปกรรม.....	21
3.1 วินเซนต์ แวน โก๊ะ (Vincent van Gogh).....	21
3.2 โกลด์ โมเนต์ (Claude Monet).....	23
3.4 ไมตรี ภาระหอม	28
3.5 สุรพล แสงคำ.....	31
3.6 นิวัฒน์ โกศล.....	32
3.7 ไพโรจน์ ว่างบอน	34
บทที่ 3 การดำเนินงานและกระบวนการสร้างสรรค์	41
3.1 แนวความคิดและแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์ผลงาน	41
3.2 รูปแบบของงานสร้างสรรค์.....	41
3.3 วิธีการดำเนินงานวิจัยสร้างสรรค์.....	42
3.4 ระยะเวลาในการดำเนินการ.....	43
3.5 วัสดุอุปกรณ์ในการดำเนินงานสร้างสรรค์	44
3.6 เทคนิค ขั้นตอนและกระบวนการ.....	45
3.6.1 พัฒนาการในการสร้างสรรค์ผลงานช่วงก่อนศิลปะนิพนธ์.....	45
3.6.2 การสร้างสรรค์ผลงานศิลปะนิพนธ์.....	55
3.7 สรุปวิเคราะห์ผลงานการสร้างสรรค์	68
บทที่ 4 วิเคราะห์ผลการทำงาน.....	70
4.1 วิเคราะห์ผลงานการสร้างสรรค์ช่วงก่อนวิทยานิพนธ์	71

4.1.1	วิเคราะห์ผลงานสร้างสรรค์ช่วงก่อนศิลปินพินซ์ชุดที่ 1 มี 2 ชั้น.....	71
4.1.2	วิเคราะห์ผลงานการสร้างสรรค์ช่วงก่อนวิทยานิพนซ์ชุดที่ 2 มี 2 ชั้น	74
4.1.3	วิเคราะห์ผลงานการสร้างสรรค์ช่วงก่อนวิทยานิพนซ์ชุดที่ 3 มี 2 ชั้น	75
4.2	วิเคราะห์ผลงานสร้างสรรค์วิทยานิพนซ์.....	78
4.2.1	วิเคราะห์ผลงานสร้างสรรค์ศิลปินพินซ์ ชั้นที่1	78
4.2.2	วิเคราะห์ผลงานสร้างสรรค์ศิลปินพินซ์ ชั้นที่2	79
4.2.3	วิเคราะห์ผลงานสร้างสรรค์ศิลปินพินซ์ ชั้นที่ 3.....	81
4.2.4	วิเคราะห์ผลงานสร้างสรรค์ศิลปินพินซ์ ชั้นที่ 4.....	82
4.2.5	วิเคราะห์ผลงานสร้างสรรค์ศิลปินพินซ์ ชั้นที่5.....	83
บทที่ 5	สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	85
	สรุปการสร้างสรรค์ศิลปินพินซ์	85
	อภิปรายผลการสร้างสรรค์.....	86
	1. การพัฒนาการด้านแนวความคิด	86
	ข้อเสนอแนะ	87
	รายการอ้างอิง	88
	ประวัติผู้เขียน.....	90

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 1 ตารางวิเคราะห์อิทธิพลศิลปกรรมต่อการสร้างงาน	38
ตารางที่ 2 รายละเอียดของระยะเวลาในการดำเนินการ	43
ตารางที่ 3 ตารางแสดงผลงานช่วงก่อนศิลปนิพนธ์ ชุดที่ 1	47
ตารางที่ 4 ตารางแสดงผลงานช่วงก่อนศิลปนิพนธ์ชุดที่ 2	49
ตารางที่ 5 ตารางแสดงผลงานช่วงก่อนศิลปนิพนธ์ ชุดที่ 3	54

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1 ยายดำ แสนศรี ยายผู้เป็นแรงบันดาลใจของผู้สร้างสรรค์	9
ภาพที่ 2 ห้องครัวของยาย	10
ภาพที่ 3 ห้องครัวของยายในอีกมุมหนึ่ง.....	10
ภาพที่ 4 กระจ์เทียมในมุมหนึ่งของห้องครัววัดที่ยายไปเป็นประจำ	11
ภาพที่ 5 กระจ์เทียมที่ห้องครัวของวัดที่ยายไปเป็นประจำ	11
ภาพที่ 6 กระจ์หย่องที่หิ้งพระห้องนอนของยาย.....	12
ภาพที่ 7 ภาพยายที่ห้องนอนของยายตอนที่ยายเสียไปแล้ว.....	12
ภาพที่ 8 ภาพรองเท้าของยายที่ยังหลงเหลือ	13
ภาพที่ 9 รองเท้าของยายที่ตัดมาเป็นวัสดุในการสร้างสรรค์ผลงาน	14
ภาพที่ 10 รองเท้าของยายที่ตัดมาเป็นวัสดุในการสร้างสรรค์ผลงาน.....	14
ภาพที่ 11 “หลา” อุปกรณ์ทอผ้าของยาย.....	15
ภาพที่ 12 การติดดอกฝ้ายใส่“กระจ์เพียด”เป็นขั้นตอนหนึ่งในกระบวนการทอผ้า.....	16
ภาพที่ 13 กระจ์bungไม้ไผ่ ใช้สำหรับใส่ดอกฝ้าย.....	16
ภาพที่ 14 “กระจ์เพียด” อุปกรณ์ที่ใช้ในกระบวนการทอผ้าของยาย	17
ภาพที่ 15 อุปกรณ์ทอผ้าของยาย ที่อยู่ที่ถ้ถุนบ้าน	17
ภาพที่ 16 อุปกรณ์ทอผ้าของยาย ที่อยู่ที่ถ้ถุนบ้าน	18
ภาพที่ 17 อุปกรณ์ทอผ้าของยาย ที่อยู่ที่ถ้ถุนบ้าน	18
ภาพที่ 18 อุปกรณ์ทอผ้าของยาย ที่อยู่ที่ถ้ถุนบ้าน	19
ภาพที่ 19 ภาพวินเซนต์ แวน โก๊ะ (Vincent van Gogh)	21
ภาพที่ 20 The Potato Eaters	22
ภาพที่ 21 Claude Monet.....	23

ภาพที่ 22 “Impression, Sunrise” (ค.ศ. 1872-1873).....	25
ภาพที่ 23 Philippe de Champaigne	26
ภาพที่ 24 La Vanité ou Allégorie de la Vie Humaine.....	28
ภาพที่ 25 ไมตรี ภาระหอม.....	28
ภาพที่ 26 Title : Bann Issan No.1	30
ภาพที่ 27 สุรพล แสงคำ.....	31
ภาพที่ 28 ศิลปิน : สุรพล แสงคำ / Surapon Saenkum.....	32
ภาพที่ 29 นิวัฒน์ โกศล.....	32
ภาพที่ 30 ศิลปิน : นิวัฒน์ โกศล.....	33
ภาพที่ 31 ไพโรจน์ ว่างบอน.....	34
ภาพที่ 32 ชื่อผลงาน การกำเนิดของชีวิตในธรรมชาติ หมายเลข 2	37
ภาพที่ 33 ภาพ sketch ก่อนวิทยานิพนธ์ ชุดที่ 1 คิดถึงยาย 1	45
ภาพที่ 34 ภาพ sketch ก่อนวิทยานิพนธ์ ชุดที่ 1 คิดถึงยาย 2	46
ภาพที่ 35 ภาพ sketch ก่อนวิทยานิพนธ์ ชุดที่ 2 คิดถึงยาย3.....	48
ภาพที่ 36 ภาพ sketch ก่อนวิทยานิพนธ์ ชุดที่ 2 คิดถึงยาย 4	48
ภาพที่ 37 ภาพ sketch ก่อนวิทยานิพนธ์ ชุดที่ 3 กระทบของยาย 1.....	50
ภาพที่ 38 ภาพ sketch ก่อนวิทยานิพนธ์ ชุดที่ 3 กระทบของยาย 2.....	50
ภาพที่ 39 ภาพ sketch ก่อนวิทยานิพนธ์ ชุดที่ 3 กระทบของยาย 3.....	51
ภาพที่ 40 ภาพ sketch ก่อนวิทยานิพนธ์ ชุดที่ 3 กระทบของยาย 4.....	51
ภาพที่ 41 ภาพ sketch ก่อนวิทยานิพนธ์ ชุดที่ 3 กระทบของยาย 5.....	52
ภาพที่ 42 ภาพ sketch ก่อนวิทยานิพนธ์ ชุดที่ 3 กระทบของยาย 6.....	52
ภาพที่ 43 ภาพ sketch ก่อนวิทยานิพนธ์ ชุดที่ 3 กระทบของยาย 7.....	53
ภาพที่ 44 แบบร่าง(Sketch) ชั้นที่1 ของผลงานชุด “คีตฮอดมูลมัง”.....	55
ภาพที่ 45 แบบร่าง(Sketch) ชั้นที่ 2 ของผลงานชุด “คีตฮอดมูลมัง”	56

ภาพที่ 46 แบบร่าง(Sketch) ชั้นที่ 3 ของผลงานชุด “คิดฮอดมูลมัง”	56
ภาพที่ 47 แบบร่าง(Sketch) ชั้นที่ 4 ของผลงานชุด “คิดฮอดมูลมัง”	57
ภาพที่ 48 แบบร่าง(Sketch) ชั้นที่ 5 ของผลงานชุด “คิดฮอดมูลมัง”	57
ภาพที่ 49 แบบร่าง(Sketch) ชั้นที่ 6 ของผลงานชุด “คิดฮอดมูลมัง”	58
ภาพที่ 50 แบบร่าง(Sketch) ชั้นที่ 7 ของผลงานชุด “คิดฮอดมูลมัง”	59
ภาพที่ 51 แบบร่าง(Sketch) ชั้นที่ 8 ของผลงานชุด “คิดฮอดมูลมัง”	59
ภาพที่ 52 แบบร่าง(Sketch) ชั้นที่ 9 ของผลงานชุด “คิดฮอดมูลมัง”	60
ภาพที่ 53 แบบร่าง(Sketch) ชั้นที่ 10 ของผลงานชุด “คิดฮอดมูลมัง”	60
ภาพที่ 54 การจัดเตรียมวัสดุและอุปกรณ์เพื่อใช้ในการสร้างสรรค์ผลงาน	61
ภาพที่ 55 การจัดเตรียมวัสดุและอุปกรณ์เพื่อใช้ในการสร้างสรรค์ผลงาน	61
ภาพที่ 56 การจัดเตรียมวัสดุและอุปกรณ์เพื่อใช้ในการสร้างสรรค์ผลงาน	62
ภาพที่ 57 การจัดเตรียมวัสดุและอุปกรณ์เพื่อใช้ในการสร้างสรรค์ผลงาน	62
ภาพที่ 58 การจัดเตรียมวัสดุและอุปกรณ์เพื่อใช้ในการสร้างสรรค์ผลงาน	63
ภาพที่ 59 การจัดเตรียมวัสดุและอุปกรณ์เพื่อใช้ในการสร้างสรรค์ผลงาน	63
ภาพที่ 60 การจัดเตรียมวัสดุและอุปกรณ์เพื่อใช้ในการสร้างสรรค์ผลงาน	64
ภาพที่ 61 ขั้นตอนระบายสีรองพื้นลงบนผืนผ้าใบด้วยสีโทนร้อน โดยใช้เศษรองเท้าแตะของยายปาด ป้ายให้เกิดร่องรอย	64
ภาพที่ 62 ทิ้งสีรองพื้นไว้ให้แห้งก่อน แล้วค่อยขึ้นโครงร่างของภาพ.....	65
ภาพที่ 63 ทิ้งสีรองพื้นไว้ให้แห้งก่อน แล้วค่อยขึ้นโครงร่างของภาพ.....	65
ภาพที่ 64 ขึ้นโครงร่างของภาพ	66
ภาพที่ 65 โครงร่างของภาพพร้อมดูระยะของวัตถุ	66
ภาพที่ 66 ลงสีของวัตถุในภาพโครงร่างของภาพ	67
ภาพที่ 67 ลงสีตามอารมณ์ความรู้สึก พร้อมเก็บรายละเอียดของภาพ	67
ภาพที่ 68 รูปผลงานที่เสร็จสมบูรณ์	68

ภาพที่ 69 วิเคราะห์ผลงานช่วงก่อนศิลปนิพนธ์ ชุดที่1 ชั้นที่1	72
ภาพที่ 70 วิเคราะห์ผลงานช่วงก่อนศิลปนิพนธ์ ชุดที่1 ชั้นที่1	73
ภาพที่ 71 วิเคราะห์ผลงานช่วงก่อนศิลปนิพนธ์ ชุดที่2 ชั้นที่ 1	74
ภาพที่ 72 วิเคราะห์ผลงานช่วงก่อนศิลปนิพนธ์ ชุดที่2 ชั้นที่ 2	75
ภาพที่ 73 วิเคราะห์ผลงานช่วงก่อนศิลปนิพนธ์ ชุดที่ 3 ชั้นที่ 1	76
ภาพที่ 74 วิเคราะห์ผลงานช่วงก่อนศิลปนิพนธ์ ชุดที่ 3 ชั้นที่ 2	77
ภาพที่ 75 วิเคราะห์ผลงานศิลปนิพนธ์ ชั้นที่ 1	79
ภาพที่ 76 วิเคราะห์ผลงานศิลปนิพนธ์ ชั้นที่ 2	80
ภาพที่ 77 วิเคราะห์ผลงานศิลปนิพนธ์ ชั้นที่ 3	81
ภาพที่ 78 วิเคราะห์ผลงานศิลปนิพนธ์ ชั้นที่ 4	82
ภาพที่ 79 วิเคราะห์ผลงานศิลปนิพนธ์ ชั้นที่ 5	83

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ผู้สร้างสรรค์เป็นเด็กต่างจังหวัดอยู่ภาคอีสาน วิถีชีวิตก็จะคล้ายๆกับเด็กต่างจังหวัดทั่วไป บิดามารดามีอาชีพทำสวนซึ่งเป็นอาชีพหลักของครอบครัว การทำสวนนั้นต้องตื่นแต่เช้าตรู่เพื่อไปดูแลสวนและกว่าจะกลับมาถึงบ้านก็เป็นเวลาพลบค่ำจะเป็นแบบนี้ตั้งแต่ผู้สร้างสรรค์จำความได้ จนทำให้ทั้งสองท่านไม่มีเวลาในการดูแล จำเป็นที่จะต้องนำไปฝากให้ยายดูแลตั้งแต่ยังแบเบาะ ผู้สร้างสรรค์จะเรียกยายว่า “อ๊ะเบ๊ะ” ซึ่งหมายถึง คุณยาย เป็นคำเรียกของคนอีสานที่จังหวัดนครพนมบางชนเผ่า ตั้งแต่นั้นมาข้าพเจ้าก็ได้ย้ายห้องนอนไปอยู่กับอ๊ะเบ๊ะ โดยท่านจะเป็นคนดูแลป้อนข้าวป้อนน้ำตั้งแต่เด็ก ผู้สร้างสรรค์มีความรักความผูกพันกับอ๊ะเบ๊ะมาก ไปไหน ทำอะไรท่านก็จะพาไปด้วยเสมอ เช่น พาไปวัด ไปปลูกผักที่สวน ผู้สร้างสรรค์จะชอบเดินตามหลังยายและชอบดูรองเท้าแตะของยายตอนที่ยายเดิน เป็นวิถีชีวิตที่เรียบง่ายอยู่ตามอัตภาพ งานอดิเรกที่ท่านทำทุกวันคือการทอผ้า ซึ่งเป็นงานที่ท่านรักและจะรู้ขั้นตอนวิธีการทอผ้าทุกขั้นตอนเป็นอย่างดี คนอีสานจะเรียกว่าการทอผ้าว่า “การตำหูก” ซึ่งเป็นงานศิลปหัตถกรรมที่ต้องใช้ความวิริยะอุตสาหะเป็นอย่างมากเพื่อจะได้ผ้ามาแต่ละผืนมีกระบวนการขั้นตอนที่หลากหลาย เป็นภูมิปัญญาและมรดกทางวัฒนธรรมของคนอีสานที่ส่งต่อกันมาบรรพบุรุษที่สืบต่อกันมา เหตุนี้อาจจะเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ข้าพเจ้าเกิดความผูกพันกับสิ่งเหล่านี้ แต่ปัจจุบันนี้ยายของข้าพเจ้าท่านได้เสียชีวิตไปกว่า 3 ปีแล้ว ทำให้มรดกทางวัฒนธรรมเหล่านี้ไม่มีผู้สืบทอด และต่อไปในอนาคตข้างหน้าอาจจะสูญหายไปกับกาลเวลาถ้าไม่มีผู้สืบทอดและอนุรักษ์ไว้

จากประสบการณ์ของผู้สร้างสรรค์ในสมัยเยาว์วัยที่มีความผูกพันกับยาย ทำให้เกิดความคิดถึงในช่วงเวลาที่อยู่ด้วยกัน โดยเฉพาะเวลาที่เห็นสถานที่เดิม หรือวัสดุอุปกรณ์ที่เคยใช้ โดยเฉพาะรองเท้าแตะของยายด้วยแล้ว ทำให้เกิดความคิดถึงในเรื่องราวสมัยวันวาน ยายจะมีนิสัยชอบใส่รองเท้าแตะจะถอดเฉพาะในเวลาการทอผ้าหรือตอนขึ้นบ้าน ทำให้ผู้สร้างสรรค์มีความผูกพันกับรองเท้าแตะเป็นอันมาก จึงได้นำเอารองเท้าแตะของยายที่หลงเหลืออยู่นำมาเป็นเครื่องมือในการสร้างสรรค์ผลงาน โดยที่ผู้สร้างสรรค์ได้ถ่ายภาพวัสดุอุปกรณ์ทอผ้าที่กำลังจะผูกอยู่ที่ใต้ถุนบ้านหลังเก่าที่ผู้สร้างสรรค์เคยอยู่กับยายมาเป็นตัวเล่าเรื่อง แล้วนำมาถ่ายทอดเป็นผลงานจิตรกรรมตามแบบเฉพาะของตนเอง โดยนำเอารองเท้าแตะที่หลงเหลือของยายมาใช้แทนพู่กันในการปาดป้ายเพื่อสื่อถึงความรักความคิดถึงให้ปรากฏรูป พร้อมใส่อารมณ์ความรู้สึกคิดถึงยายเข้าไป ด้วยกาลเวลาที่หมุนเปลี่ยนไปไม่เคยย้อนกลับ ทำให้เข้าใจถึงสัจธรรมบางอย่าง และพยายามรู้ทันกับสภาวะของอารมณ์ในขณะนั้น ความ

รักความผูกพันที่มีให้กันนั้นไม่ได้ถูกสร้างมาเพียงเพื่อจะลบและทำให้ได้รวดเร็วในไม่กี่วัน เราต้องทำอย่างไรเมื่อต้องอยู่คนเดียวโดยไม่มีคนที่เรารักอยู่เคียงข้างอีกต่อไปแล้วเชื่อว่าหลายคนเข้าใจความจริงของชีวิตที่มีเกิด แก่ เจ็บ และตายเป็นวัฏจักรธรรมดาของโลก แต่จะมีสักกี่คนที่สามารถเข้าใจ และรับมือกับความสูญเสียที่เกิดขึ้นได้ พร้อมยอมรับการเปลี่ยนแปลงตามธรรมชาติ ของการเสื่อมสลาย และการเกิด แก่ เจ็บ ตาย เป็นเรื่องธรรมดา เป็นธรรมะที่อึ่เบ้สอนไว้

ทั้งหมดที่กล่าวมานั้นผู้สร้างสรรค์ได้นำประสบการณ์ของตนเองมาแปรเปลี่ยนเป็นแรงบันดาลใจ ในการถ่ายทอดแนวความคิด เนื้อหาสาระ จินตนาการ อารมณ์และความรู้สึก มาเป็นประเด็นเรื่องราว ผ่านวัตถุเกี่ยวกับสถานที่เพื่อแสดงความคิดถึงของหลานที่มีต่อยายที่จากไป โดยเสนอในรูปแบบ การสร้างสรรค์ผลงานจิตรกรรม(Painting) แนวเหมือนจริง(Realisc)ตามแบบฉบับของตนเอง โดยได้ นำเอาร่องเท้าแตะของยายที่หลงเหลืออยู่มาปาดป้ายสีผ่านความรู้สึกภายในจิตใจสื่อออกมาเป็น รูปภาพด้วยสีอะคริลิกบนผืนผ้าใบ(Acrylic on canvas) เป็นเครื่องมือในการสร้างสรรค์สื่อความเป็น ร่องรอยความทรงจำด้วยเทคนิคทางจิตรกรรม(Painting) และการชุบชีวิตจากวัสดุที่ประยุกต์ขึ้น โดย แสดงออกผ่านสัญลักษณ์ทางรูปร่างรูปทรงของวัสดุอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกับการทอผ้าในสถานที่และบรรยากาศ เก่าๆ แผงนัยยะทางความรู้สึกของความคิดถึงของหลานที่มีต่อยาย พร้อมทั้งความรู้สึกเสียดายที่ มรดกทางวัฒนธรรมอันมีคุณค่านี้จะสูญหายไป ในชีวิตจริงเราไม่รู้ว่าคุณที่เรารักหรือคนที่รักเราใครจะ ไปก่อนกันนอกจากความรักแล้วเรายังมีหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบต่อตัวเอง ครอบครัว และใช้ทุกเสี้ยว เวลาขณะมีชีวิตอยู่ด้วยความรอบคอบ และไม่ประมาท เพื่อที่วันหนึ่งเมื่อใครสักคนต้องจากไป อีกคน จะได้ใช้ชีวิตที่เหลืออยู่ได้

สิ่งต่างๆที่ผู้สร้างสรรค์ได้กล่าวมาข้างต้นนั้น จึงเป็นแรงขับเคลื่อนที่สำคัญ ในการนำมาใช้ แสดงออกในงาน สร้างสรรค์ศิลปกรรม ในรูปแบบผลงานด้านจิตรกรรม บอกกล่าวถึงอารมณ์ ความรู้สึกภายในและแสดงออกมาปรากฏเป็นรูปในรูปแบบเฉพาะตามความรู้สึกของผู้สร้างสรรค์เอง

2. นิยามศัพท์ปฏิบัติการ

2.1 ต่ำหูก (Cloth piping) หมายถึง การทอผ้าของคนอีสาน เป็นศิลปหัตถกรรมที่ต้องใช้ ความอดทน และความชำนาญ โดยส่วนมากจะเป็นผู้หญิงที่มีอายุราว 50 ปีขึ้นไปจะเป็นคนทอ แต่ใน ปัจจุบันไม่ค่อยจะมีให้เห็นแล้วเนื่องจากมีกรรมวิธีและขั้นตอนที่หลากหลาย

2.2 อีเบ้ (Gran Mother) หมายถึง คุณยาย เป็นคำเรียกยายของคนอีสานตอนบน คือแถวๆ จังหวัดนครพนม และสกลนคร คนอีสานจะมีบางชนเผ่าโดยเฉพาะชนเผ่าญ้อ และ ชนเผ่ากูไท จะ เรียกยายว่า “อีเบ้”

2.3 มรดกทางวัฒนธรรม (Cultural Heritage) หมายถึง สิ่งที่มีมนุษย์สร้างขึ้นตั้งแต่อดีตกาล มาจนถึงปัจจุบัน มีการสืบทอดต่อกันมาจากบรรพบุรุษ สู่รุ่นต่อรุ่น เช่น การทอผ้า

2.4 จิตรกรรมแนวเหมือนจริง (Realistic painting) หมายถึง การถ่ายทอดประสบการณ์ รูปแบบความคิด จินตนาการ อารมณ์และความรู้สึกทางสุนทรียศาสตร์ แสดงออกผ่านสัญลักษณ์ของวัตถุ แฝงนัยยะทางความหมายความรู้สึกของผู้สร้างสรรค์ ด้วยเทคนิควิธีการบันทึกและนำเสนอด้วยสี แสงเงา ลงบนวัตถุที่เป็นระนาบมีลักษณะ 2 มิติ โดยใช้ร่องเท้าที่ยายเคยใช้มาเป็นวัสดุแทนพู่กัน มาปาดป้ายโดยมุ่งเน้นอารมณ์ความรู้สึกที่ต้องการจะถ่ายทอดเรื่องราวในขณะนั้น

3. วัตถุประสงค์ของการสร้างสรรค์

3.1 เพื่อศึกษาแนวคิด ทฤษฎี เทคนิควิธีการ กระบวนการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะ จากประสบการณ์ตรงของผู้สร้างสรรค์เกี่ยวกับความรู้สึกลึกภายในจิตใจที่มีต่ออึเบะ โดยผ่านเรื่องราวของ วัตถุต่างๆสมัยเมื่อยายเคยใช้ เช่น อุปกรณ์ทอผ้า

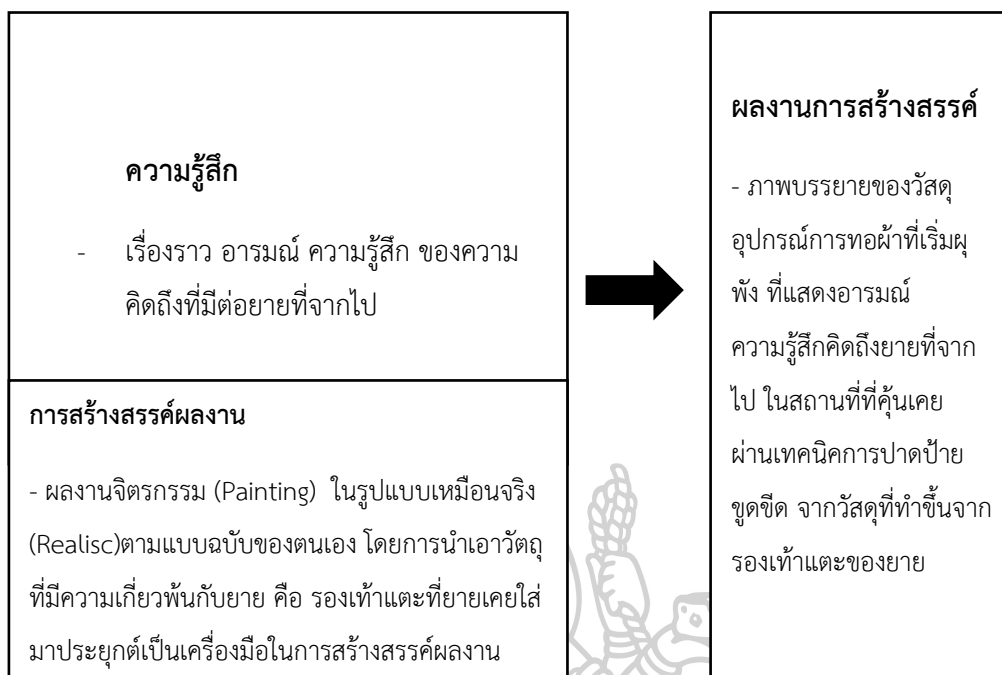
3.2 เพื่อสร้างสรรค์ผลงานจิตรกรรม (Painting) ในรูปแบบเหมือนจริง(Realistic)ตามแบบฉบับของตนเอง โดยการนำเอาวัตถุที่มีความเกี่ยวข้องกับยาย คือ ร่องเท้าแตะที่ยายเคยใส่มาประยุกต์ เป็นเครื่องมือในการสร้างสรรค์ผลงาน แฝงนัยยะทางความหมายอารมณ์ความรู้สึกโดยให้วัตถุเป็นตัว เล่าเรื่องราวของผู้สร้างสรรค์ที่มีต่ออึเบะ

3.3 เพื่อถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกที่มีต่ออึเบะที่จากไป

4. แนวคิดในการสร้างสรรค์

ผู้สร้างสรรค์นำเรื่องราว อารมณ์ ความรู้สึก ของความคิดถึงที่มีต่อยายที่จากไป โดยใช้วัตถุ อุปกรณ์ที่มีความเกี่ยวพันในวิถีชีวิตของยาย คืออุปกรณ์ทอผ้า มาถ่ายทอดผ่านการสร้างสรรค์ผลงาน จิตรกรรม(Painting) ด้วยเทคนิคสีอะคริลิคบนผืนผ้าใบ(Acrylic on canvas) ผ่านความรู้สึกภายใน จิตใจสื่อออกมาเป็นรูปภาพ โดยได้นำเอาร่องเท้าแตะที่ยายเคยใส่ตอนยังมีชีวิตมาเป็นเครื่องมือในการ สร้างสรรค์สื่อความเป็นร่องรอยความทรงจำด้วยเทคนิคการวาด(Paintings) และการชุบขีดจากวัสดุที่ ประยุกต์ขึ้นจากร่องเท้าแตะของยาย โดยแสดงออกผ่านสัญลักษณ์ทางรูปร่างรูปทรงของวัสดุอุปกรณ์ที่ เกี่ยวกับการทอผ้าในสภาพที่เริ่มผุพังจากสถานที่และบรรยากาศต่างๆภายในบ้านที่เคยอยู่กับยาย แฝงนัยยะทางความรู้สึกของความคิดถึงของหลานที่มีต่อยาย พร้อมทั้งความรู้สึกเสียดายที่มรดกทาง วัฒนธรรมอันมีคุณค่านี้จะสูญหายไป อารมณ์ความรู้สึกของความคิดถึงและความเสียดายในวัฒนธรรม การทอผ้าที่ใกล้จะสูญหายไป โดยไม่มีใครเหลียวแล ผ่านวัตถุและสถานที่ในตอนที่ยายยังมีชีวิต สะท้อนความรู้สึกข้างในจิตใจของตนเอง โดยเสนอ ในรูปแบบเหมือนจริง(Realistic)ตามแบบฉบับของ ตนเอง

5. กรอบแนวคิดในการสร้างสรรค์

6. สมมติฐานของการสร้างสรรค์

ผู้สร้างสรรค์ได้สร้างผลงานจิตรกรรม ชูตนี้ขึ้นมาเนื่องจากมีความคาดหวังว่า จะได้ถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกนึกคิดจากจิตใจสำนึกของตนเองผ่านเทคนิคกระบวนการในการสร้างสรรค์ผลงาน โดยการนำเอารองเท้าแตะที่หลงเหลือของยาย สื่อสารเรื่องราวระหว่างยายหลาน เพื่อสะท้อนเรื่องราวของวิถีชีวิตและมรดกทางวัฒนธรรมที่เป็นภูมิปัญญาของบรรพบุรุษที่กำลังจะสูญหายไป ด้วยสาเหตุขาดผู้สืบสานต่อยอดมรดกทางวัฒนธรรมอันมีคุณค่านี้

7. ขอบเขตของการสร้างสรรค์

7.1 ขอบเขตด้านเนื้อหา ประสบการณ์ความทรงจำในชีวิตที่ผ่านมาตั้งแต่วัยเด็กที่อยู่กับยาย ด้วยอารมณ์ความรู้สึกของความคิดถึง การสูญเสียบุคคลอันเป็นที่รักผ่านวันเวลาการใช้ชีวิตในสิ่งแวดล้อมที่เรียบง่าย โดยมีวัสดุอุปกรณ์การทอผ้าที่เริ่มผูกฟ้งของยายเป็นตัวแสดงความรู้สึกของความคิดถึง ร่องรอยของสถานที่จริงที่ผู้สร้างสรรค์ได้อยู่กับยายในวัยเด็กและวัสดุอุปกรณ์ที่ยายเคยใช้นำมาเป็นข้อมูลเพื่อนำกลับมาประมวลผลในการสร้างสรรค์เพื่อให้เกิดเป็นผลงานปรากฏรูป

7.2 ขอบเขตด้านรูปแบบ ผู้สร้างสรรค์มีความชอบความสนใจ เกี่ยวกับงานศิลปะมาตั้งแต่เด็ก และเชื่อว่าศิลปะคือภาษาสากลที่ใช้ในการสื่อสารส่งต่อความรู้สึกนึกคิดให้มนุษย์ด้วยกันได้สัมผัสโดยใช้ประสบการณ์ของแต่ละบุคคลได้รับรู้ถึงความรู้สึกที่มีต่อผลงานของผู้สร้างสรรค์อย่างอิสระผ่าน

จินตนาการ และทางการมองเห็นของทัศนธาตุ คือ จุด เส้น สี น้ำหนัก รูปร่างรูปทรง พื้นผิว ที่ว่าง แสงและเงา พร้อมบรรยากาศของความคิดถึง ถ่ายทอดแนวความคิด จินตนาการ อารมณ์และความรู้สึก ที่มีแรงบันดาลใจมาจากประสบการณ์ของผู้สร้างสรรค์ แสดงออกและการศึกษาเทคนิควิธีการ กระบวนการสร้างสรรค์ผลงานจิตรกรรม โดยอาศัยความบันดาลใจมาจากความคิดถึงที่ยากไป โดยทำเป็นงานจิตรกรรมในรูปแบบเหมือนจริง(Realisc)ตามแบบฉบับของตนเอง เป็นส่วนในการขับเคลื่อนเทคนิคกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานผู้สร้างสรรค์

7.3 ขอบเขตด้านเทคนิค ผู้สร้างสรรค์ มีความสนใจในงานด้านจิตรกรรม จึงได้สร้างสรรค์ผลงาน และพัฒนาเทคนิคกระบวนการอย่างต่อเนื่องในรูปแบบเหมือนจริง(Realisc)ตามแบบฉบับของตนเอง ด้วยใช้สีอะคริลิกบนผืนผ้าใบ(Acrylic on canvas) และได้นำเอาเทคนิคการปาดป้าย ขูดขีด ด้วยวัสดุที่ประยุกต์ขึ้นเองจากรองเท้าแตะของยายที่หลงเหลืออยู่ เพื่อถ่ายทอดเรื่องราวความรักความผูกพันที่มีต่อยายซึ่งเป็นเทคนิคเฉพาะตัวของผู้สร้างสรรค์ ให้ปรากฏเป็นรูปภาพ โดยมีภาพของวัสดุอุปกรณ์การทอผ้าที่เริ่มจะผุพัง พร้อมกับบรรยากาศสีส้มที่ผู้สร้างสรรค์ถ่ายทอดออกมาจากความรู้สึกภายในจิตใจ

8. ขั้นตอนวิธีการในการศึกษาและสร้างสรรค์

- 8.1 ศึกษาข้อมูลรายละเอียดต่างๆเกี่ยวกับยาย และสิ่งแวดล้อมรอบๆตัวยาย
- 8.2 ศึกษาข้อมูลทั้งจากงานวิจัย งานสร้างสรรค์และเอกสารที่เกี่ยวข้อง
- 8.3 กำหนดกิจกรรมการรวบรวมและจัดเก็บข้อมูล
- 8.4 การปฏิบัติการสร้างสรรค์ตามกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะ ดังนี้
 - แรงบันดาลใจ
 - แนวความคิด
 - ภาพร่างความคิด
 - เทคนิคและวิธีการแสดงออก
 - การจัดเตรียมวัสดุและอุปกรณ์
- 8.5 วิเคราะห์คุณค่าของผลงานสร้างสรรค์ที่มีความเชื่อมโยงสัมพันธ์หรือมีจุดเริ่มต้นที่มา
- 8.6 วิพากษ์วิจารณ์โดยผู้เชี่ยวชาญ ที่ปรึกษา
- 8.7 รวบรวมองค์ความรู้ที่ได้จากการปฏิบัติการสร้างสรรค์เป็นรูปเล่ม
- 8.8 วิพากษ์วิจารณ์โดยผู้เชี่ยวชาญ ที่ปรึกษา ศิลปิน นักเขียน นักวิชาการศิลปะ
- 8.9 การจัดนิทรรศการแสดงผลงาน

9. วัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการสร้างสรรค์

- 9.1 ดินสอ สีอะคริลิก(Acrylic color) กระจกสำหรับร่างผลงานต้นแบบ
- 9.2 ไม้ ตะปู ค้อน อุปกรณ์ยิงตะปูลม เครื่องปั๊มลม
- 9.3 ผ้าใบชนิดต่างๆ ที่ใช้ในการวาดรูป ระบายสี
- 9.4 สีรองพื้น
- 9.5 รองเท้าแตะที่หลงเหลือของยาย นำมาเป็นวัสดุในการสร้างสรรค์
- 9.6 ชั้นวางอุปกรณ์ ขาตั้ง

10. งบประมาณที่ใช้ในการสร้างสรรค์

50,000 บาท

11. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

- 11.1 ได้รับองค์ความรู้จากการศึกษาแนวคิดเทคนิควิธีการใหม่ๆ และกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะที่หลากหลาย
- 11.2 ได้ศึกษาค้นคว้าผลงานศิลปะของศิลปินหลายๆท่าน และนำมาวิจัยองค์ความรู้เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการพัฒนาผลงานของตนให้เกิดเป็นนวัตกรรมใหม่ในแบบฉบับของตนเอง
- 11.3 ได้ความรู้จากการค้นคว้าหาข้อมูลในเรื่องจิตวิทยาอย่างลึกซึ้ง
- 11.4 มีจิตสำนึกรักและห่วงแหนมรดกทางวัฒนธรรมและภูมิปัญญาของบรรพบุรุษ

บทที่ 2

เอกสารข้อมูลและศิลปกรรมที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาวิจัยการสร้างสรรคงานศิลปะนิพนธ์ครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำเอาประสบการณ์ความทรงจำในชีวิตที่ผ่านมาตั้งแต่วัยเด็กที่อยู่กับยาย ด้วยอารมณ์ความรู้สึกของความคิดถึง การสูญเสียบุคคลอันเป็นที่รักผ่านวันเวลาการใช้ชีวิตในสิ่งแวดล้อมที่เรียบง่าย โดยนำเอาร่องเท้าตะของยายมีหลงเหลือ มาปาดป้ายให้เกิดเป็นร่องรอยภาพของวัสดุอุปกรณ์การทอผ้าของยายเป็นตัวแสดงความรู้สึกของความคิดถึงและร่องรอยของสถานที่ ที่เคยใช้ชีวิตอยู่กับยายนำมาเป็นข้อมูลเพื่อนำกลับมาประมวลผลในการสร้างสรรค์เพื่อให้เกิดเป็นผลงานปรากฏรูป

ผู้สร้างสรรค์จึงมีความคาดหวังว่าจะสามารถสร้างสรรค์ผลงานจิตรกรรมชุดนี้ของตนเองที่กำลังจะเกิดขึ้น ได้มีการเปลี่ยนแปลง ปรับปรุง ให้เกิดเป็นผลงานศิลปกรรมที่ดี มีความสมบูรณ์ ไปในทิศทางที่ควรจะเป็นและมีพัฒนาการที่แสดงออกถึงอารมณ์ความรู้สึกที่อยู่ภายในจิตใจอย่างตรงไปตรงมา

1. อิทธิพลที่มีต่อแนวคิดและแรงบันดาลใจ

- 1.1 ความทรงจำในชีวิตที่ผ่านมาตั้งแต่วัยเด็กที่อยู่กับยาย
- 1.2 แรงบันดาลใจ (ร่องเท้าตะของยายที่หลงเหลืออยู่)
- 1.3 อุปกรณ์การทอผ้าของยาย

2. รูปแบบและเทคนิควิธีการสร้างสรรค์

- 2.1 จิตรกรรมสีอะคริลิกบนผืนผ้าใบ(Acrylic on canvas)
- 2.2 ศิลปะลัทธิรูปแบบเหมือนจริง(Realisc)

3. อิทธิพลทางศิลปกรรม

- 3.1 วินเซนต์ แวน โก๊ะ (Vincent van Gogh)
- 3.2 โกลด มอแน (Claude Monet)
- 3.3 ฟิลลิป เดอ แชมเปญ (Philippe de Champaigne)
- 3.4 ไมตรี ภาระหอม
- 3.5 สุรพล แสงคำ
- 3.6 นิวัฒน์ โกศล
- 3.7 ไพโรจน์ วังบอน

4. อิทธิพลที่มีต่อแนวคิดและแรงบันดาลใจ

การสร้างสรรคผลงานทัศนศิลป์ในหัวข้อ “คีตฮอดมุลมัง” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาค้นคว้าการสร้างสรรคผลงานทัศนศิลป์ในรูปแบบงานจิตรกรรมด้วยสีอะคริลิคบนผืนผ้าใบ (Acrylic on canvas) ที่แสดงออกจากเรื่องราว อารมณ์ ความรู้สึกของความคิดถึงที่มีต่อยายที่จากไปของผู้สร้างสรรคโดยใช้วัตถุอุปกรณ์ที่มีความเกี่ยวพันในวิถีชีวิตของยายคืออุปกรณ์ทอผ้าที่เริ่มจะผูกพันมาถ่ายทอดผ่านการสร้างสรรคผลงานจากความรู้สึกภายในจิตใจสื่อออกมาเป็นรูปภาพโดยได้นำเอาร่องเท้าแตะที่ยายเคยใส่ตอนยังมีชีวิตมาเป็นเครื่องมือในการสร้างสรรค ด้วยวิธีการปาดป้ายเป็นภาพสื่อความเป็นร่องรอยความทรงจำและเทคนิคการวาด (Painting) พร้อมการชุบขีดด้วยวัสดุที่ประยุกต์ขึ้นจากเศษรองเท้าแตะของยาย โดยแสดงออกผ่านสัญลักษณ์รูปร่างรูปทรงของวัสดุอุปกรณ์ที่เกี่ยวกับการทอผ้าที่เริ่มจะผูกพันในสถานที่และบรรยากาศต่างๆในบ้านหลังที่เคยอยู่กับยาย แฝงนัยยะทางความรู้สึกของความคิดถึงของหลานที่มีต่อยาย พร้อมทั้งสะท้อนเรื่องราววิถีชีวิตและมรดกทางวัฒนธรรมที่เป็นภูมิปัญญาของบรรพบุรุษที่กำลังจะสูญหายไป ด้วยสาเหตุไม่มีผู้สืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมอันมีคุณค่านี้

1. อิทธิพลที่มีต่อแนวคิดและแรงบันดาลใจ

1.1 ความทรงจำในชีวิตที่ผ่านมาตั้งแต่วัยเด็กที่อยู่กับยาย

ตั้งแต่สมัยเยาว์วัยผู้สร้างสรรคมียายที่คอยดูแลเลี้ยงดู ผู้สร้างสรรคจะเรียกยายว่า “อ๊ะเป๊ะ” ซึ่งหมายถึง คุณยาย เป็นคำเรียกของคนอีสานแถวๆจังหวัดนครพนมบางชนเผ่า ยายจะเป็นคนขยัน ตื่นเช้ามาก็จะไปนั่งข้าวทำอาหารไว้รอหลานชายที่ห้องครัวแบบนี้ทุกวันเป็นวิถีชีวิตที่เรียบง่ายอยู่ตามอัฐภาพ พอสายๆก็จะทำงานอดิเรกที่ท่านทำทุกวันคือการทอผ้า ซึ่งเป็นงานที่ท่านรักท่านจะรู้ขั้นตอนวิธีการทอผ้าทุกขั้นตอนเป็นอย่างดี คนอีสานจะเรียกว่าการทอผ้าว่า “การตำหูก” ซึ่งเป็นงานศิลปหัตถกรรมที่ต้องใช้ความวิริยะอุตสาหะเป็นอย่างมากเพื่อจะได้ผ้ามาแต่ละผืนมีกระบวนการขั้นตอนที่หลากหลาย เป็นภูมิปัญญาและมรดกทางวัฒนธรรมของคนอีสานที่ส่งต่อกับบรรพบุรุษที่สืบทอดกันมา

และความทรงจำอีกอย่างที่เกี่ยวข้องกับยาย ยายเป็นคนชอบสวมใส่รองเท้าแตะไม่ว่ายายจะไปไหนทำอะไรยายจะใส่รองเท้าแตะเสมอ ในวัยเยาว์ผู้สร้างสรรคจะชอบเดินตามหลังยายและชอบดูรองเท้าแตะของยายในเวลาที่ยายเดิน เพราะเวลาที่ยายเดินจะเกิดเสียงเนื่องจากการกระทบระหว่างรองเท้ากับเท้าของยายในเวลาเดิน

จึงทำให้ ผู้สร้างสรรคเกิดความสนใจตามประสาเด็ก และเมื่อยายถอดรองเท้าในช่วงเวลาที่ทอผ้า ผู้สร้างสรรคจะชอบเอารองเท้ายายไปตักดินเล่น หรือทำเป็นร่องรอยต่างๆตามจินตนาการของเด็ก จะเป็นแบบนี้อยู่ประจำ ทำให้ผู้สร้างสรรคเกิดความผูกพันกับรองเท้าแตะเป็นอันมาก เมื่อเห็นรองเท้าแตะที่ไรก็จะเกิดคิดถึงยายขึ้นมาโดยอัตโนมัติ

เรื่องราวเหล่านี้ล้วนเป็นความรักความผูกพันระหว่างหลานกับยาย ซึ่งเป็นความทรงจำที่มีความสุขในวัยเยาว์ที่มีอาจลืมเลือน แม้ว่าในปัจจุบันนี้ยายจะเสียชีวิตไปแล้วแต่ภาพความทรงจำเหล่านั้นก็ยังอยู่ในจิตใจของผู้สร้างสรรค์ตลอดเวลาและไม่เคยลืม ถึงแม้กาลเวลาจะผ่านไปนานแค่ไหน เพราะมันเป็นความรักความผูกพันที่บริสุทธิ์ระหว่างยายหลาน

ภาพที่ 1 ยายดำ แสนศรี ยายผู้เป็นแรงบันดาลใจของผู้สร้างสรรค์

ที่มา : เป็นภาพถ่ายยายของผู้สร้างสรรค์ที่เหลือเพียงแผ่นเดียว

ภาพที่ 2 ห้องครัวของยาย
ที่มา : ถ่ายโดยผู้สร้างสรรค์ พศจิกายน 2560

ภาพที่ 3 ห้องครัวของยายในอีกมุมหนึ่ง
ที่มา : ถ่ายโดยผู้สร้างสรรค์ พศจิกายน 2560

ภาพที่ 4 กระเทียมในมูมหนึ่งของห้องครัววัดที่ขายไปเป็นประจำ
ที่มา : ถ่ายโดยผู้สร้างสรรค์ ตุลาคม 2565

ภาพที่ 5 กระเทียมที่ห้องครัวของวัดที่ขายไปเป็นประจำ
ที่มา : ถ่ายโดยผู้สร้างสรรค์ ตุลาคม 2565

ภาพที่ 6 กระจงที่หิ้งพระห้องนอนของยาย
ที่มา : ถ่ายโดยผู้สร้างสรรค์ ตุลาคม 2565

ภาพที่ 7 ภาพยายที่ห้องนอนของยายตอนที่ยายเสียไปแล้ว
ที่มา : ถ่ายโดยผู้สร้างสรรค์ ตุลาคม 2565

1.2 แรงบันดาลใจ (รองเท้าแตะของยายที่หลงเหลืออยู่)

สมัยวัยเด็กผู้สร้างสรรค์มีความผูกพันกับยาย ทำให้เกิดความคิดถึงในช่วงเวลาที่อยู่กับยาย ทั้งในเวลาได้เห็นสถานที่เดิมๆ หรือวัสดุอุปกรณ์ที่เคยใช้ เคยสัมผัสด้วยแล้ว ทำให้เกิดความคิดถึงในเรื่องราวสมัยวันวาน โดยเฉพาะรองเท้าแตะของยาย เพราะสมัยวัยเด็กผู้สร้างสรรค์ชอบเดินตามหลังยายและจะชอบสังเกตรองเท้าของยายเสมอ เนื่องจากในเวลาที่ยายเดินจะเกิดเป็นเสียง สาเหตุเกิดจากรองเท้าไปกระทบฝ่าเท้าของยายจึงทำให้เกิดเสียง และส่งผลให้หลานที่เดินตามหลังเกิดความสนใจตามประสาเด็ก และเมื่อไหร่ที่ยายถอดรองเท้าทิ้งไว้ หลานก็จะนำเอารองเท้าของยายมาตักดินเล่น และใช้เป็นอุปกรณ์ปาดป้าย ไปกับพื้นดิน ใช้ทำเป็นร่องรอยของถนนบ้าง เป็นร่องรอยของแม่น้ำบ้าง ตามจินตนาการของเด็กในช่วงเวลาในขณะนั้น จึงเกิดเป็นภาพความทรงจำที่ติดตัวมาตั้งแต่สมัยเยาว์วัย ทางผู้สร้างสรรค์จึงมีแนวความคิดและแรงบันดาลใจ โดยการนำเอารองเท้าแตะของยายที่หลงเหลืออยู่มาเป็นเครื่องมือแทนพู่กันในการปาดป้าย เพื่อสร้างร่องรอยให้เกิดเป็นรูปภาพตามคุณสมบัติและลักษณะเฉพาะของรองเท้าแตะอย่างอิสระ และนำเอาสภาวะของอารมณ์ความรู้สึกคิดถึงยายภายในจิตใจสื่อลงไปเป็นภาพจากความทรงจำ โดยแสดงออกผ่านสัญลักษณ์ทางรูปร่างรูปทรงของวัสดุอุปกรณ์ที่เกี่ยวกับการทอผ้าที่เริ่มจะผุพังในสถานที่และบรรยากาศเก่าๆ ภายในบ้านที่เคยอยู่กับยาย แฝงนัยยะทางความรู้สึกของความคิดถึงของหลานที่มีต่อยาย

ภาพที่ 8 ภาพรองเท้าของยายที่ยังหลงเหลือ

ที่มา : ถ่ายโดยผู้สร้างสรรค์ ตุลาคม 2565

ภาพที่ 9 รองเท้าของยายที่ตัดมาเป็นวัสดุในการสร้างสรรค์ผลงาน
ที่มา : ถ่ายโดยผู้สร้างสรรค์ ธันวาคม 2565

ภาพที่ 10 รองเท้าของยายที่ตัดมาเป็นวัสดุในการสร้างสรรค์ผลงาน
ที่มา : ถ่ายโดยผู้สร้างสรรค์ ธันวาคม 2565

1.3 อุปกรณ์การทอผ้าของยาย

การตำหูก คำว่า “ตำ” เป็นคำกริยาที่หมายถึงการชนหรือการกระแทก ในขณะที่คำว่า “หูก” นั้นเป็นคำนามที่หมายถึงเครื่องมือและอุปกรณ์ทอผ้าทั้งหมดที่พร้อมทอ ดังนั้นการทอผ้าจึงหมายถึง การที่ช่างทอจะต้องนำเอาฟืมมากระแทกเส้นฝ้ายหรือเส้นไหมให้เกิดเป็นผืนผ้าขึ้นมาชนิด เมื่อเป็น ดังนั้นการตำหูกของสตรีในกลุ่มน้ำโขงตั้งแต่อดีตราบกระทั่งปัจจุบันจึงทรงความสำคัญต่อวิถีชีวิตอย่าง มาก ทั้งในแง่ของการดำรงชีวิตและการเติมเต็มคุณค่าในทางจิตวิญญาณได้ในขณะเดียวกัน

ภาพที่ 11 “หลา” อุปกรณ์ทอผ้าของยาย

ที่มา : ถ่ายโดยผู้สร้างสรรค์ ธันวาคม 2565

ภาพที่ 12 การติดดอกฝ้ายใส่“กระเป๋ียด”เป็นขั้นตอนหนึ่งในกระบวนการทอผ้า

ที่มา : ถ่ายโดยผู้สร้างสรรค์ ธันวาคม 2565

ภาพที่ 13 กระบุงไม้ไผ่ ใช้สำหรับใส่ดอกฝ้าย

ที่มา : ถ่ายโดยผู้สร้างสรรค์ ธันวาคม 2565

ภาพที่ 14 “กระเพียด” อุปกรณ์ที่ใช้ในกระบวนการทอผ้าของยาย
ที่มา : ถ่ายโดยผู้สร้างสรรค์ ธันวาคม 2565

ภาพที่ 15 อุปกรณ์ทอผ้าของยาย ที่อยู่ใต้ถุนบ้าน
ที่มา : ถ่ายโดยผู้สร้างสรรค์ ธันวาคม 2565

ภาพที่ 16 อุปกรณ์ทอผ้าของยาย ที่อยู่ใต้ถุนบ้าน

ที่มา : ถ่ายโดยผู้สร้างสรรค์ ธันวาคม 2565

ภาพที่ 17 อุปกรณ์ทอผ้าของยาย ที่อยู่ใต้ถุนบ้าน

ที่มา : ถ่ายโดยผู้สร้างสรรค์ ธันวาคม 2565

ภาพที่ 18 อุปกรณ์ทอผ้าของยาย ที่อยู่ใต้ถุนบ้าน

ที่มา : ถ่ายโดยผู้สร้างสรรค์ ธันวาคม 2565

2. รูปแบบและเทคนิควิธีการสร้างสรรค์

2.1 จิตรกรรมสีอะคริลิกบนผืนผ้าใบ (Acrylic on canvas)

“สีอะคริลิก” เป็นสีที่มีส่วนผสมของสารพลาสติกโพลีเมอร์ (Polymer) จำพวก อะคริลิก (Acrylic) หรือ ไวนิล (Vinyl) เป็นชนิดของสีที่มีการผลิตขึ้นมาล่าสุด เวลาจะใช้ นำมาผสมกับน้ำ ใช้งานได้เหมือนกับสีน้ำ และสีน้ำมัน หลายคนจะเรียกสีอะคริลิกว่าเป็นสีอัจฉริยะ เพราะมันสามารถนำไปใช้กับงานหลากหลายประเภท ใช้ระบายได้กับหลายพื้นผิวไม่ว่าจะเป็น เพรมผ้าใบ โลหะ ไม้ พลาสติก แก้ว ผ้า และกระดาษ สีอะคริลิก ยังมีคุณสมบัติที่แห้งเร็ว ติดแน่นกับพื้นผิวได้ดี และทนทาน สีอะคริลิกจึงกลายเป็นสียอดนิยมที่คนทั่วไปเลือกใช้กันลักษณะของสีเป็นแบบทึบแสง ซึ่งถ้าระบายแบบหนาๆ จะดูเหมือนภาพวาดด้วยสีน้ำมัน แต่จะดีกว่าตรงที่ไร้กลิ่น เป็นสีที่ปลอดสารพิษ ไม่เป็นอันตรายต่อสุขภาพของผู้ใช้ หรือถ้าระบายแบบบางๆ ก็ดูเหมือนระบายด้วยสีน้ำเช่นกันแต่พอแห้งจะไม่ละลายน้ำจึงสามารถใช้สีในลักษณะวิธีที่แตกต่างกันได้นับร้อยแบบ คุณลักษณะของสีอะคริลิกเป็นสีทึบแสง แห้งไว เวลาผสมสีก็ให้เทโดยประมาณ เทเยอะใช้ไม่หมดก็เสียดาย เมื่อเทใส่จานสีแล้ว อย่าเพิ่งใช้พู่กันจุ่มสีป้ายเลย ให้นำพู่กันจุ่มน้ำนิดหน่อยก่อนที่จะป้ายลงผืนผ้าใบ หากจะระบายพื้นเรียบ ให้ระบายสีอะคริลิกแบบปาดไปมา เพียงครั้งหรือสองครั้งก็น่าจะพอ แต่ถ้าระบายซ้ำๆ ไป

เรื่อยๆ อาจจะทำให้สีกระดำกระด่าง สีอะคริลิกเป็นสีที่บดแสง ไม่เหมือนกับสีน้ำซึ่งเป็นสีแบบโปร่งแสง ดังนั้นเมื่อระบายลงบนผ้าใบ จะทับเส้นดินสอที่ได้ร่างไว้บางครั้งก็ทำให้สับสนเวลาระบายมือใหม่หัดวาดอาจเจอปัญหาโครงร่างของภาพอยู่ในไหน เทคนิคการใช้สีอะคริลิกไม่ต่างอะไรมากนักกับเทคนิคการระบายสีน้ำ สามารถเพิ่มไล่เฉดสี เพิ่มน้ำหนักแสงเงาได้

รูปแบบและเทคนิควิธีการสร้างสรรค์นั้น ผู้สร้างสรรค์ได้ใช้สีอะคริลิก(Acrylic color)เป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกที่มีต่อยาย ลงบนเฟรมผ้าใบ(canvas) โดยได้นำเอาร่องเท้าที่หลงเหลือของยายมาเป็นอุปกรณ์ในการปาดป้ายด้วยสีอะคริลิก(Acrylic color)ให้ปรากฏรูปอุปกรณ์ทอผ้าของยาย เพื่อสื่อความรู้สึกคิดถึงของสายสัมพันธ์ของยายหลาน

2.2 ศิลปะลัทธิรูปแบบเหมือนจริง(Realism)

ศิลปะแบบเรียลลิสม์ (REALISM)เกิดขึ้นประมาณกลางคริสต์ศตวรรษที่ 19 จนถึงปลายคริสต์ศตวรรษที่ 19 (ค.ศ. 1850-1880) มีจุดเริ่มต้นในประเทศฝรั่งเศส โดยกลุ่มศิลปินชาวฝรั่งเศสกลุ่มหนึ่งที่ไม่เห็นด้วยกับการทำงานของกลุ่ม “นีโอ-คลาสสิกอิสม์” (คลาสสิกใหม่ คือความเคลื่อนไหวทางศิลปะซึ่งมีสุนทรียภาพแบบกรีกและโรมัน) และ “กลุ่มโรแมนติกออิสม์” (จินตนิยม) ที่ยึดถือประเพณีหรือตัวตนเป็นหลัก หรือแสดงความคิดเห็นฝืนเอาตามใจตนเอง ศิลปินเรียลลิสม์เห็นว่าศิลปะทั้งสองไม่ได้แสดงความกลมกลืนของชีวิต ยังคงลักษณะความเป็นอุดมคติอยู่ หาใช่ความจริงไม่

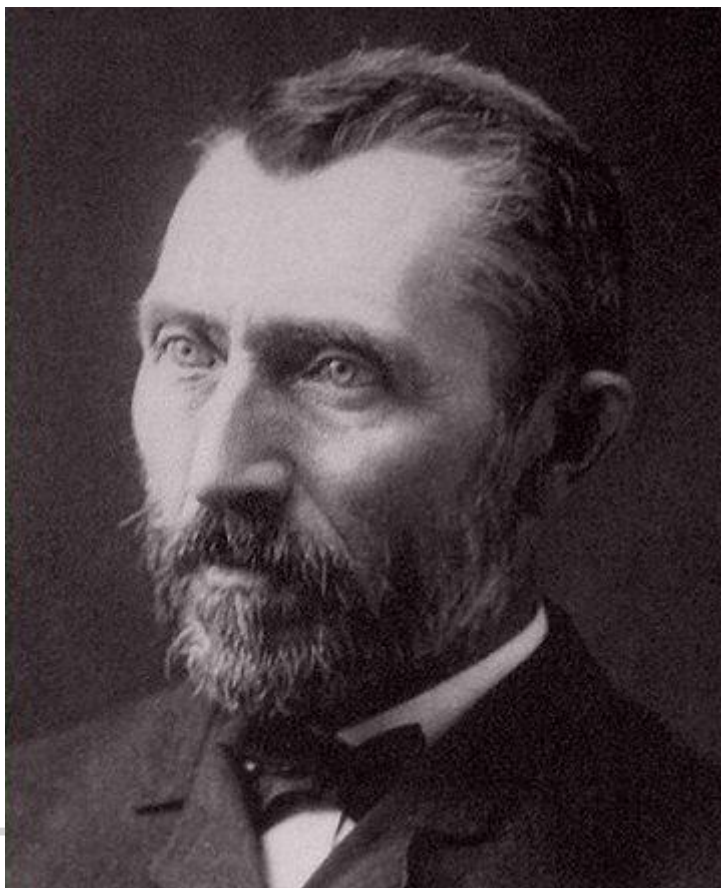
ศิลปะเรียลลิสม์ (Realism) หรือ ศิลปะสังคมนิยม โดยทั่วไปหมายถึง การสร้างงานที่เหมือนจริงดังที่ปรากฏอยู่ในธรรมชาติ รวมถึง การสร้างสรรค์ภาพงานในเชิงวิพากษ์วิจารณ์สังคม (socially critical images) ภาพเกี่ยวกับชีวิตของคนเมืองและชนบท พวกเขาไร้อาวุธในช่วงยุคสมัย จากประสบการณ์ตรงของชีวิต เช่น ความยากจน การปฏิวัติ ความเหลื่อมล้ำในสังคม โดยการเน้นรายละเอียดเหมือนจริงมากที่สุดโดยลักษณะผลงานการแสดงออกที่สำคัญของแบบอย่างศิลปะเรียลลิสม์ คือมีรูปแบบและการแสดงออกอย่างเหมือนจริง เน้น ความจริงที่ศิลปิน ในอดีตเคยรังเกียจ โดยกล่าวหาว่าเป็นสิ่งสามัญและเป็นของพื้นๆ ปราศจากคุณค่า ทางความงาม เช่น สภาพชีวิตความเป็นอยู่ของชนชั้นต่ำ ผู้ยากไร้ หรือสภาพอาคาร ที่อยู่อาศัยอันซอมซ่อ

นำเสนอความจริงในทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับมนุษย์มากกว่า เน้นการแสดง เรื่องราวเนื้อหา ความงามในธรรมชาติหรือความงามที่เกินจริงแบบอุดมคติ

ทั้งนี้ ศิลปะลัทธิรูปแบบเหมือนจริง(Realism)ตามแบบฉบับของตนเอง ผู้สร้างสรรค์ได้มุ่งเน้นถึงอารมณ์ ความรู้สึกที่คิดถึงยาย โดยนำเอาอุปกรณ์ทอผ้าของยายมาเป็นตัวกลางเป็นสัญลักษณ์แทนความรู้สึกของ ช่วงเวลาของความคิดถึงซึ่งเป็นความรู้สึกภายในจิตใจ ถ่ายทอดออกมาเป็นรูปภาพ

3. อิทธิพลทางศิลปกรรม

3.1 วินเซนต์ แวน โก๊ะ (Vincent van Gogh)

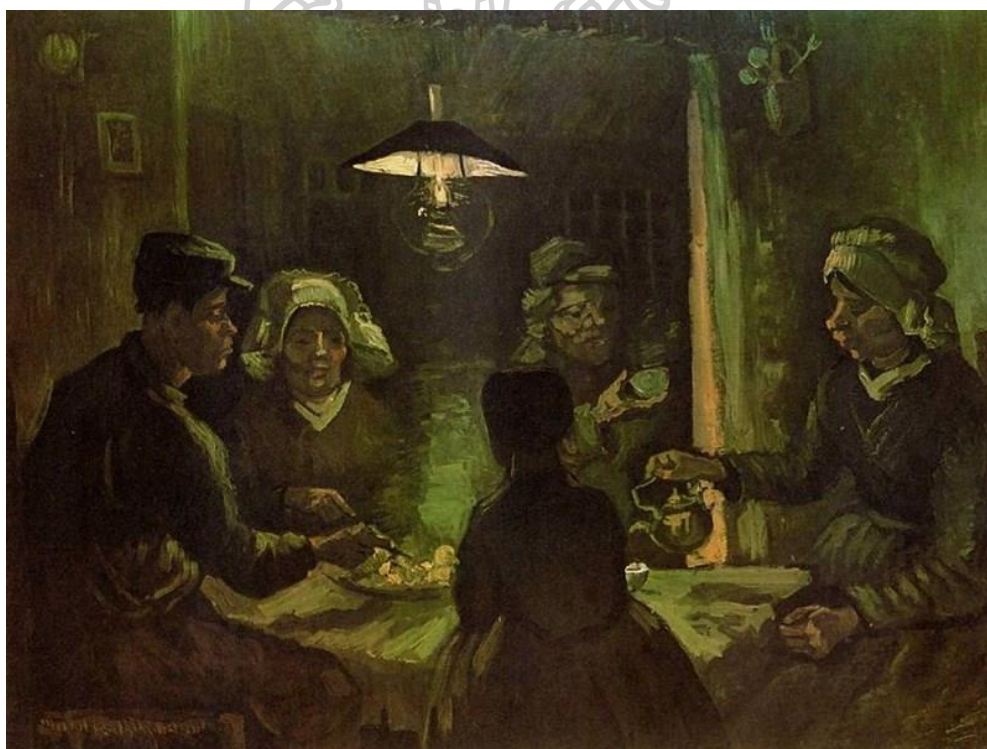
ภาพที่ 19 ภาพวินเซนต์ แวน โก๊ะ (Vincent van Gogh)

ที่มา : <https://images.app.goo.gl/PnSYqWWV8vWzbhMFA>

เป็นศิลปินเอกชาวเนเธอร์แลนด์ เขาเกิดวันที่ 30 มีนาคม ค.ศ. 1853 ชีวิตวัยเด็กของแวน โก๊ะ เขาต้องทำงานตั้งแต่อายุได้เพียง 16 ปี และเปลี่ยนงานอยู่เนืองๆกระทั่งอายุได้ 27 ปี แวน โก๊ะ ก็ผันตัวเองมาเป็นศิลปินอย่างเต็มตัว ซึ่งใน 5 ปีต่อมา แวน โก๊ะ ก็มีผลงานชิ้นเอกชิ้นแรกนั่นก็คือ ภาพวาด The Potato Eaters

ขณะที่เป็นศิลปิน แวน โก๊ะ ก็เดินทางไปยังหลาย ๆ ประเทศในแถบยุโรป และในช่วงชีวิตที่อาศัยอยู่ในฝรั่งเศส แวน โก๊ะ ก็ได้พบกับศิลปินหลาย ๆ คนด้วยกัน จุดนี้ทำให้เขาได้เปิดมุมมองใหม่ ๆ และได้รับแรงบันดาลใจในการวาดภาพให้สว่างและมีสีสันทันมากขึ้น กระทั่งเขาได้สร้างสรรค์ผลงานชุดดอกทานตะวัน (Sunflowers, 1888) ขึ้นมา ทว่าในช่วงเวลาดังกล่าวนี้อเองที่ แวน โก๊ะ เริ่มแสดงอาการป่วยทางจิตเวชให้เห็น โดยในวันหนึ่งเขามีอาการคลุ้มคลั่งถึงขั้นใช้มีดโกนตัดใบหูข้างหนึ่งของ

เขา และนับตั้งแต่นั้น แวน โก๊ะ ก็เข้ารับการรักษาดำวยู่ในโรงพยาบาลจิตเวชตลอดเวลาเพราะป่วยด้วยโรคซิมเมอร์ กระทั่งในวันที่ 27 กรกฎาคม ค.ศ. 1890 แวน โก๊ะ ได้พยายามทำร้ายตัวเองด้วยการยิงตัวตาย และสุดท้ายเขาก็จบชีวิตลงในอีก 2 วันต่อมา ด้วยอายุเพียง 37 ปีเท่านั้น อย่างไรก็ตาม ตลอดช่วงชีวิตของการเป็นศิลปิน แวน โก๊ะ ได้สร้างสรรค์ผลงานกว่า 800 ภาพ และแม้เขาจะขายภาพวาดได้เพียงภาพเดียวในตลอดเวลาที่ยังมีชีวิตอยู่ แต่หลังจากที่แวน โก๊ะ จบชีวิตลง ภาพวาดของเขากลับมีมูลค่าเพิ่มขึ้นอย่างมหาศาล และเขายังได้รับการยกย่องให้เป็นศิลปินเอกของโลก ด้วยเอกลักษณ์ของลายพู่กันที่หยาบ แต่หนักแน่นและสื่ออารมณ์ได้อย่างดีเยี่ยม รวมไปถึงองค์ประกอบและการใช้สีของภาพที่แวน โก๊ะ วาดก็เป็นเลิศมาก ๆ ถึงขนาดกาลเวลาจะผ่านมากกว่าร้อยปี คุณภาพของภาพวาดก็ยังคงไม่ลบลบไป จึงไม่น่าแปลกใจที่ทุกวันนี้จะมีการตั้งพิพิธภัณฑ์ภาพเขียนของแวน โก๊ะ ขึ้นอย่างเป็นทางการ ในชื่อว่า Van Gogh Museum ณ เมืองอัมสเตอร์ดัม ประเทศเนเธอร์แลนด์ เพื่อเป็นสถานที่ในการจัดแสดงภาพวาดของแวนโก๊ะ ทั้งหมดให้ชนรุ่นหลังได้ชมและศึกษาผลงานศิลปะของศิลปินเอกของโลกผู้นี้

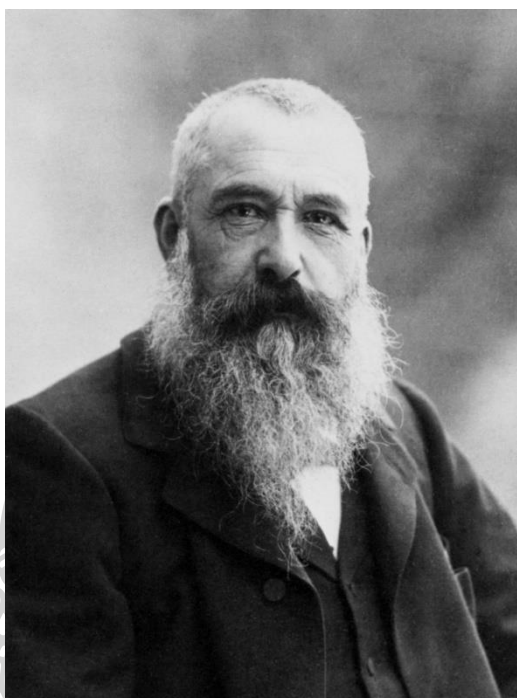

ภาพที่ 20 The Potato Eaters

ที่มา : <https://hilight.kapook.com/view/173318>

ผลงานสร้างชื่อชิ้นแรกของแวนโก๊ะ ที่แสดงถึงตัวตนของเขาได้เป็นอย่างดี รวมไปถึงยังเป็นผลงานวาดรูปที่เปี่ยมไปด้วยอารมณ์ความรู้สึกที่ชัดเจน ด้วยลายเส้นที่ไม่ได้เนียบแต่ลงแสงและเงาได้อย่างเป็นเลิศ ส่งผลให้ภาพนี้กลายเป็นหนึ่งในผลงานชิ้นเอกของวินเซนต์ แวนโก๊ะ อีกภาพหนึ่ง

3.2 โกลด์ โมเนต์ (Claude Monet)

ภาพที่ 21 Claude Monet

ที่มา : <https://images.app.goo.gl/cvf3o59yt1krUaej7>

โกลด์ โมเนต์ (Claude Monet) หรือ อ็อสการ์ โกลด์ โมเนต์ เป็นศิลปินชาวฝรั่งเศส เกิด ณ กรุงปารีส เมื่อวันที่ 14 พฤษภาคม ค.ศ. 1840 เมื่ออายุได้ 5 ปีได้ย้ายตามครอบครัวไปอาศัยที่เมืองเลออาฟวร์ แคว้นนอร์ม็องดี ทางตอนเหนือของประเทศฝรั่งเศส โดยโมเนต์ เป็นบุตรชายคนที่สองของนายโกลด์ อาดอล์ฟ และนางลุย จุสตีน โอเบอร์ ครอบครัวของโมเนต์ประกอบอาชีพร้านขายของชำและอุปกรณ์เรือ โดยพ่อของเขามีความต้องการที่จะให้ลูกชายมาช่วยดูแลกิจการของครอบครัวต่อ หากแต่ความปรารถนาของโมเนต์นั้นคือการเป็นศิลปิน โดยมีแม่ที่เป็นอดีตนักร้องเก่าเข้าใจในความปรารถนาของเขาและให้การสนับสนุนความฝันในการเป็นศิลปินของโมเนต์ มาตลอด โมเนต์นั้นมีความสนใจในด้านศิลปะมาตั้งแต่เด็ก เขาได้ให้ความสำคัญและทุ่มเทให้กับงานศิลปะมากกว่าการศึกษา ซึ่งในปี ค.ศ.1851 โมเนต์ได้เข้าศึกษาในโรงเรียนศิลปะที่เมืองเลออาฟวร์ ขณะที่อาจารย์

กำลังสอนหนังสือ เขากลับใช้ช่วงเวลาดังกล่าววาดรูปการ์ตูนล้อเลียนอาจารย์ผู้สอน โดยใช้ถ่านไม้ในการสร้างภาพเขียนการ์ตูนล้อเลียน ทำให้โมนेंटเป็นที่รู้จักและสร้างรายได้ให้กับเขาจากการขายภาพล้อเลียนได้ราวๆ 20 ถึง 30 ฟรังก์

ต่อมาโมนेंट ได้มีโอกาสเรียนรู้เทคนิคการวาดภาพกับศิลปินที่มีชื่อเสียงหลายคนเช่น ฌาร์ค ฟรองซัวโอซาร์ด ซึ่งเป็นลูกศิษย์ของ ฌาร์ค หลุยเดวิด ศิลปินผู้มีชื่อเสียงมากที่สุดคนหนึ่งในประเทศฝรั่งเศส จนกระทั่งในปี 1856 ได้เรียนเทคนิคการวาดภาพโดยใช้สีน้ำมันและเทคนิคการเขียนภาพ “กลางแจ้ง” จาก ยูจีน บูแดง ผู้เป็นหนึ่งในผู้เชี่ยวชาญในการเขียนภาพภูมิทัศน์กลางแจ้งเพียงไม่กี่คนที่ใช้เทคนิคการเขียนภาพกลางแจ้ง ทำให้โมนेंटหลงใหลในการเขียนภาพภูมิทัศน์กลางแจ้งเป็นอย่างมากจุดเปลี่ยนที่ทำให้โมนेंटเริ่มหันมาใช้เทคนิคการวาดภาพที่แตกต่างจากศิลปินคนอื่นในยุคเดียวกันคือ ความไม่มีอิสระในการออกแบบผลงาน ดังเช่นที่ศิลปินคนอื่น ๆ ในยุคเดียวกันที่นิยมวาดภาพในห้องสตูดิโอและมักจะวาดภาพให้ออกมาเสมือนจริงตามที่ตาเห็น นอกจากนี้ยังมีการใช้สีที่ที่ระบายลงไปบนผลงาน ซึ่งโมนेंटคิดว่ามันเป็นการจำกัดกรอบความคิดมากเกินไป ด้วยเหตุนี้จึงทำให้โมนेंटหาแรงบันดาลใจใหม่ๆ ในการสร้างผลงานศิลปะ เขาได้ไปยังพิพิธภัณฑ์ลูฟวร์เพื่อหาแนวทางในการเขียนภาพของเขา เมื่อโมนेंटไปชมผลงานภายในพิพิธภัณฑ์ โมนेंटพบว่าภาพวาดส่วนมากที่ศิลปินเอามาแสดงผลงานนั้น มีการลอกเลียนผลงานภาพวาดจากครูสมัยเก่า ซึ่งเขาไม่เห็นด้วยที่จะสร้างผลงานศิลปะด้วยวิธีการลอกเลียนผลงานของคนอื่น อีกทั้งโมนेंटยังไม่ชอบเกี่ยวกับทฤษฎีการวาดภาพที่ทางมหาวิทยาลัยสอน

ต่อมาในปี 1862 โมนेंटจึงได้ย้ายเข้ามาศึกษาศิลปะต่อในโรงเรียนของ ชาร์ล เกรย์ ทำให้เขาได้พบกับ ออกุสต์ เรอนัวร์ เฟรเดริก บาซีย์ และอัลเฟรด ชิสลีย์ ซึ่งเป็นกลุ่มคนที่มีแนวคิดในการสร้างผลงานศิลปะที่เหมือนกันนั่นคือ การเน้น แสง สี อารมณ์และความรู้สึกในขณะนั้น อีกทั้งมีการใช้แปรงที่หยาบในการวาดภาพเหมือนกัน ทำให้กลายเป็นทั้งเพื่อนและผู้ร่วมก่อตั้งศิลปะลัทธิอิมเพรสชันนิสม์ร่วมกันในเวลาต่อมา

ภาพที่ 22 “Impression, Sunrise” (ค.ศ. 1872-1873)

ที่มา : https://th.wikipedia.org/wiki/%E0%B9%82%E0%B8%81%E0%B8%A5%E0%B8%94_%E0%B8%A1%E0%B8%AD%E0%B9%81%E0%B8%99

3.3 ฟิลิป เดอ แชมเปญ (Philippe de Champaigne)

ภาพที่ 23 Philippe de Champaigne

ที่มา : https://en.wikipedia.org/wiki/Philippe_de_Champaigne

เดอ ชองเปญ เป็นจิตรกรชาวฝรั่งเศสโดยกำเนิดในบราบันชงจิตรกรสมัยบาโรก เป็นตัวแทนสำคัญของโรงเรียนภาษาฝรั่งเศส เขาเป็นสมาชิกผู้ก่อตั้ง Académie royale de peinture et de Sculpture ในปารีส ซึ่งเป็นสถาบันศิลปะชั้นนำในราชอาณาจักรฝรั่งเศสในศตวรรษที่ 18 ฟิลิปป์ เดอ ชองเปญ เกิดมาในครอบครัวที่ยากจนในกรุงบรัสเซลส์ (ขุนนางแห่ง Brabant ทางตอนใต้ของเนเธอร์แลนด์) ในรัชสมัยของอาร์คดยุคอัลเบิร์ตและอิชาเบลลา เป็นลูกศิษย์ของจิตรกรภูมิทัศน์ฌาคส์ ฟูกิแยร์ในปี 1621 เขาย้ายไปปารีส ซึ่งเขาทำงานร่วมกับ นิโคลัส ปุสซินในการตกแต่ง ปาเลสตู ลักเซมเบิร์กภายใต้การดูแลของ นิโคลัส ปุสซินซึ่งในที่สุดเขาจะแต่งงานกับลูกสาวของเขา จากคำกล่าวของ ฮูเบรกเกน ดูเชสโนโกรธที่เขาที่ได้รับความนิยมมากกว่าในราชสำนัก และนี่คือสาเหตุที่ฟิลิปป์ เดอ ชองเปญ กลับไปบรัสเซลส์เพื่ออาศัยอยู่กับน้องชายของเขาอดีตผู้ลงคะแนนเสียงในปี 1662 พิพิธภัณฑลูปร์ หลังจากที่เขาได้รับข่าวการเสียชีวิตของ Duchesne เท่านั้น เขาจึงกลับไปแต่งงานกับลูกสาวของเขา[1] หลังจากการสิ้นพระชนม์ของผู้พิทักษ์ ดัชเชสแน แชมเปญทำงานให้กับพระมารดา Marie de Medicis ซึ่งเขามีส่วนร่วมในการตกแต่งพระราชวังลักเซมเบิร์ก เขาสร้างภาพวาดหลายชิ้นสำหรับอาสนวิหารน็อทร์-ดามในปารีส ตั้งแต่ปี 1638 นอกจากนี้เขายังวาดการ์ตูนหลายเรื่องสำหรับผ้า幔ด้วย เขาเป็นจิตรกรคนแรกของพระราชินีด้วยเงินบำนาญ 1,200 ปอนด์

นอกจากนี้เขายังได้ตกแต่งโบสถ์ Carmelite ของ Faubourg Saint-Jacques ซึ่งเป็นหนึ่งในโบสถ์โปรดของพระราชินี

สถานที่นี้ถูกทำลายในช่วงการปฏิวัติฝรั่งเศส แต่ปัจจุบันมีภาพวาดหลายภาพที่ได้รับการเก็บรักษาไว้ในพิพิธภัณฑสถาน ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการออกแบบดั้งเดิม การแสดงในพระวิหารอยู่ในเมืองตีมง การฟื้นคืนชีพของลาซาร์สอยุ่ในเมืองเกรอน็อบล์ และการอัศจรรย์ของพระแม่มารีย์อยู่ในพิพิธภัณฑสถานลูฟร์

นอกจากนี้เขายังทำงานให้กับพระคาร์ดินัลริเชอเลอซึ่งเขาได้ตกแต่ง Palais Cardinal, โดมของซอร์บอนน์และอาคารอื่นๆ อีกด้วย ฟิลิปป์ เดอ ซองแปญ เป็นศิลปินเพียงคนเดียวที่ได้รับอนุญาตให้วาดภาพ Richelieu โดยสวมชุดพระคาร์ดินัลซึ่งเขาทำสิบเอ็ดครั้ง เขาเป็นสมาชิกผู้ก่อตั้ง Académie de peinture et de Sculpture ในปี 1648 ต่อมาในชีวิตของเขา (ตั้งแต่ปี 1640 เป็นต้นไป) เขาตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของลัทธิ Jansenism หลังจากที่ลูกสาวที่เป็นอัมพาตของเขาได้รับการรักษาอย่างอัศจรรย์ที่สำนักแม่ชีแห่งพอร์ต-รอยัล เขาได้วาดภาพที่มีชื่อเสียงโด่งดังแต่ผิดปรกติในชื่อ Ex-Voto de 1662 ซึ่งปัจจุบันอยู่ในพิพิธภัณฑสถานลูฟร์ ซึ่งเป็นตัวแทนของลูกสาวของศิลปินร่วมกับพระมารดาสุพีเรียอักเนส อาร์โนลต์ ฟิลิปป์ เดอ ซองแปญ ผลิตภาพเขียนจำนวนมาก โดยส่วนใหญ่เป็นงานทางศาสนาและภาพบุคคล โดยได้รับอิทธิพลจากกูเบนส์ในช่วงเริ่มต้นอาชีพของเขา สไตล์ของเขาจึงเข้มงวดมากขึ้นในเวลาต่อมา ฟิลิปป์ เดอ ซองแปญยังคงเป็นจิตรกรที่โดดเด่นเนื่องมาจากสีสันที่สดใสในภาพวาดของเขาและความแข็งแกร่งขององค์ประกอบของเขา เขาวาดภาพราชสำนักฝรั่งเศสทั้งหมด ขุนนางชั้นสูงชาวฝรั่งเศส ราชวงศ์ สมาชิกระดับสูงของคริสตจักรและรัฐ สมาชิกรัฐสภาและสถาปนิก และบุคคลที่มีชื่อเสียงอื่นๆ ภาพเหมือนของกวี Vincent Voiture ของเขาถูกสร้างขึ้นราวปี 1649 เพื่อเป็นส่วนหน้าของผลงานที่ได้รับการตีพิมพ์ของ Voiture (ตีพิมพ์หลังมรณกรรมในปี 1650) ภาพนี้ดูแปลกตาอย่างมากที่ซองแปญได้นำภาพนี้มาปรับปรุงใหม่ในภายหลังเป็นภาพเหมือนของบุคคลสำคัญทางศาสนา นักบุญหลุยส์ (พระเจ้าหลุยส์ที่ 9) เพื่อให้ธิดาของวีวัวร์สามารถเก็บภาพนั้นไว้กับเธอได้เมื่อเธอเข้าไปในคอนแวนต์ ลูกศิษย์ของเขาคือหลานชายของเขา Jean Baptiste de Champaigne, William Faithorne, Jean Morin และ Nicolas de Platemontagne ในช่วงสุดท้ายของเขา ฟิลิปป์ เดอ ซองแปญ วาดภาพหัวข้อทางศาสนาและสมาชิกในครอบครัวเป็นหลัก เขาเสียชีวิตในปารีสในปี 1674

ภาพที่ 24 La Vanité ou Allégorie de la Vie Humaine
 ที่มา : <https://www.artsper.com/ca/contemporary-artworks/photography/918999/la-vanite-ou-allegorie-de-la-vie-humaine>

3.4 ไมตรี ภาระหอม

ภาพที่ 25 ไมตรี ภาระหอม

ที่มา : <https://web.facebook.com/Ubonvr/posts/1186422241744184/>

"ไมตรี ภาวะหอม" ศิลปินอิสระผู้สร้างสรรค์ศิลปะ สะท้อนวิถีชีวิตชนบท ศิลปะในปัจจุบันมีหลายแขนงและมีศิลปินผู้สร้างสรรค์ที่มีชื่อหลายคน หนึ่งในนั้นคือ ไมตรี ภาวะหอม ศิลปินอิสระผู้สร้างสรรค์ผลงานศิลปะภาพเขียนสะท้อนวิถีชีวิตของชุมชนได้อย่างลงตัวและสวยงาม สร้างชื่อทั้งในระดับประเทศและระดับโลก อาจารย์ไมตรี ภาวะหอม หรืออาจารย์ไก่ ศิลปินอิสระเล่าว่าตนเองเพิ่งย้ายมาอยู่ที่อำเภอวารินชำราบ จังหวัดอุบลราชธานีประมาณ 2 ปี หลังจากที่ก่อนหน้านี้เคยเป็นอาจารย์ประจำภาควิชาศิลปะ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ ประมาณกว่า 10 ปี ก่อนจะลาออกมาเป็นศิลปินอิสระ สร้างสรรค์ผลงานการวาดภาพที่หลากหลาย ซึ่งผลงานการวาดภาพของตนเองที่ผ่านมาจะแสดงออกถึงวิถีชีวิตชนบทอันเรียบง่าย สงบสุข และสื่อถึงความมีน้ำใจ ความเอื้ออาทร ของชาวบ้าน การพึ่งพาอาศัยกัน ที่หาได้ยากในสังคมเมือง ทำให้ผู้ที่อยู่ไกลบ้านหวนกลับไประลึกถึงภาพแห่งความอบอุ่นนั้นอีกครั้ง นอกจากนี้ยังเป็นการแสดงออกถึงการต่อสู้ของกระบวนการคิดและพลังของคนอีสานพลังของคนต่างจังหวัด พลังของการต่อสู้ในสังคมเมืองเป็นการสะท้อนให้เห็นถึงความต้องการ ของคนที่แตกต่างกันอาจารย์ไมตรี บอกด้วยว่าหลังจากที่ย้ายมาอยู่ที่อำเภอวารินชำราบ ซึ่งเป็นที่ดินของครอบครัวได้มีแนวคิดที่จะทำสถานที่ในการจัดแสดงภาพเขียนของตนเอง ภายใต้ชื่อ My Tree Art Studio Mc. Mitree had a Farm เพื่อให้ผู้ที่สนใจสามารถเข้ามาพูดคุยถึงแนวคิดและสอบถามเรื่องราวของงานศิลปะปัจจุบันได้เริ่มดำเนินการแล้ว และแล้วเสร็จไปประมาณ 70 เปอร์เซ็นต์ เหลือเก็บรายละเอียดและตกแต่งจุดต่างๆก็จะกลายเป็นสถานที่ในการเก็บสะสมและจัดแสดงผลงานที่มาของตนเองอย่างเสร็จสมบูรณ์

งานเขียนของอาจารย์ไมตรี ส่วนใหญ่จะเป็นงานเขียนรูปคนและวิถีชีวิตมีการออกแบบสี ออกแบบเส้น ออกแบบความดิบแล้วประมวลให้ภาพสวยงาม โดยภาพเขียนส่วนใหญ่จะไม่ใช้ภาพเหมือนแต่จะเขียนให้ออกมาเหมือนที่จินตนาการไว้ เพราะต้องการให้คนที่ได้ชมผลงานเห็นถึงแรงปะทะ อาทิสีที่ใช้จะค่อนข้างดูตัน และใช้สีที่ขัดแย้งกัน สำหรับงานเขียนของอาจารย์ไมตรี อาทิ ผลงานชุดลมหายใจแห่งท้องทุ่ง ซึ่งแสดงออกถึงเรื่องราว และวิถีแห่งการดำรงชีวิต โดยการนำเสนอผ่านรูปแบบในเชิงสัญลักษณ์ต่าง ๆ ขณะเดียวกันนักสะสมทั้งชาวไทย และชาวต่างชาติได้ให้ความสนใจผลงานของอาจารย์ไมตรี และมีการสะสมจำนวนมาก

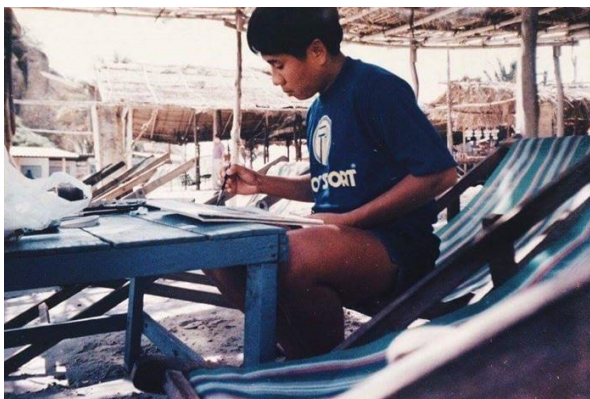

ภาพที่ 26 Title : Bann Issan No.1

ที่มา : <http://www.rama9art.org/artisan/artdb/>

[artists/home.php?p=profiles&name=Mitree%20Parahom](http://www.rama9art.org/artists/home.php?p=profiles&name=Mitree%20Parahom)

3.5 สุรพล แสงคำ

ภาพที่ 27 สุรพล แสงคำ

ที่มา : <http://psgati.su.ac.th/design/artist-bio/60>

สุรพล แสงคำ เกิดเมื่อปี 2497 ที่ จ.นครปฐม จบการศึกษาระดับปวส.จากวิทยาลัยเพาะช่าง , ปริญญาตรีและโทจากคณะจิตรกรรมประติมากรรมและภาพพิมพ์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ,ประกาศนียบัตร สาขาจิตรกรรม จากสถาบันศิลปะแห่งเมืองฟลอเรนซ์ ประเทศอิตาลีและประกาศนียบัตร สาขาประวัติศาสตร์ศิลป์ จากมหาวิทยาลัยเมืองฟลอเรนซ์ประเทศอิตาลี

เป็นศิลปินที่มีผลงานโดดเด่นในด้านภาพวาดสีน้ำโดยเฉพาะภาพวาดสีน้ำที่เสนอบรรยากาศของบ้านเรือนตลาดเก่าเคยได้รับรางวัลชนะเลิศการประกวดภาพวาดสีน้ำมาแล้วหลายครั้งนับตั้งแต่เมื่อครั้งยังเรียนที่เพาะช่าง เคยจัดแสดงเดี่ยวผลงานมาแล้วหลายครั้งทั้งในและต่างประเทศและเคยเป็นอาจารย์สอนศิลปะวิทยาลัยช่างศิลป์,โรงเรียนสาธิตคณะศึกษาศาสตร์ ม.ศิลปากร,อาจารย์และหัวหน้าคณะจิตรกรรมฯ ม.ศิลปากร,รองคณบดีฝ่ายกิจการนักศึกษา ผู้ช่วยอธิการบดีฝ่ายกิจการนักศึกษา รองอธิการบดีฝ่ายกิจการนักศึกษา ม.ศิลปากร ตลอดจนคณะกรรมการและอนุกรรมการฝ่ายเทคนิคกีฬา มหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย

ภาพที่ 28 ศิลปิน : สุรพล แส่นคำ / Surapon Saenkum

ชื่อผลงาน : หมู่บ้านหนองปรong อ.เขาย้อย จ.เพชรบุรี

Ban Nong Prong, Khao Yoi, Phetchaburi

เทคนิค watercolor on paper

ขนาด 60 x 80 cm.

ที่มา <http://www.bangkokartnews.com/Art%20Ex/38.Art%20Surapon.htm>

3.6 นิวัฒน์ โกศล

ภาพที่ 29 นิวัฒน์ โกศล

ที่มา : https://www.baramееofart.com/artist_detail.php?id=488&page=17&artist_s=&lang

เกิด : 9 ธันวาคม 2513การศึกษา : - ศิลปบัณฑิต คณะศิลปกรรม ศูนย์กลางสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล จ.ปทุมธานี ในสภาวะการณ์ปัจจุบัน ที่รอบตัวเต็มไปด้วยเทคโนโลยีที่ทันสมัยซึ่งถูกนำมาใช้ในทุกๆด้าน การรุกร้าเข้ามาในสังคมมนุษย์ของเหล่าปัญญาประดิษฐ์ (AI) สิ่งเหล่านี้ทำให้วิถีชีวิต ขนบธรรมเนียม ประเพณี และวัฒนธรรมในสังคมไทย เปลี่ยนแปลงไปอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

กลุ่มศิลปินสานศิลป์ โดย นิวัฒน์ โกศล, ประเทือง กำพิต, แทน วาเพชร และ นเรศ บุญเที่ยง พร้อมใจกันถ่ายทอดผลงานศิลปะต่างๆไม่ว่าจะเป็น จิตรกรรมแนวเหนือจริง และ เหมือนจริง รวมถึง งานประติมากรรมเชิงนามธรรม เพื่อสื่อความหมายถึงวิถีชีวิตแห่งความสุข ที่ปราศจากเทคโนโลยีที่ทันสมัย ความสุขในวิถีชีวิตที่เรียบง่าย ที่จะทำให้ผู้ชมงานทุกท่าน ชมแล้วรู้สึกเกิดความสบายใจ และได้ย้อนตระหนักถึงความสุขในช่วงเวลาที่เทคโนโลยียังไม่ได้เข้ามามีบทบาทกับชีวิตประจำวันมากนัก

ภาพที่ 30 ศิลปิน : นิวัฒน์ โกศล

ผลงาน : สบายแดง

เทคนิค : สีอะคริลิก พ.ศ. 2560

ที่มา : <https://www.baanlaesuan.com/125807/arts/sarnsilp-no1-chiangrai-exhibition>

มหาวิทยาลัยศิลปากร

3.7 ไพโรจน์ วังบอน

ภาพที่ 31 ไพโรจน์ วังบอน

ที่มา : <http://www.resource.lib.su.ac.th/awardsu/web/artist?artist=109>

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ไพโรจน์ วังบอน เป็นจิตรกรที่สร้างสรรค์ผลงานแนวนามธรรม ถ่ายทอด จังหวะและลีลาของเส้น สี พื้นผิว และบรรยากาศที่ได้รับแรงบันดาลใจจากธรรมชาติรอบตัว ศิลปินใช้ เทคนิคสีน้ำมันผสมกับการขีด ปาด ขูด ชีด เพื่อสร้างร่องรอยพื้นผิวซับซ้อนสวยงามอันเป็น เอกลักษณ์เฉพาะตัว นอกจากการทำงานศิลปะอย่างต่อเนื่อง “พรสวรรค์และความมุ่งมั่น” เป็นอีก สองสิ่งทีผลักดันให้ชื่อของไพโรจน์ วังบอน ก้าวขึ้นเป็นจิตรกรชื่อเสียงโด่งดังตั้งแต่อายุยังน้อย อาจารย์ ไพโรจน์ได้รับรางวัลระดับประเทศตั้งแต่สมัยยังเป็นนักศึกษาปริญญาตรี และสร้างสรรค์ผลงานอย่าง ต่อเนื่อง ทั้งส่งผลงานเข้าประกวด แสดงนิทรรศการกลุ่ม แสดงนิทรรศการเดี่ยว เดินทางไป แลกเปลี่ยนทำกิจกรรมทางด้านศิลปะกับสถาบันอื่นๆ ทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศ เห็นได้ชัดว่า ศิลปินท่านนี้ไม่เคยหยุดนิ่ง แต่สร้างความเคลื่อนไหวให้กับวงการศิลปะอยู่ตลอดเวลาอย่างไม่เหน็ด เหนื่อย

จากที่เคยได้ยินมาทำให้ทราบว่าอาจารย์ไพโรจน์ฉายแววศิลปินตั้งแต่ยังเรียนอยู่ปริญญาตรี ฝีมือลายมือเป็นที่ชื่นชมทั้งในหมู่คุณจารย์ และรุ่นพี่รุ่นน้อง โดยเฉพาะการเขียนภาพแบบเหมือนจริง เรียกได้ว่ามีทักษะฝีมือโดดเด่นไม่เป็นรองใคร หลังจากปี 2538 เมื่อศิลปินสำเร็จการศึกษาระดับ ปริญญาตรี ชื่อเสียงของไพโรจน์ยิ่งเป็นที่จับตามอง...ผลงานจิตรกรรมสีน้ำมันในยุคแรกนี้ ศิลปินได้รับ

แรงบันดาลใจโดยตรงจากธรรมชาติ ใช้เทคนิคการขีดและปาดเพื่อลอกเลียนบุคลิกของใบไม้ กิ่งไม้ ผล ฝัก เส้นใย เปลือกไม้ หรือแม้แต่รังนก ดักแด้ และรังของแมลงบางชนิด ทั้งหมดซ้อนทับกันอย่างละเอียดลออ กระจุกตัวเป็นรูปทรงแปลกประหลาดเหมือนรังของสัตว์บางประเภท ถึงแม้จะยังดูออกว่าคล้ายคลึงกับสิ่งที่พบเห็นในธรรมชาติแต่ศิลปินได้พัฒนาต่อยอดจากความเหมือนจริงโดยการเพิ่มรายละเอียดและบรรยากาศเฉพาะตัว คล้ายว่ารูปทรงแปลกตาเหล่านี้ถูกจัดวางอยู่ในโลกแห่งจินตนาการ กิ่งเหมือนจริง กิ่งความฝัน

“สภาวะการเกิด” “สาระของความเปลี่ยนแปลง” “ชีวิตและกาลเวลา” เป็นชื่อผลงานบางส่วนในยุคเริ่มต้นของไพโรจน์ สะท้อนให้เห็นว่าประเด็นแนวความคิดต่างๆ ที่ศิลปินสนใจมักจะมีแง่มุมบางอย่างที่คล้ายคลึงกับหลักปรัชญาทางพระพุทธศาสนา โดยเฉพาะเรื่องอนัตตา ความไม่จริงแน่นอนของชีวิต ผลงานส่วนใหญ่ของอาจารย์ไพโรจน์มักจะประกอบด้วยฝีแปรงขนาดใหญ่และขนาดเล็กผสมผสานกัน ฝีแปรงใหญ่ใช้สำหรับสร้างรูปทรงของฝักดอกไม้ที่กำลังเบ่งบานหรือใบไม้ใบใหญ่ๆ ที่วางพาดไปบนเฟรมผ้าใบ ส่วนฝีแปรงเล็กๆ จะใช้สร้างรายละเอียด ร่องรอยเน่าเปื่อย ผุพัง เศษใบไม้ที่แห้งกรอบหลุดร่วงออกมา หรือเป็นเกสรที่แตกออกจากฝักแล้วพัดปลิวกระจายไปทั่วทั้งภาพ ทิศทางของฝีแปรง การหวัดปิดป้ายฉวัดเฉวียน สร้างอารมณ์ความรู้สึก และในขณะเดียวกันก็สร้างบริบท ความเคลื่อนไหวให้กับรายละเอียดของภาพ ภาพจิตรกรรมของอาจารย์ไพโรจน์จึงไม่ควมมีชีวิตชีวา ไม่นิ่งเกร็ง แสดงถึงสภาวะแห่งช่วงเวลาที่สรรพสิ่งต่างๆ ในธรรมชาติดำเนินเปลี่ยนแปลง จากกำเนิดไปถึงสูญสลาย สีเส้นในผลงานของอาจารย์ไพโรจน์เป็นอีกส่วนสำคัญในการสร้าง “ชีวิต” และ “เวลา” ศิลปินมักจะเลือกใช้สีทั้งสองวรรณะคือร้อนและเย็นผสมผสานไว้ในภาพเดียวกัน สัดส่วนมากบ้างน้อยบ้างแตกต่างกันไปตามอารมณ์ความรู้สึกของแต่ละภาพ แสดงออกถึงสัมพันธ์ภาพของสองสิ่งที่เป็นคู่ตรงข้าม อาทิเช่น แสงและเงา ความร้อนและความเย็น หรือแม้แต่ ชีวิตและการเสื่อมสลาย การซ้อนทับของชั้นสีและฝีแปรงทำให้ผลงานของอาจารย์ไพโรจน์เกิดมิติที่ลึกลับ น่าค้นหา คล้ายกับผลงานสลัดสีของ Jackson Pollock หรือผลงานของศิลปินอีกหลายๆ ท่านในกลุ่ม Abstract Expressionism ที่ผู้ดูคล้ายกับหลุดเข้าไปในผืนผ้าใบแล้วหลงไหลไปกับมิติอันซับซ้อนของสีและฝีแปรง นอกจากนี้ลักษณะของฝีแปรงในงานยังดึงดูดให้ผู้ดูนึกย้อนไปถึงกระบวนการทำของศิลปิน สงสัยใคร่รู้ว่าขั้นตอนการสร้างสรรคของศิลปินเป็นอย่างไร ชั้นสีใดเกิดขึ้นก่อน-หลัง เหล่านี้แสดงให้เห็นถึงอรรถรสอันหลากหลายที่สามารถเกิดขึ้นได้จากการดูงานจิตรกรรมของไพโรจน์ วังบอนเพียงชั้นเดียว

หลังจากปี 2544 ผลงานของไพโรจน์เกิดพัฒนาการขึ้นประเด็นหนึ่งอย่างเห็นได้ชัด คือ ศิลปินเริ่มลดทอนบรรยากาศและมิติความเหมือนจริงของธรรมชาติลงไป ผลงานในยุคนี้เราแทบจะดูไม่ออก

ถึงที่มาจากต้นไม้ใบหญ้า หรือแม้แต่บรรยากาศของแสงและเงาตามธรรมชาติ ศิลปินใช้เพียงแรงบันดาลใจจากธรรมชาติในการสร้างรูปทรงที่เป็น “นามธรรม” มากยิ่งขึ้น สิ่งที่ปรากฏให้เห็นคือผีแปร่งตัวดัดปัดด้วยความชำนาญและมั่นใจ เน้นความสำคัญของจังหวะลีลาอันเกิดจากร่องรอยพื้นผิวที่ขูดขีดลงไปบนผืนผ้าใบ มุ่งให้เห็นความงามขององค์ประกอบศิลป์และสาระของ “ทัศนธาตุ” คือเส้น สี รูปทรง ที่ว่าง และพื้นผิว โดยไม่ต้องคำนึงถึงการตีความหมายใดๆ เพิ่มเติมในความคิดเห็นของผม ผลงานในยุคนี้ของอาจารย์ไพโรจน์มีการผสมผสานลักษณะของงานออกแบบดีไซน์เข้ากับงานจิตรกรรม คล้ายกับแนวความคิดของศิลปินกลุ่มป๊อปอาร์ต (Pop Art) โดยเฉพาะการระบายสีทับลงไปในช่วงว่างของผีแปร่งเพื่อสร้างพื้นหลังขึ้นใหม่ตามจินตนาการ ประกอบกับสีที่ศิลปินใช้ค่อนข้างจะสดใสและฉูดฉาดมากขึ้น (คล้ายกับสีวิทยาศาสตร์บนสิ่งพิมพ์หรือวัสดุอุตสาหกรรม) จึงยังขบขันให้ผีแปร่งและรูปทรงต่างๆ ดูโดดเด่นชัดเจน เหมือนกับสามารถลอยออกมานอกเฟรมผ้าใบ แสดงสัมพันธ์ภาพระหว่างความเคลื่อนไหวและความนิ่งสงบ ของผีแปร่งที่รุนแรงกับพื้นหลังที่เรียบแบน ลักษณะเหล่านี้แสดงให้เห็นเจตนาของศิลปินที่พยายามละทิ้งแนวความคิด “สัจจะนิยม” แล้วหันเข้าสู่สภาวะความเป็นปัจเจกคือการใช้สีและรูปทรงตามทัศนคติและจินตนาการเฉพาะตัว สะท้อนแนวความคิดและกระบวนการสร้างสรรค์งานจิตรกรรมแบบร่วมสมัยในปี 2550 อาจารย์ไพโรจน์ วังบอนได้รับทุนสร้างสรรค์ศิลปกรรม ศิลป์ พีระศรี โดยศิลปินสร้างสรรค์ผลงานในชื่อชุด “ดุลยภาพแห่งชีวิต” เป็นการจัดวางองค์ประกอบของผีแปร่งสีทองลงบนพื้นสีขาวและสีดำอย่างสวยงามลงตัว ผลงานมีความเป็นนามธรรมอย่างเต็มตัว โดยศิลปินใช้สัญลักษณ์ของรูปร่างกลมเพื่อแทนความหมายของ “สมดุล” และใช้สีทองเพื่อแทนความหมายของชีวิตและจิตวิญญาณของสรรพสิ่งพัฒนาการทางผลงานสร้างสรรค์ของไพโรจน์ วังบอน ตลอดระยะเวลาเกือบ 20 ปี แสดงให้เห็นถึงอัตลักษณ์ของการทำงานศิลปะบนพื้นฐานของความแน่วแน่ มั่นคง ท่ามกลางกระแสความเปลี่ยนแปลงของวงการศิลปะ ก่อให้เกิดรูปแบบทางศิลปะแปลกๆ ใหม่ๆ มากมาย ศิลปินท่านนี้แสดงให้เห็นถึงคุณค่าอันลึกซึ้งในผลงานจิตรกรรมแนวนามธรรม ความซับซ้อนในผลงานจิตรกรรมเพียงชิ้นเดียวสามารถสื่อได้ถึงผู้ดูทั้งความคิดอารมณ์ ความรู้สึกที่สำคัญ คือเป็นตัวอย่างของการสร้างสรรค์ผลงานอย่างต่อเนื่อง มีการกล้าคิด กล้าทดลอง โดยที่ไม่หลงลืมตัวตนและความมุ่งมั่นของตนเอง

ภาพที่ 32 ชื่อผลงาน การกำเนิดของชีวิตในธรรมชาติ หมายเลข 2

ประเภท : จิตรกรรม

ขนาด : 200x260 ซม.

เทคนิค : สีน้ำมันบนผ้าใบ

http://www.finearts.su.ac.th/lecturer_detail.php

ตารางที่ 1 ตารางวิเคราะห์อิทธิพลศิลปกรรมต่อการสร้างงาน

ผลงานศิลปิน	อิทธิพล ด้านรูปแบบ	อิทธิพล ด้านเทคนิค	อิทธิพล ด้านแนวคิด/เนื้อหา	สรุปอิทธิพล ที่มีต่อการ สร้างสรรค์
 <p>ชื่อผลงาน: The Potato Eaters ชื่อศิลปิน: Vincent van Gogh</p>	<p>ลักษณะงานจิตรกรรมมีกาถ่ายทอดอารมณ์สะท้อนใจผ่านใบหน้าคน ความเป็นเอกลักษณ์ของตนเอง</p>	<p>เป็นภาพวาดสีน้ำมันบนผืนผ้าใบ โดยสีที่เลือกใช้เป็นสีวรรณะเย็นคือสีเขียวและสีน้ำตาลอ่อนจนถึงเข้ม คล้ายสีแบบเอกรงค์ ซึ่งเขาใช้วิธีการปาดและป้ายสีไปมาทับซ้อนกันด้วยเนื้อสีที่หนา</p>	<p>กานำเสนอเรื่องราวในภาพโดยนำแสงสว่างบางอย่างของความหวังสุดท้ายซึ่งหายไปนานแล้วในสายตาของพวกเขา สถานการณ์ทั้งหมดนี้กระตุ้นให้เกิดความรู้สึกเห็นอกเห็นใจอย่างลึกซึ้ง</p>	<p>มีอารมณ์ความรู้สึกที่ซาบซึ้งอบอุ่นใจ ทั้งในเรื่องของแสงและสีสันของบรรยากาศ สามารถบ่งบอกถึงสภาวะของคนในขณะนั้น</p>
 <p>ชื่อผลงาน: Impression, Sunrise ชื่อศิลปิน: Claude Monet</p>	<p>ใช้สีแปรปรวนแบบหยาบและสั้นเพื่อบันทึกช่วงเวลาที่วาดมากกว่าจะวาดให้ดูเหมือนจริง</p>	<p>เทคนิคการระบายสีน้ำมัน โดยใช้แปรงลายเส้นสีดำที่เน้นมันเยิ้มและเงาที่ไม่ได้กล่าวถึงของเรือที่ออกเดินทางให้ ความรู้สึกที่ชัดเจนของความลึกของทะเล</p>	<p>การผสมผสานหมอกจากสายตา ที่พระอาทิตย์ขึ้นทะเลหมอก Mimang น้ำสะท้อนให้เห็นถึงท้องฟ้าและสีดวงอาทิตย์ ฝั่งทิวทัศน์ที่คลุมเครือดูคลุมเครือให้ความรู้สึกช่วงขณะ</p>	<p>ความประทับใจยามพระอาทิตย์ขึ้น สร้างสรรค์ภาพวาดสีสว่างสดใส สะท้อนความประทับใจจากธรรมชาติ เน้นวาดภาพกลางแจ้งเป็นหลัก ไม่เน้นรูปทรงหรือลายเส้นที่เหมือนจริงแต่ให้คุณค่ากับสีและความรู้สึก ทั้งยังเป็นศิลปะแนวใหม่</p>

ผลงานศิลปิน	อิทธิพล ด้านรูปแบบ	อิทธิพล ด้านเทคนิค	อิทธิพล ด้านแนวคิด/เนื้อหา	สรุปอิทธิพล ที่มีต่อการ สร้างสรรค์
 <p>ชื่อผลงาน: Bann Issan No.1 ชื่อศิลปิน: ไมตรี ภาระหอม</p>	<p>มีการออกแบบที่เรียบง่าย ไม่ซับซ้อน ตรงไปตรงมา มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวสูง</p>	<p>เทคนิคการระบายสีน้ำมัน โดยใช้แปรงลายเส้นสีดำที่เน้นมันเยิ้มและเงาที่ไม่ได้กล่าวถึงของเรือที่ออกเดินทางให้ความรู้สึกที่ชัดเจนของความลึกของทะเล</p>	<p>การสร้างสรรค์ใบหน้าภายในภาพให้มีความหม่นหมอง มีพื้นหลัง ที่มีบรรยากาศมืดครึ้ม เป็นระยะไกลออกไป</p>	<p>การถ่ายทอดสะท้อนวิถีชีวิตชนบท และพลังของการต่อสู้</p>
 <p>ชื่อผลงาน: หมู่บ้านหนองปรุง อ.เขาย้อย จ.เพชรบุรี ชื่อศิลปิน: สุรพล แสงคำ</p>	<p>มีรูปแบบที่เป็นงานศิลปะแบบเรียลลิสม์ (Realism) สะท้อนถึงวิถีชนบท โดยมีวัตถุที่อยู่ตามท้องถิ่นนั้นๆ มาสร้างเรื่องราวทางความรู้สึก</p>	<p>เป็นเทคนิคสีน้ำที่สามารถใช้ที่แปร่งที่สะอาด มีความเป็นงานเรียลลิสม์ (Realism) สื่อถึงความจริงที่ปรากฏรูป</p>	<p>มีการสร้างสรรค์ที่สะท้อนสังคมชนบทได้อย่างชัดเจน ทั้งในเรื่องของอารมณ์ความรู้สึกที่สะท้อนถึงจิตวิญญาณของท้องถิ่นในแต่ละพื้นที่</p>	<p>ถ่ายทอดสีสันบรรยากาศ อารมณ์ความรู้สึกให้นึกถึงความเป็นชนบท ที่มีวิถีชีวิตที่เรียบง่าย</p>
 <p>ชื่อผลงาน: สไบแดง ชื่อศิลปิน: นิวัฒน์ โกศล</p>	<p>มีรูปแบบที่เป็นงานศิลปะแบบเรียลลิสม์ (Realism) ที่นำเอาคือจักสานมาเป็นวัตถุสร้างเรื่องราวสะท้อนถึงวิถีชนบท</p>	<p>เป็นเทคนิคสีอะคริลิก (Acrylic color) ที่นำเอาเครื่องจักสานมาผสมผสานกับมุมมองของความรู้สึกถึงความสงบ</p>	<p>มีการสร้างสรรค์ที่นำเอาเครื่องจักสานมาสะท้อนสังคมชนบทได้อย่างชัดเจน ทั้งในเรื่องของอารมณ์ความรู้สึกที่สะท้อนถึงจิตวิญญาณบางสิ่งบางอย่าง</p>	<p>ถ่ายทอดสีสันบรรยากาศ อารมณ์ความรู้สึกให้นึกถึงความเป็นชนบท ที่มีวิถีชีวิตและรู้สึกสงบ เย็นสบายอย่างแปลกประหลาดใจ</p>

ผลงานศิลปิน	อิทธิพล ด้านรูปแบบ	อิทธิพล ด้านเทคนิค	อิทธิพล ด้านแนวคิด/เนื้อหา	สรุปอิทธิพล ที่มีต่อการ สร้างสรรค์
 <p>ชื่อผลงาน: การกำเนิด ของชีวิตในธรรมชาติ หมายเลข 2 ชื่อศิลปิน: ไพโรจน์ วัง บอน</p>	<p>ความเป็นปัจเจก คือการใช้สีและ รูปทรงตาม ทัศนคติและ จินตนาการ เฉพาะตัว สะท้อน แนวความคิดและ กระบวนการ สร้างสรรค์งาน จิตรกรรมแบบ ร่วมสมัย</p>	<p>เทคนิคสีน้ำมัน ผสมกับการขีด ปาด ขูด ขีด เพื่อ สร้างร่องรอย พื้นผิวโดยมีการ เลือกใช้สีทั้งสอง วรรณะคือร้อน และเย็นผสมผสาน ไว้ในภาพเดียวกัน แสดงออกถึง สัมพันธภาพของ สองสิ่งที่เป็นคู่ตรง ข้าม อันเป็น เอกลักษณ์ เฉพาะตัว</p>	<p>แนวคิดแรงบันดาลใจโดยตรงจาก ธรรมชาติ โดยถูกจัด วางอยู่ในโลกแห่ง จินตนาการ กึ่ง เหมือนจริง กึ่งความ ฝัน</p>	<p>มีรูปทรงแปลก ประหลาดเหมือน รังของสัตว์บาง ประเภท ถึงแม้จะ ยังดูออกว่า คล้ายคลึงกับสิ่งที่ พบเห็นใน ธรรมชาติ มีการกล้าคิด กล้า ทดลอง โดยที่ไม่ หลงลืมตัวตนและ ความมุ่งมั่นของ ตนเอง</p>
<p>สรุป : จากการที่ได้ศึกษาผลงานของศิลปินที่ชื่นชอบได้รับแรงบันดาลใจและอิทธิพลทางแนวความคิด เทคนิค วิธีการของศิลปินในการสร้างสรรค์ผลงาน ได้แง่คิดของการนำเสนอรูปแบบของ เนื้อหา การใช้เทคนิคต่างๆ ใน งานจิตรกรรม มาผสมผสานในการสร้างสรรค์ผลงานสะท้อนเรื่องราวของอารมณ์ความรู้สึกที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะ ตนออกมาได้อย่างเด่นชัด และสามารถนำวิธีการต่างๆเข้ามาสู่กระบวนการพัฒนาปรับปรุงรูปแบบของผลงานทาง ศิลปกรรมของผู้สร้างสรรค์เองได้เกิดการพัฒนาทั้งในด้านแนวความคิด เทคนิควิธีการ เพื่อให้เกิดผลงานที่เป็น เอกลักษณ์เฉพาะของผู้สร้างสรรค์ พร้อมทั้งได้พัฒนาศักยภาพ ทั้งทางกายและทางใจให้เกิดการตื่นรู้ถึงสภาวะใน ขณะนั้น</p>				

บทที่ 3

การดำเนินงานและกระบวนการสร้างสรรค์

การสร้างสรรค์งานศิลปะในครั้งนี้ มีกระบวนการขั้นตอนตามลำดับ โดยนำเอาเรื่องราวสมัยเยาว์วัยในตอนที่อยู่กับยายถึงความรักความผูกพันของยายหลาน สร้างมาเป็นแรงบันดาลใจโดยผ่านเรื่องราวของวัสดุอุปกรณ์การทอผ้า หรือคนอีสานเรียก “การตำทอ” ซึ่งเป็นมรดกทางศิลปวัฒนธรรมที่ยายได้สืบทอดมาตั้งแต่สมัยบรรพบุรุษมาเป็นตัวเล่าเรื่องราว ผ่านอารมณ์ความรู้สึกของความรักความผูกพันที่มีต่อยายจากจิตใต้สำนึก กลั่นกรองออกมาให้เกิดเป็นความรักที่ปรากฏรูป โดยใช้ร่องเท้าตะขอยายที่หลงเหลืออยู่มาดัดแปลงเพื่อเป็นอุปกรณ์ในการปาดป้ายเพื่อให้เกิดเป็นรูปภาพตามความรู้สึกภายในใจ โดยใช้สถานที่ของบ้านที่เคยอยู่กับยายผ่านแสงเงา สี สัน วัตถุ และบรรยากาศ ตามความรู้สึกมาบอกเล่าถึงความรักความคิดถึงในรูปแบบของงานจิตรกรรมโดยใช้สีอะคริลิคบนผืนผ้าใบ (Acrylic on canvas)

3.1 แนวความคิดและแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์ผลงาน

การวิจัยเชิงสร้างสรรค์ในครั้งนี้ เกิดจากการเก็บข้อมูลจากประสบการณ์จริงในช่วงชีวิตที่ผู้สร้างสรรค์ได้อยู่กับยายอันเป็นที่รักยิ่ง โดยผ่านการดำเนินวิถีชีวิตที่อยู่กับยาย ทั้งในเรื่องการใช้ชีวิต การเข้าสังคม ขนบธรรมเนียมประเพณี ศิลปวัฒนธรรมของคนอีสาน ทำให้ผู้สร้างสรรค์เกิดความรักความห่วงใยในมรดกทางศิลปวัฒนธรรมที่ยายได้ทำและสืบทอดเอาไว้ แต่น่าเสียดายที่คนรุ่นหลังไม่สามารถสืบทอดเอาไว้ได้ เนื่องจากวิถีชีวิตที่เปลี่ยนไปและบวกกับเงื่อนไขของการเวลา แต่อย่างไรก็ตามก็ทำให้ผู้สร้างสรรค์เกิดความเข้าใจในการดำรงชีวิตและความทรงจำที่ดี จึงได้นำข้อมูลเหล่านั้นมาปรับเปลี่ยนเป็นความงาม เป็นแรงบันดาลใจ เพื่อทำให้เกิดเป็นงานศิลปกรรมขึ้นมา บันทึกความรู้สึกตระหนักรู้ถึงการเผชิญกับความ เป็นจริงที่ต้องพบเจอ การนำเสนอผลงานศิลปกรรมจากภาพที่เกิดขึ้นภายในจิตใต้สำนึกนั้นมีความงามมาจากความรู้สึกภายในจิตใจ จากการรับรู้ การศึกษาและการทำงานผ่านชีวิตของผู้สร้างสรรค์เอง

3.2 รูปแบบของงานสร้างสรรค์

การสร้างสรรค์ผลงานศิลปกรรมด้วยเทคนิคจิตรกรรมด้วยสีอะคริลิคบนผืนผ้าใบ (Acrylic on canvas) จำนวน 3 ชิ้น โดยการนำเอาวัสดุอุปกรณ์ทอผ้าที่เริ่มจะผุพังของยายมาเล่าเรื่องราว โดยการใช้วัสดุคือร่องเท้าตะขอยายที่หลงเหลืออยู่มาดัดเป็นอุปกรณ์การวาดแทนพู่กัน ทำให้เหมือนกับว่ายายกับผู้สร้างสรรค์ได้ทำงานไปด้วยกัน โดยผ่านร่องเท้าตะขอยายซึ่งเป็นตัวเชื่อมโยงระหว่างใจ

ถึงใจ มันเป็นความรู้สึกที่มีความสุขเหมือนเราไม่ได้ทำงานเพียงคนเดียวแต่ยังมียายที่คอยอยู่เคียงข้างตลอดเวลา ซึ่งสิ่งนี้สะท้อนให้เห็นถึงพลังของความรักและความคิดถึงได้เป็นอย่างดี ภาพผลงานทั้ง 3 ชิ้น เป็นรูปภาพของวัสดุอุปกรณ์การทอผ้าที่เริ่มฟูฟ่องของยายโดยผ่านการปาดป้ายด้วยสีอะคริลิก (Acrylic color) ที่เกิดจากรองเท้าแตะของยายทุกขั้นตอน โดยการใช้สีในโทนน้ำตาลดำ กลุ่มโทนสีในลักษณะแบบ Earth Tone แสดงบรรยากาศเป็นลักษณะของภาพในอดีตที่ผ่านมาผสมผสานกับร่องรอยการปาดป้ายของรองเท้าแตะของยาย ทำให้เกิดเป็นลักษณะเฉพาะตัวของผู้สร้างสรรค์เอง จึงทำให้สามารถและพัฒนาต่อยอดชิ้นงานได้ต่อไป โดยใช้อารมณ์ ความรู้สึกที่เกิดจากยายเป็นเข็มทิศชี้ทางในการสร้างสรรค์ผลงานในชิ้นต่อไป

3.3 วิธีการดำเนินงานวิจัยสร้างสรรค์

ขั้นตอนที่ 1 ผู้สร้างสรรค์ลงพื้นที่ไปที่บ้านหลังเก่าสมัยที่อยู่กับยาย สํารวจบริเวณสถานที่ที่เคยอยู่กับยาย แล้วใช้เวลาซึมซับความรู้สึกเดิมแท้ ระลึกถึงสมัยที่อยู่กับยายว่าตั้งแต่วัยเด็กว่าได้ดำเนินชีวิตอย่างไร ประทับใจ ตีใจ เสียใจ สมหวัง ผิดหวัง ในสถานการณ์หรือเหตุการณ์ไหนจากความทรงจำ

ขั้นตอนที่ 2 ทำการถ่ายภาพในมุมและสถานที่ ที่ประทับใจที่รู้สึกว่ายังมีกลิ่นอายของยายอยู่ตรงนั้นอยู่ หรือมีสิ่งของที่เคยทำร่วมกัน จากนั้นเก็บความทรงจำนั้นให้เป็นภาพถ่าย เพื่อเป็นของมุลติบ และแปลงรูปภาพนั้นให้เป็นงานสร้างสรรค์ในรูปแบบงานจิตรกรรมตามความรู้สึก โดยไม่อิงตามภาพแต่อิงตามความรู้สึกว่าต้องการถ่ายทอดความรู้สึกอะไรออกมาในแบบฉบับของตนเอง

ขั้นตอนที่ 3 ศึกษาค้นคว้าข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับเทคนิควิธีการและคุณสมบัติ ขั้นตอนในการสร้างสรรค์ผลงานจากผู้เชี่ยวชาญ จากศิลปิน ค้นหาความแตกต่างของการสร้างพื้นผิว การผสมสี การทับซ้อนของชั้นสี เมื่อผู้สร้างสรรค์ได้รวบรวมข้อมูลความรู้ในด้านเทคนิคจิตรกรรมอย่างถ่องแท้แล้ว ผู้สร้างสรรค์จึงนำมาเริ่มต้นสร้างสรรค์ผลงานของตนเอง โดยทำให้รูปแบบเนื้อหาในการแสดงออกสอดคล้องกับเทคนิคเฉพาะตนที่ได้นำมาประยุกต์ใช้อย่างสมบูรณ์ลงตัวให้เหมาะสมสำหรับผลงานที่สำเร็จออกมาแต่ละชิ้น

3.4 ระยะเวลาในการดำเนินการ

ตารางที่ 2 รายละเอียดของระยะเวลาในการดำเนินการ

รายละเอียดการดำเนินงาน	เดือน/2565		เดือน/2566		
	พฤศจิกายน	ธันวาคม	มกราคม	กุมภาพันธ์	มีนาคม
เสนอหัวข้อสร้างสรรค์วิทยานิพนธ์ แนวคิดและแรงบันดาลใจ ในการสร้างสรรค์ผลงานต่อ อาจารย์ที่ปรึกษา					
เสนอแบบร่างครั้งที่ 1					
ส่งงานครั้งที่ 1					
เสนอแบบร่างครั้งที่ 2					
ส่งงานครั้งที่ 2					
สรุปการทดลองสร้างสรรค์ผลงาน ศิลปะ					
ประมวลองค์ความรู้เข้าสู่ วิทยานิพนธ์					
เสนอแบบร่างขั้นที่ 1 ต่อ คณะกรรมการ และอาจารย์ที่ปรึกษา และ ปฏิบัติงานขั้นที่ 1					
เสนอแบบร่างขั้นที่ 2 ต่อ คณะกรรมการ และอาจารย์ที่ปรึกษา และ ปฏิบัติงานขั้นที่ 2					
คณะกรรมการและอาจารย์ที่ ปรึกษา คัดเลือกผลงานที่ใช้ใน การ แสดงผลงานนิทรรศการ					
สอบวิทยานิพนธ์โดยคณะกรรมการ อาจารย์ที่ปรึกษาและผู้ทรงคุณวุฒิ					

รายละเอียดการดำเนินงาน	เดือน/2565		เดือน/2566		
	พฤศจิกายน	ธันวาคม	มกราคม	กุมภาพันธ์	เมษายน
เสนอหัวข้อสร้างสรรค์วิทยานิพนธ์ แนวคิดและแรงบันดาลใจ ในการสร้างสรรค์ผลงานต่อ อาจารย์ที่ปรึกษา					
ภายนอก					
ปรับปรุงรูปเล่มวิทยานิพนธ์					

3.5 วัสดุอุปกรณ์ในการดำเนินงานสร้างสรรค์

3.5.1 อุปกรณ์ในการค้นคว้าข้อมูล

1. รูปถ่ายในมุมต่างๆที่บ้านของยาย
2. หนังสือรวมผลงานและประวัติของศิลปินที่นำมาเป็นแรงบันดาลใจ
3. กล้องถ่ายรูป/ โทรศัพท์มือถือ
4. คอมพิวเตอร์(Computer)/โน้ตบุ๊ก (Notebook)
5. สมุดบันทึก ดินสอ ปากกา
6. กระดาษชนิดต่างๆ
7. ยานพาหนะ

3.5.2 อุปกรณ์ในการสร้างสรรค์

1. รองเท้าแตะที่หลงเหลือของยาย
2. เฟรมผ้าใบ(canvas)
3. ปืนลม อุปกรณ์ยิงตะปูลม ตะปูลม
4. สีอะคริลิก(Acrylic color)
5. สีทารองพื้น
6. ภาชนะผสมสี จานสี

3.6 เทคนิค ขั้นตอนและกระบวนการ

รวบรวมประสบการณ์ความทรงจำ อารมณ์ ความรู้สึกของความคิดถึงยายของผู้สร้างสรรค์มา กลั่นกรองและระบายออกมาเป็นรูปแบบผลงานจิตรกรรมบนผ้าใบซึ่งมีอิทธิพลทางศิลปกรรม มีการเชื่อมโยงเทคนิควิธีการในการสร้างงานจิตรกรรมให้สอดคล้องกับเนื้อหา ที่ต้องการนำเสนอตรงตาม วัตถุประสงค์ของการสร้างสรรค์ โดยมีขั้นตอนดำเนินงานดังนี้

3.6.1 พัฒนาการในการสร้างสรรค์ผลงานช่วงก่อนศิลปะนิพนธ์

ภาพที่ 33 ภาพ sketch ก่อนวิทยานิพนธ์ ชุดที่ 1 คิดถึงยาย 1

ภาพที่ 34 ภาพ sketch ก่อนวิทยานิพนธ์ ชุดที่ 1 คิดถึงยาย 2

ตารางที่ 3 ตารางแสดงผลงานช่วงก่อนศิลปินพันธ์ ชุดที่1

<p>ผลงานช่วง ก่อน วิทยานิพนธ์ ชุดที่ 1</p>	 <p>คิดถึงยาย1, 2022, Acrylic on canvas, size : 100X130 cm</p>	 <p>คิดถึงยาย2, 2022 Acrylic on canvas size : 80X100 cm</p>
<p>แนวคิดของการ สร้างสรรค์</p>	<p>ผู้สร้างสรรค์ต้องการถ่ายทอดอารมณ์ ความรู้สึก แนวคิด เรื่องราวและประสบการณ์ จากความทรงจำระหว่างหลานกับยายตอนที่ยายได้ทำกับข้าวให้กินที่ห้องครัว เป็นความคิดถึงของหลานที่มีต่อยายอันเป็นที่รักที่จากไปโดยการนำเอาภาพบรรยากาศ ของความคิดถึงของสภาวะอารมณ์ในขณะนั้นผ่านความรู้สึกภายในจิตใจสื่อออกมา เป็นรูปภาพ</p>	
<p>การสร้างสรรค และการ แสดงออก</p>	<p>ผลงานแต่ละชิ้นแสดงออก ด้วยอารมณ์โทนสี องค์กรประกอบ น้ำหนักจังหวะ สื่อความ เป็นร่องรอยความทรงจำด้วยสีอะคริลิคบนผืนผ้าใบ(Acrylic on canvas) โดย แสดงออกผ่านสัญลักษณ์ทางรูปร่างรูปทรงของวัสดุอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกับสถานที่และ บรรยากาศต่างๆของห้องครัว แฝงนัยยะทางความรู้สึกของความคิดถึงของหลานที่มีต่อยาย</p>	

ภาพที่ 35 ภาพ sketch ก่อนวิธานิพนธ์ ชุดที่ 2 คิดถึงยาย3

ภาพที่ 36 ภาพ sketch ก่อนวิธานิพนธ์ ชุดที่ 2 คิดถึงยาย 4

ตารางที่ 4 ตารางแสดงผลงานช่วงก่อนศิลปะนิพนธ์ชุดที่ 2

<p>ผลงานช่วง ก่อน วิทยานิพนธ์ ชุดที่ 2</p>	 <p>คิดถึงยาย 3, 2022, Acrylic on canvas, size : 90X100 cm</p>	 <p>คิดถึงยาย 4, 2022 Acrylic on canvas size : 90X100 cm</p>
<p>แนวคิดของ การ สร้างสรรค์</p>	<p>ผู้สร้างสรรค์ต้องการถ่ายทอดอารมณ์ ความรู้สึก แนวคิด เรื่องราวและประสบการณ์สมัยวัยเด็กที่อยู่กับยาย ทุกคืนก่อนนอนยายจะพาสดมภ์ไหว้พระ ที่ห้องนอนจะมีหิ้งพระ บนหิ้งก็จะมี จานรูปเทียน ชั้นกระหย่อง ซึ่งเป็นภาชนะที่สานด้วยดอกไม้ไผ่ชนิดหนึ่งของชาวอีสาน มีรูปร่างคล้ายพานใช้สำหรับวางเครื่องสักการบูชาพระรัตนตรัย เมื่อเห็นสิ่งเหล่านี้ก็มีความรู้สึกคิดถึงยายที่จากไป</p>	
<p>การ สร้างสรรค์ และการ แสดงออก</p>	<p>ผลงานแต่ละชิ้นแสดงออก ด้วยอารมณ์โทนสี องค์กรประกอบ น้ำหนักจังหวะ สื่อความเป็นร่องรอยความทรงจำด้วยสื่อครีติกบนผืนผ้าใบ(Acrylic on canvas) โดยแสดงออกผ่านสัญลักษณ์ทางรูปร่างรูปทรงของผ้าห่ม ที่นอน ชั้นกระหย่อง และบรรยากาศเก่าๆของห้องนอน แฝงนัยยะทางความรู้สึกของความคิดถึงของหลานที่มีต่อยาย</p>	

ภาพที่ 37 ภาพ sketch ก่อนวิธานิพนธ์ ชุดที่ 3 กระเทียมของยาย 1

ภาพที่ 38 ภาพ sketch ก่อนวิธานิพนธ์ ชุดที่ 3 กระเทียมของยาย 2

ภาพที่ 39 ภาพ sketch ก่อนวิทยานิพนธ์ ชุดที่ 3 กระเทียมของยาย 3

ภาพที่ 40 ภาพ sketch ก่อนวิทยานิพนธ์ ชุดที่ 3 กระเทียมของยาย 4

ภาพที่ 41 ภาพ sketch ก่อนวิถยานิพนธ์ ชุดที่ 3 กระเทียมของยาย 5

ภาพที่ 42 ภาพ sketch ก่อนวิถยานิพนธ์ ชุดที่ 3 กระเทียมของยาย 6

ภาพที่ 43 ภาพ sketch ก่อนวิธานิพนธ์ ชุดที่ 3 กระเทียมของยาย 7

ตารางที่ 5 ตารางแสดงผลงานช่วงก่อนศิลปินพจน์ ชุดที่ 3

<p>ผลงานช่วง ก่อน วิทยานิพนธ์ ชุดที่ 3</p>	 <p>กระทียมของยาย1, 2022, Acrylic on canvas, size : 90X100 cm</p>	 <p>กระทียมของยาย2, 2022 Acrylic on canvas size : 90X100 cm</p>
<p>แนวคิดของ การ สร้างสรรค์</p>	<p>ผู้สร้างสรรค์ต้องการถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกของความคิดถึงยายที่จากไป สิ่งหนึ่งที่เป็นความทรงจำที่ไม่เคยลืมคือยายชอบพาไปวัดในทุกวันพระ พอไปถึงสิ่งแรกที่ยายต้องทำคือเข้าห้องครัวเพื่อไปเอากระทียมมาปอกเปลือกเพื่อใช้ในการประกอบอาหารถวายพระ สิ่งนี้จึงเป็นเป็นความทรงจำที่เกี่ยวกับยายแบบไม่เคยลืม</p>	
<p>การ สร้างสรรค์ และการ แสดงออก</p>	<p>ผลงานแต่ละชิ้นแสดงออกถึงอารมณ์ความรู้สึก ความทรงจำที่เกี่ยวกับการดำเนินวิถีชีวิตของยาย โดยมีกระทียมมาเกี่ยวข้อง ซึ่งผู้สร้างสรรค์ได้นำเอาความทรงจำนี้มาสร้างสรรค์และแสดงออกตามความรู้สึกด้วยสีอะคริลิกบนผืนผ้าใบ(Acrylic on canvas) โดยแสดงออกผ่านสัญลักษณ์รูปร่างรูปทรงของกระทียม และบรรยากาศเก่าๆของห้องครัวที่วัด แฝงนัยยะทางความรู้สึกของความคิดถึงของหลานที่มีต่อยาย</p>	

ผลงานช่วงก่อนวิทยานิพนธ์ทั้ง 3 ชุดนี้ ผู้สร้างสรรค์ได้เดินตามร่องรอยของอดีตที่ผ่านมาในช่วงเวลาตอนที่อยู่กับยาย ไม่ว่าจะเป็นสถานที่ วิถีชีวิต หรือขนบธรรมเนียมประเพณีที่ยายเคยทำ แล้วนำเอาข้อมูลเหล่านั้นมาประมวลผลด้วยวิธีการทางด้านศิลปะ โดยได้นำเอาร่องเท้าแตะที่หลงเหลือของยายมาใช้ปาดป้ายสีสัน สร้างร่องรอยแทนพู่กัน เปรียบเสมือนร่องรอยการเดินทางของสายใยและความคิดถึงของหลานที่มีต่อยายที่จากไป ซึ่งผลงานทั้งหมดถูกสร้างสรรค์ขึ้นจากร่องเท้าแตะของยายทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นเทคนิคแนวคิด กระบวนการต่างๆล้วนแล้วเกิดจากร่องเท้าแตะของยาย ซึ่งผู้สร้างสรรค์เจตนาให้ผลงานทุกชิ้นมีกลิ่นอายของยายอยู่ด้วย เพื่อแสดงถึงความรักความคิดถึงของหลานที่มีต่อยาย

3.6.2 การสร้างสรรค์ผลงานศิลปนิพนธ์

การสร้างสรรค์ผลงานศิลปนิพนธ์ เป็นการนำแรงบันดาลใจสมัยวัยเด็กที่มีความผูกพันกับยาย ทำให้เกิดความคิดถึงในช่วงเวลาที่อยู่กับยาย โดยเฉพาะเวลาที่เห็นสถานที่เดิมๆ หรือวัสดุอุปกรณ์ที่เคยใช้ เคยสัมผัสด้วยแล้ว ทำให้เกิดความคิดถึงในเรื่องราวสมัยวันวาน ผ่านความรู้สึกภายในจิตใจสื่อออกมาเป็นรูปภาพ

สร้างสรรค์สื่อความเป็นร่องรอยความทรงจำ โดยแสดงออกผ่านสัญลักษณ์ทางรูปร่างรูปทรงของวัสดุ อุปกรณ์ที่เกี่ยวกับการทอผ้าที่เริ่มผูกพันในสถานที่และบรรยากาศเก่าๆ แฝงนัยยะทางความรู้สึกของความคิดถึงของหลานที่มีต่อยายโดยผ่านขั้นตอนและกระบวนการทั้งหมด ดังนี้

3.6.2.1 การออกแบบโครงร่าง (Sketch design) เป็นการบันทึกโครงสร้างรูปทรงน้ำหนักการจัดองค์ประกอบเพื่อใช้ในการวางแผน สำหรับขั้นตอนการขึ้นรูปลงบนผลงานจริง

ภาพที่ 44 แบบร่าง(Sketch) ชั้นที่1 ของผลงานชุด “คิดฮอดมูมั่ง”
 เทคนิค : สีอะคริลิก(Acrylic color)บนกระดาษ, 29.7 x 42 เซนติเมตร
 ที่มา : ถ่ายโดยผู้สร้างสรรค์ 2 ธันวาคม 2565

ภาพที่ 45 แบบร่าง(Sketch) ชั้นที่ 2 ของผลงานชุด “คิดฮอดมูลมั่ง”
 เทคนิค : สีอะคริลิก(Acrylic color)บนกระดาษ, 29.7 x 42 เซนติเมตร
 ที่มา : ถ่ายโดยผู้สร้างสรรค์ 6 ธันวาคม 2565

ภาพที่ 46 แบบร่าง(Sketch) ชั้นที่ 3 ของผลงานชุด “คิดฮอดมูลมั่ง”
 เทคนิค : สีอะคริลิก(Acrylic color)บนกระดาษ, 29.7 x 42 เซนติเมตร
 ที่มา : ถ่ายโดยผู้สร้างสรรค์ 8 ธันวาคม 2565

ภาพที่ 47 แบบร่าง(Sketch) ชั้นที่ 4 ของผลงานชุด “คิดฮอดมูลมัง”
 เทคนิค : สีอะคริลิก(Acrylic color)บนกระดาษ, 29.7 x 42 เซนติเมตร
 ที่มา : ถ่ายโดยผู้สร้างสรรค์ 10 ธันวาคม 2565

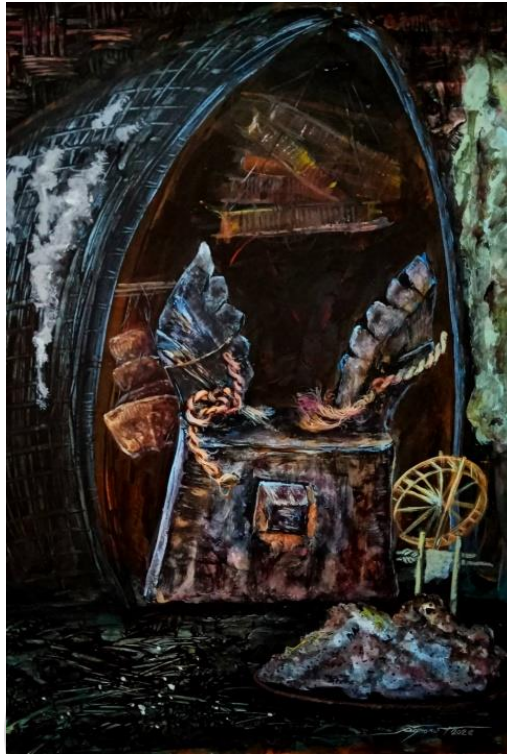

ภาพที่ 48 แบบร่าง(Sketch) ชั้นที่ 5 ของผลงานชุด “คิดฮอดมูลมัง”
 เทคนิค : สีอะคริลิก(Acrylic color)บนกระดาษ, 29.7 x 42 เซนติเมตร
 ที่มา : ถ่ายโดยผู้สร้างสรรค์ 12 ธันวาคม 2565

ภาพที่ 49 แบบร่าง(Sketch) ชั้นที่ 6 ของผลงานชุด “คิดฮอดมูมั่ง”
เทคนิค : สีอะคริลิก(Acrylic color)บนกระดาษ, 29.7 x 42 เซนติเมตร
ที่มา : ถ่ายโดยผู้สร้างสรรค์ 13 ธันวาคม 2565

ภาพที่ 50 แบบร่าง(Sketch) ชั้นที่ 7 ของผลงานชุด “คิดฮอดมูลมัง”
 เทคนิค : สีอะคริลิก(Acrylic color)บนกระดาษ, 29.7 x 42 เซนติเมตร
 ที่มา : ถ่ายโดยผู้สร้างสรรค์ 14 ธันวาคม 2565

ภาพที่ 51 แบบร่าง(Sketch) ชั้นที่ 8 ของผลงานชุด “คิดฮอดมูลมัง”
 เทคนิค : สีอะคริลิก(Acrylic color)บนกระดาษ, 29.7 x 42 เซนติเมตร
 ที่มา : ถ่ายโดยผู้สร้างสรรค์ 16 ธันวาคม 2565

ภาพที่ 52 แบบร่าง(Sketch) ชั้นที่ 9 ของผลงานชุด “คืดฮอดมูม้ง”
 เทคนิค : สีอะคริลิก(Acrylic color)บนกระดาษ, 29.7 x 42 เซนติเมตร
 ที่มา : ถ่ายโดยผู้สร้างสรรค์ 17 ธันวาคม 2565

ภาพที่ 53 แบบร่าง(Sketch) ชั้นที่ 10 ของผลงานชุด “คืดฮอดมูม้ง”
 เทคนิค : สีอะคริลิก(Acrylic color)บนกระดาษ, 29.7 x 42 เซนติเมตร
 ที่มา : ถ่ายโดยผู้สร้างสรรค์ 20 ธันวาคม 2565

3.6.2.2 การสร้างสรรค์ผลงาน โดยนำแบบโครงร่าง (Sketch) มาขยายให้เป็นผลงานที่เสร็จ

สมบูรณ์ มีวิธีการดังนี้

ภาพที่ 54 การจัดเตรียมวัสดุและอุปกรณ์เพื่อใช้ในการสร้างสรรค์ผลงาน

ที่มา : ถ่ายโดยผู้สร้างสรรค์, มีนาคม 2566

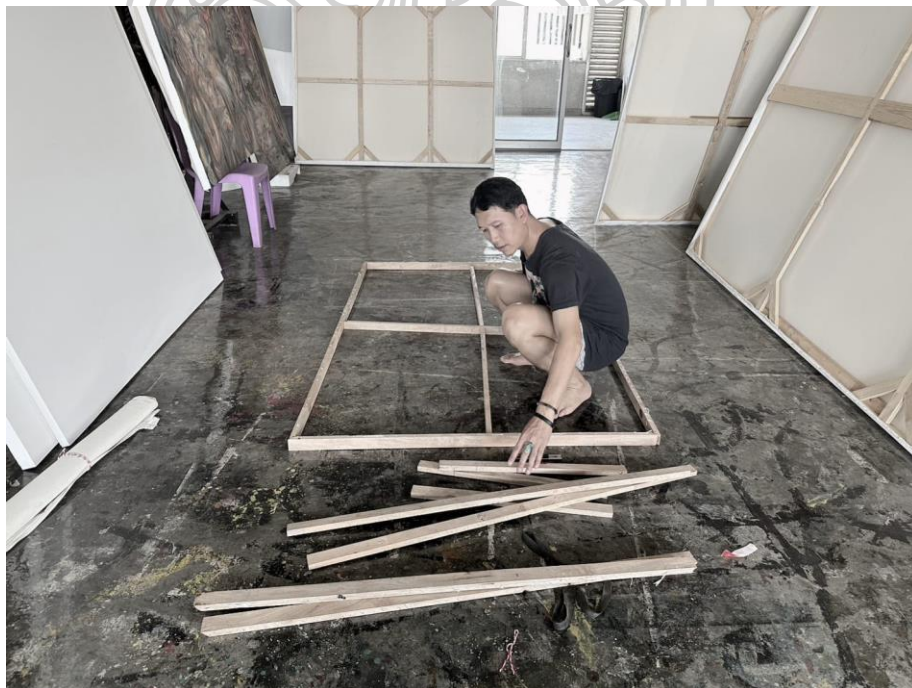

ภาพที่ 55 การจัดเตรียมวัสดุและอุปกรณ์เพื่อใช้ในการสร้างสรรค์ผลงาน

ที่มา : ถ่ายโดยผู้สร้างสรรค์, มีนาคม 2566

ภาพที่ 56 การจัดเตรียมวัสดุและอุปกรณ์เพื่อใช้ในการสร้างสรรค์ผลงาน
ที่มา : ถ่ายโดยผู้สร้างสรรค์, มีนาคม 2566

ภาพที่ 57 การจัดเตรียมวัสดุและอุปกรณ์เพื่อใช้ในการสร้างสรรค์ผลงาน
ที่มา : ถ่ายโดยผู้สร้างสรรค์, มีนาคม 2566

ภาพที่ 58 การจัดเตรียมวัสดุและอุปกรณ์เพื่อใช้ในการสร้างสรรค์ผลงาน
ที่มา : ถ่ายโดยผู้สร้างสรรค์, มีนาคม 2566

ภาพที่ 59 การจัดเตรียมวัสดุและอุปกรณ์เพื่อใช้ในการสร้างสรรค์ผลงาน
ที่มา : ถ่ายโดยผู้สร้างสรรค์, มีนาคม 2566

ภาพที่ 60 การจัดเตรียมวัสดุและอุปกรณ์เพื่อใช้ในการสร้างสรรค์ผลงาน
 ที่มา : ถ่ายโดยผู้สร้างสรรค์, มีนาคม 2566

ผลงานชุด “คีตฮอตมุลมั่ง”

ภาพที่ 61 ขั้นตอนระบายสีรองพื้นลงบนผืนผ้าใบด้วยสีโทนร้อน โดยใช้เศษรองเท้าแตะของยายปาดป้ายให้เกิดร่องรอย
 ที่มา : ถ่ายโดยผู้สร้างสรรค์

ภาพที่ 62 ที่งสีรองพื้นไว้ให้แห้งก่อน แล้วค่อยขึ้นโครงร่างของภาพ

ที่มา : ถ่ายโดยผู้สร้างสรรค์

ภาพที่ 63 ที่งสีรองพื้นไว้ให้แห้งก่อน แล้วค่อยขึ้นโครงร่างของภาพ

ที่มา : ถ่ายโดยผู้สร้างสรรค์

ภาพที่ 64 ชั้นโครงร่างของภาพ

ที่มา : ถ่ายโดยผู้สร้างสรรค์

ภาพที่ 65 โครงร่างของภาพพร้อมคุณระยะของวัตถุ

ที่มา : ถ่ายโดยผู้สร้างสรรค์

ภาพที่ 66 ลงสีของวัตถุในภาพโครงสร้างของภาพ

ที่มา : ถ่ายโดยผู้สร้างสรรค์

ภาพที่ 67 ลงสีตามอารมณ์ความรู้สึก พร้อมเก็บรายละเอียดของภาพ

ที่มา : ถ่ายโดยผู้สร้างสรรค์

ภาพที่ 68 รูปผลงานที่เสร็จสมบูรณ์

ที่มา : ถ่ายโดยผู้สร้างสรรค์

3.7 สรุปวิเคราะห์ผลงานการสร้างสรรค์

การวิจัยสร้างสรรค์ผลงานหัวข้อ “คิดฮอดมุลมั่ง” เป็นการศึกษาค้นคว้า ของผู้สร้างสรรค์ โดยนำเอาอารมณ์ความรู้สึกสมัยวัยเด็กที่มีความผูกพันกับยายในช่วงเวลาที่อยู่ด้วยกัน โดยการเอาร่องเท้าแตะที่หลงเหลือของยายนำมาใช้สื่อสารเรื่องราวความรักความผูกพันระหว่างหลานกับยาย เพื่อเป็นการสะท้อนถึงวิถีชีวิตความเป็นอยู่และมรดกทางวัฒนธรรมที่เป็นภูมิปัญญาของบรรพบุรุษทิ้งไว้ให้ที่กำลังจะสูญหาย ด้วยสาเหตุไม่มีผู้สืบสานและต่อยอด ทำให้สิ่งเหล่านี้ค่อยๆสูญหายไปกับกาลเวลาทำให้ผู้สร้างสรรค์เกิดความคิดถึงเรื่องราวในอดีต จึงได้นำความรู้สึกภายในจิตใจสื่อออกมาเป็นรูปภาพ โดยถ่ายทอดออกมาเป็นผลงานจิตรกรรม (painting) ด้วยสีอะคริลิกบนผืนผ้าใบ (Acrylic on canvas) โดยใช้กระบวนการแสดงออกทางทัศนศิลป์ และได้นำเอาร่องเท้าแตะที่ยายเคยใส่ตอนยังมีชีวิตมาเป็นเครื่องมือในการสร้างสรรค์สื่อความเป็นร่องรอยของความทรงจำ ซึ่งมีรูปแบบของแต่ละชิ้นเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตน โดยแสดงออกผ่านสัญลักษณ์ทางรูปร่างรูปทรงของวัสดุอุปกรณ์ที่เกี่ยวกับการทอผ้า

ที่เริ่มผูกพันในสถานที่และบรรยากาศต่างๆภายในบ้านที่เคยอยู่กับยาย แฝงนัยยะทางความรู้สึก
ความคิดถึงของหลานที่มีต่อยายในช่วงวัยเยาว์

บทที่ 4

วิเคราะห์ผลการทำงาน

“คีตยอดมูลมัง” เป็นการนำเอาประสบการณ์ที่ผู้สร้างสรรค์ได้นำเรื่องราว อารมณ์ ความรู้สึก ของความคิดถึงที่มีต่อยายที่จากไป โดยใช้วัตถุอุปกรณ์ที่มีความเกี่ยวพันในวิถีชีวิตของยาย คืออุปกรณ์ ทอผ้า มาถ่ายทอดผ่านการสร้างสรรค์ผลงานจิตรกรรม(Painting) ด้วยเทคนิคสีอะคริลิกบนผืนผ้าใบ (Acrylic on canvas) ผ่านความรู้สึกภายในจิตใจสื่อออกมาเป็นรูปภาพ โดยได้นำเอาร่องเท้าแตะที่ ยายเคยใส่ตอนยังมีชีวิตมาเป็นเครื่องมือในการสร้างสรรค์สื่อความเป็นร่องรอยความทรงจำด้วย เทคนิคการวาด(Painting) และการขูดขีดจากวัสดุที่ประยุกต์ขึ้น โดยแสดงออกผ่านสัญลักษณ์ทางรูปร่าง รูปทรงของวัสดุอุปกรณ์ที่เกี่ยวกับการทอผ้าในสถานที่และบรรยากาศเก่าๆ แฝงนัยยะทางความรู้สึก ของความคิดถึงของหลานที่มีต่อยาย พร้อมทั้งความรู้สึกเสียดายที่มรดกทางวัฒนธรรมอันมีคุณค่านี้จะ สูญหายไป อารมณ์ความรู้สึกของความคิดถึงและความเสียดายในวัฒนธรรมการทอผ้าที่ใกล้จะสูญ หายไป โดยไม่มีใครเหลียวแล ผ่านวัตถุและสถานที่ในตอนที่ยายยังมีชีวิต สะท้อนความรู้สึกข้างใน จิตใจของผู้สร้างสรรค์ โดยเสนอ ในรูปแบบเหมือนจริง(Realism)ตามแบบฉบับของตนเอง นำเอามา สร้างเป็นผลงานศิลปกรรม โดยผ่านกระบวนการคิด วิเคราะห์ และสร้างสรรค์

การสร้างสรรค์ครั้งนี้ เริ่มจากการออกไปเก็บข้อมูลในบ้านหลังเก่าที่เคยอยู่กับยาย ซึ่งจะไปใน จุดต่างๆของบ้านเพื่อซึมซับบรรยากาศเก่าๆ และเก็บข้อมูลของสถานที่ สิ่งของ บรรยายที่ เปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา เป็นภาพถ่ายเพื่อที่จะได้นำข้อมูลนี้ไปสร้างสรรค์ผลงาน ผ่านรูปแบบ จิตรกรรมเทคนิคสีอะคริลิกบนผืนผ้าใบ(Acrylic on canvas) โดยแบ่งการพัฒนา ดังนี้

4.1 วิเคราะห์ผลงานการสร้างสรรค์ช่วงก่อนวิทยานิพนธ์

4.1.1 วิเคราะห์ผลงานการสร้างสรรค์ช่วงก่อนศิลปนิพนธ์ชุดที่ 1 มี 2 ชิ้น

4.1.2 วิเคราะห์ผลงานการสร้างสรรค์ช่วงก่อนศิลปนิพนธ์ชุดที่ 2 มี 2 ชิ้น

4.2 วิเคราะห์ผลงานสร้างสรรค์วิทยานิพนธ์

4.2.1 วิเคราะห์ผลงานสร้างสรรค์ศิลปะนิพนธ์

4.3 วิเคราะห์ผลงานการสร้างสรรค์ช่วงก่อนศิลปนิพนธ์

การสร้างสรรค์ผลงานในระยษนี้ ผู้สร้างสรรค์ต้องการค้นหาจุดเริ่มต้นของความคิดถึงที่มีมาย โดยผู้สร้างสรรค์คิดได้ในตอนนั้นคือบ้านเพราะบ้านเป็นจุดเริ่มต้นของชีวิต จากนั้นก็นึกถึงว่ายายทำ อะไรบ้างในแต่ละวันเลยนึกถึงห้องครัวของยาย เพราะยายชอบจะทำอาหารท่านจะเป็นคนทำกับข้าว ให้กินทุกวัน พอถึงเวลาประมาณตีห้าทุกคนจะรู้ว่ายายตื่นมานั่งข้าวเพราะจะได้ยินเสียงยายหักไม้ เล็กๆเพื่อนำไปเป็นเชื้อเพลิงในการก่อไฟนั่งข้าว ยายจะนั่งข้าวแบบก่อกองไฟในเตาถ่านเป็นวิถีชีวิต

แบบเรียบง่ายตามประสาของคนชนบท ในครัวของยายนั้นจะมีเครื่องครัวครบทุกอย่าง ทั้งกระทะ หม้อ ไหต่างๆ แม้กระทั่งอุปกรณ์เครื่องมือทำมาหากิน เช่น ตะกร้าไม้ไผ่ ตอกมัดข้าว ช้อนสานจากไม้ไผ่ ฯลฯ ก็จะแขวนอยู่ตามฝาห้องครัวที่ทำด้วยไม้ไผ่ สิ่งแวดล้อมเหล่านี้ได้หล่อหลอมให้ผู้สร้างสรรค์ได้ตระหนักและเห็นคุณค่าของวิถีชีวิตที่สงบเรียบง่ายซึ่งต่างจากสังคมเมือง จึงเป็นจุดเริ่มต้นของผลงานการสร้างสรรคช่วงก่อนศิลปินพินธ์ชุดที่ 1 นี้ขึ้นมา จะเห็นได้จากแนวคิดและการกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานจะเน้นในเรื่องของการสื่ออารมณ์ภายในจิตใจซึ่งจะใช้วัตถุที่มีความเกี่ยวข้องกับวิถีชีวิตเป็นสื่อและโทนสีที่ใช่ก็จะใช้สีโทนเดียวกันตลอดทั้งภาพแสดงออกถึงอารมณ์ของความคิดถึงซึ่งสามารถวิเคราะห์กระบวนการคิดและการทดลองสร้างสรรค์ได้ดังนี้

ผลงานช่วงก่อนวิทยานิพนธ์ ต้องการถ่ายทอดอารมณ์ ความรู้สึก แนวคิด เรื่องราวและประสบการณ์ จากความทรงจำระหว่างหลานกับยายถึงช่วงเวลาที่อยู่ด้วยกัน เป็นความคิดถึงของหลานที่มีต่อยายอันเป็นที่รักที่จากไปโดยการนำเอาภาพบรรยากาศของความคิดถึงของสภาวะอารมณ์ในขณะนั้นผ่านความรู้สึกภายในจิตใจสื่อออกมาเป็นรูปภาพโดยได้นำเอาร่องเท้าและที่ยายเคยใส่ตอ ยังมีชีวิตมาเป็นเครื่องมือในการสร้างสรรค์สื่อความเป็นร่องรอยความทรงจำโดยแสดงออกผ่านสัญลักษณ์ทางรูปร่างรูปทรงของวัสดุอุปกรณ์ที่เกี่ยวกับการทอผ้าในสถานที่และบรรยากาศเก่าๆ แฝงนัยยะทางความรู้สึกของความคิดถึงของหลานที่มีต่อยายจนเกิดเป็นผลงานในระยะแรก

4.1 วิเคราะห์ผลงานการสร้างสรรคช่วงก่อนวิทยานิพนธ์

4.1.1 วิเคราะห์ผลงานการสร้างสรรคช่วงก่อนศิลปินพินธ์ชุดที่ 1 มี 2 ชั้น

4.1.1.1 วิเคราะห์ พัฒนาการด้านแรงบันดาลใจและแนวความคิด

ผู้สร้างสรรค์ได้นำประสบการณ์ของอารมณ์ ความรู้สึก แนวคิด เรื่องราวและประสบการณ์ จากความทรงจำระหว่างหลานกับยายตอนที่ยายได้ทำกับข้าวให้กินที่ห้องครัว เป็นความคิดถึงของหลานที่มีต่อยายอันเป็นที่รักที่จากไป โดยการนำเอาภาพบรรยากาศของความคิดถึงของสภาวะอารมณ์ในขณะนั้นผ่านความรู้สึกภายในจิตใจสื่อออกมาเป็นรูปภาพและเป็นแรงบันดาลใจในการทำผลงานชุดนี้ขึ้นมา

4.1.1.2 วิเคราะห์พัฒนาการด้านรูปแบบและการแสดงออก

ผลงานชิ้นนี้มีการแสดงออก ด้วยอารมณ์โทนสี องค์กรประกอบ น้ำหนักจังหวะ สื่อความเป็นร่องรอยความทรงจำด้วยสีอะคริลิคบนผืนผ้าใบ (Acrylic on canvas) โดยแสดงอารมณ์ความรู้สึกผ่านสัญลักษณ์ทางรูปร่างรูปทรงของวัสดุอุปกรณ์ที่เกี่ยวกับสถานที่และบรรยากาศเก่าๆ ของห้องครัว แฝงนัยยะทางความรู้สึกของความคิดถึงของหลานที่มีต่อยาย

ภาพที่ 69 วิเคราะห์ผลงานช่วงก่อนศิลปินนิพนธ์ ชุตที่1 ชั้นที่1
ที่มา : ถ่ายโดยผู้สร้างสรรค์, สิงหาคม 2565
ชื่อผลงาน : คิดถึงยาย1 ขนาด : 100X130 cm.
เทคนิค สีอะคริลิคบนผืนผ้าใบ(Acrylic on canvas)

ภาพที่ 70 วิเคราะห์ผลงานช่วงก่อนศิลปินนิพนธ์ ชุดที่1 ชั้นที่1

ที่มา : ถ่ายโดยผู้สร้างสรรค์, สิงหาคม 2565

ชื่อผลงาน : คิดถึงยาย2 ขนาด : 100X130 cm.

เทคนิค สีอะคริลิคบนผืนผ้าใบ(Acrylic on canvas)

4.1.2 วิเคราะห์ผลงานการสร้างสรรค์ช่วงก่อนวิทยานิพนธ์ชุดที่ 2 มี 2 ชั้น

4.1.2.1 วิเคราะห์ พัฒนาการด้านแรงบันดาลใจและแนวความคิด

ผู้สร้างสรรค์ได้ถ่ายทอดอารมณ์ ความรู้สึก แนวคิด เรื่องราวและประสบการณ์สมัยวัยเด็กที่อยู่กับยาย ทุกคืนก่อนนอนยายจะพาสดมภ์ไหว้พระ ที่ห้องนอนจะมีหิ้งพระ บนหิ้งก็จะมี จานชุปเทียน ชั้นกระหย่อง ซึ่งเป็นภาชนะที่สานด้วยดอกไม้ไฟชนิดหนึ่งของชาวอีสาน มีรูปร่างคล้ายพาน ใช้สำหรับวางเครื่องสักการบูชาพระรัตนตรัย เมื่อเห็นสิ่งเหล่านี้ก็มีความรู้สึกคิดถึงยายที่จากไป

4.1.2.2 วิเคราะห์พัฒนาการด้านรูปแบบและการแสดงออก

ผู้สร้างสรรค์ได้ถ่ายทอดผลงานแต่ละชิ้นแสดงออก ด้วยอารมณ์โทนสี องค์กรประกอบ น้ำหนักจังหวะ สื่อความเป็นร่องรอยความทรงจำด้วยสีอะคริลิกบนผืนผ้าใบ(Acrylic on canvas) โดยแสดงออกผ่านสัญลักษณ์ทางรูปร่างรูปทรงของผ้าห่ม ที่นอน ชั้นกระหย่อง และบรรยากาศเก่าๆของห้องนอน แฝงนัยยะทางความรู้สึกของความคิดถึงของหลานที่มีต่อยาย

ภาพที่ 71 วิเคราะห์ผลงานช่วงก่อนศิลปนิพนธ์ ชุดที่2 ชั้นที่ 1

ที่มา : ถ่ายโดยผู้สร้างสรรค์, กันยายน 2565

ชื่อผลงาน : คิดถึงยาย3 ขนาด : 100X90 cm.

เทคนิค สีอะคริลิกบนผืนผ้าใบ(Acrylic on canvas)

ภาพที่ 72 วิเคราะห์ผลงานช่วงก่อนศิลปินพนธ์ ชุดที่2 ชั้นที่ 2

ที่มา : ถ่ายโดยผู้สร้างสรรค์, กันยายน 2565

ชื่อผลงาน : คิดถึงยาย4 ขนาด : 100X90 cm.

เทคนิค สีอะคริลิกบนผืนผ้าใบ(Acrylic on canvas)

4.1.3 วิเคราะห์ผลงานการสร้างสรรค์ช่วงก่อนวิทยานิพนธ์ชุดที่ 3 มี 2 ชั้น

4.1.3.1 วิเคราะห์ พัฒนาการด้านแรงบันดาลใจและแนวความคิดในผลงานชุดนี้ผู้สร้างสรรค์ต้องการถ่ายทอดอารมณ์ ความรู้สึก แนวคิด เรื่องราวและประสบการณ์สมัยวัยเด็กที่อยู่กับยาย ทุกคืนก่อนนอนยายจะพาสวดมนต์ไหว้พระ ที่ห้องนอนจะมีหิ้งพระ บนหิ้งก็จะมี จานรูปเทียน ชั้นกระหย่อง ซึ่งเป็นภาชนะที่สานด้วยดอกไม้ไผ่ชนิดหนึ่งของชาวอีสาน มีรูปร่างคล้ายพานสำหรับวางเครื่องสักการบูชาพระรัตนตรัย เมื่อเห็นสิ่งเหล่านี้ก็มีความรู้สึกคิดถึงยายที่จากไป

4.1.3.2 วิเคราะห์พัฒนาการด้านรูปแบบและการแสดงออก

ผลงานแต่ละชิ้นผู้สร้างสรรค์ตั้งใจแสดงออก ด้วยอารมณ์โทนสี องค์กรประกอบ น้ำหนักจังหวะ สี ความเป็นร่องรอยความทรงจำด้วยสีอะคริลิกบนผืนผ้าใบ(Acrylic on canvas) โดยแสดงออก

ผ่านสัญลักษณ์รูปร่างรูปทรงของผ้าห่ม ที่นอน ชั้นกระเบื้อง และบรรยากาศเก่าๆของห้องนอน แผง
นัยยะทางความรู้สึกของความคิดถึงของหลานที่มีต่อยาย

ภาพที่ 73 วิเคราะห์ผลงานช่วงก่อนศิลปินนิพนธ์ ชุดที่ 3 ชั้นที่ 1

ที่มา : ถ่ายโดยผู้สร้างสรรค์, ตุลาคม 2565

ชื่อผลงาน : กระเทียมของยาย 1 ขนาด : 100X90 cm.

เทคนิค : สีอะคริลิกบนผืนผ้าใบ(Acrylic on canvas)

ภาพที่ 74 วิเคราะห์ผลงานช่วงก่อนศิลปินนิพนธ์ ชุดที่ 3 ชั้นที่ 2

ที่มา : ถ่ายโดยผู้สร้างสรรค์, ตุลาคม 2565

ชื่อผลงาน : กระเทียมของยาย 2 ขนาด : 100X90 cm.

เทคนิค : สีอะคริลิคบนผืนผ้าใบ(Acrylic on canvas)

สรุปงานสร้างสรรค์ก่อนช่วงศิลปินนิพนธ์ ชุดที่1-3

การสร้างสรรค์ผลงานช่วงก่อนศิลปินนิพนธ์ มีความชัดเจนในเรื่องแนวความคิดที่ไปในทิศทางเดียวกันทำให้เกิดความเป็นเอกภาพ (Unity) ในชิ้นงาน มีการจัดภาพให้เกินความสัมพันธ์อยู่ในกลุ่มเดียวกันไม่กระจัดกระจายหรือก่อให้เกิดความสับสน มีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกัน แม้จะมีส่วนแตกแยกไปบ้างก็เป็นเพียงส่วนประกอบเท่านั้น แต่ดูรวมแล้วไม่เป็นลักษณะแบ่งแยก เนื่องจากการนำเอาประสบการณ์จริงของผู้สร้างสรรค์ในสมัยเยาว์วัยที่มีความผูกพันกับยาย ทำให้เกิดความคิดถึงในช่วงเวลาที่อยู่ด้วยกัน โดยเฉพาะเวลาที่เห็นสถานที่เดิมๆ หรือวัสดุอุปกรณ์ที่เคยใช้ เคยสัมผัสด้วยแล้ว ทำให้เกิดความคิดถึงในเรื่องราวสมัยวันวาน สิ่งนี้เป็นส่วนที่สำคัญในการสร้างคุณค่าทางด้านเรื่องราวและด้านรูปทรงเกิดจากการนำเอาองค์ประกอบต่าง ๆ มาจัดเข้าด้วยกันเพื่อให้เกิดความงาม หรือสาระของผลงานที่ศิลปินผู้สร้างสรรค์ต้องการที่จะแสดงออกมาให้ผู้ชมได้สัมผัส รับรู้โดยอาศัยรูปลักษณะที่เกิดจากการจัดองค์ประกอบศิลป์

4.2 วิเคราะห์ผลงานสร้างสรรค์วิทยานิพนธ์

ผลงานศิลปนิพนธ์ยังคงแนวคิดที่ชัดเจนไว้ นั่นคือเรื่องของ การแสดงออกจากเรื่องราว อารมณ์ ความรู้สึก ของความคิดถึงที่มีต่อยายที่จากไปของผู้สร้างสรรค์ โดยใช้วัตถุอุปกรณ์ที่มีความเกี่ยวพันในวิถีชีวิตของยาย คืออุปกรณ์ทอผ้ามาถ่ายทอดผ่านการสร้างสรรค์ผลงาน ผ่านความรู้สึกภายในจิตใจสื่อออกมาเป็นรูปภาพโดยได้นำเอาร่องเท้าแตะที่ยายเคยใส่ตอนยังมีชีวิตมาเป็นเครื่องมือในการสร้างสรรค์สื่อความเป็นร่องรอยความทรงจำด้วยเทคนิคทางจิตรกรรม(Painting) และการชุบสีจากวัสดุที่ประยุกต์ขึ้น โดยแสดงออกผ่านสัญลักษณ์ทางรูปร่างรูปทรงของวัสดุอุปกรณ์ที่เกี่ยวกับการทอผ้าในสถานที่และบรรยากาศต่างๆ แฝงนัยยะทางความรู้สึกของความคิดถึงของหลานที่มีต่อยาย พร้อมทั้งความรู้สึกเสียดายที่มรดกทางวัฒนธรรมอันมีคุณค่านี้จะสูญหายไป ตลอดจนการศึกษาผลงานสร้างสรรค์ช่วงก่อนวิทยานิพนธ์และนำมาปรับปรุง เติมแต่ง เพื่อให้งานของตนเองมีพัฒนาการมากขึ้น โดย โดยผลงานศิลปนิพนธ์มีทั้งหมด 5 ชิ้น ดังนี้

4.2.1 วิเคราะห์ผลงานสร้างสรรค์ศิลปนิพนธ์ ชิ้นที่1

ผลงานศิลปะนิพนธ์ชิ้นนี้เกิดจากแนวคิดเรื่องราวและอารมณ์ของความคิดถึงยาย จากประสบการณ์ความทรงจำในชีวิตที่ผ่านมาตั้งแต่วัยเด็กที่อยู่กับยาย โดยมีวัสดุอุปกรณ์การทอเสื่อและผ้าถุงเก่าที่ยายปูนั่ง พร้อมทั้งบรรยากาศ แสง สี เป็นตัวแสดงความรู้สึกของความคิดถึง และร่องรอยของสถานที่ ตัววัสดุอุปกรณ์ที่ยายเคยใช้นำมาเป็นข้อมูลประมวลผลในการสร้างสรรค์เพื่อให้เกิดเป็นผลงานปรากฏรูป สื่อถึงความรักความผูกพันที่มีอาจลืมนั่นไม่ว่าวันเวลาจะล่วงเลยผ่านไปนานสักเท่าไร ความคิดถึงก็มีอาจเลือนจางหาย

ภาพที่ 75 วิเคราะห์ผลงานศิลปนิพนธ์ ชั้นที่ 1

ที่มา : ถ่ายโดยผู้สร้างสรรค์, มีนาคม 2566

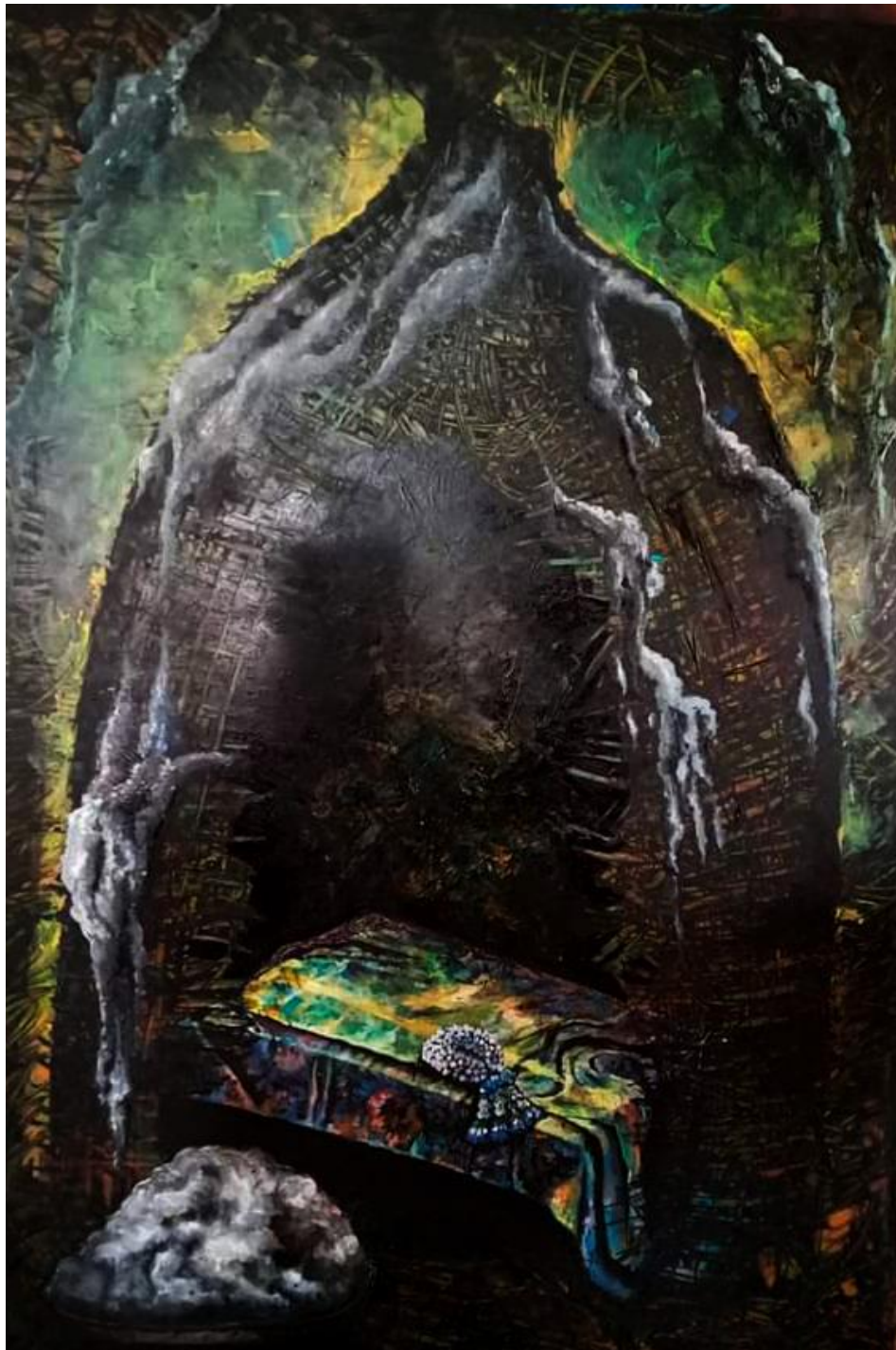
ชื่อผลงาน : คิดฮอดมูมั่ง 1

ขนาด : 120X180 cm.

เทคนิค : สีอะคริลิคบนผืนผ้าใบ(Acrylic on canvas)

4.2.2 วิเคราะห์ผลงานสร้างสรรค์ศิลปนิพนธ์ ชั้นที่2

ผลงานชิ้นนี้ได้รับแรงบันดาลใจต่อยอดมาจากผลงานชั้นที่ 1 คือผ้าถุงเก่าที่ยายปูนั่ง พร้อมกับอุปกรณ์การทอผ้าชิ้นหนึ่งที่เรียกว่า “กระเพียด” เป็นอุปกรณ์ที่ใช้สำหรับใส่ฝ้ายที่ยายเคยใช้บ่อยๆ แต่ตอนนี้กระเพียดก็เริ่มชำรุดเสียหายไปตามกาลเวลา ผู้สร้างสรรค์จึงมีแนวความคิดเหมือนกับว่าอยากจะสร้างอนุสรณ์สถานในรูปแบบของงานจิตรกรรม เพื่อรำลึกถึงยาย โดยนำเอากระเพียดและผ้าถุงเก่าที่ยายปูนั่งมาสร้างเป็นรูปแบบใหม่ ด้วยเทคนิคทางจิตรกรรม (Painting) ด้วยสีอะคริลิคบนผืนผ้าใบ(Acrylic on canvas) เพื่อรำลึกถึงยายที่จากไป

ภาพที่ 76 วิเคราะห์ผลงานศิลปินนิพนธ์ ชั้นที่ 2

ที่มา : ถ่ายโดยผู้สร้างสรรค์, มีนาคม 2566

ชื่อผลงาน : คัดฮอดมุลมัง 2

ขนาด : 120X180 cm.

เทคนิค : สีอะคริลิคบนผืนผ้าใบ(Acrylic on canvas)

4.2.3 วิเคราะห์ผลงานสร้างสรรค์ศิลปนิพนธ์ ชั้นที่ 3

การสร้างสรรค์ผลงานชิ้นนี้ ผู้สร้างสรรค์รู้สึกดีใจและเศร้าใจในเวลาเดียวกัน สิ่งที่ดีใจคือยังได้เห็นกระบุงไม้ไผ่ของยาย พร้อมกับผ้าขาวม้าลายตารางหมากรอกสอดผืนเดิมของยายยังอยู่ที่เดิม เหมือนกับว่ายายยังมีชีวิตอยู่ แต่สิ่งที่เศร้าใจก็คือ มันไม่เป็นความจริง ผู้สร้างสรรค์พยายามที่จะรู้เท่าทันกับสถานะของอารมณ์ในขณะนั้นหากเราต้องสูญเสียใครสักคนที่เรารักมากไปจากชีวิต ย่อมตอบไม่ได้เลยว่าความเจ็บปวดที่ตามมาจะมีมากมายเป็นทวีคูณแค่ไหน น้ำตาแห่งความเศร้าโศกเสียใจจะมากไม่ขาดสาย เสียงร้องไห้ที่จะดังระงมไปทั่วทุกหนแห่ง เพราะความรักความผูกพันที่มีให้กันนั้นไม่ได้ถูกสร้างมาเพียงเพื่อจะลบและทำใจได้รวดเร็วในไม่กี่วัน แล้วเราต้องทำอะไรเมื่อต้องอยู่คนเดียว โดยไม่มีคนที่เรารักอยู่เคียงข้างอีกต่อไปแล้วเชื่อว่าหลายคนเข้าใจความจริงของชีวิตในข้อนี้

ภาพที่ 77 วิเคราะห์ผลงานศิลปนิพนธ์ ชั้นที่ 3

ที่มา : ถ่ายโดยผู้สร้างสรรค์, มีนาคม 2566

ชื่อผลงาน : คีตฮอดมุลมัง 3

ขนาด : 120X180 cm.

เทคนิค : สีอะคริลิคบนผืนผ้าใบ(Acrylic on canvas)

4.2.4 วิเคราะห์ผลงานสร้างสรรค์ศิลปนิพนธ์ ชั้นที่ 4

การสร้างสรรค์ผลงานชิ้นนี้ เป็นการนำเรื่องราวของ อารมณ์ ความรู้สึกคิดถึงยายมาเป็นแรงบันดาลใจ ผ่านวัสดุอุปกรณ์การทอผ้าที่วางทิ้งไว้อยู่ที่ถุนบ้านโดยไม่มีใครเหลียวแล ทำให้วัตถุดังกล่าวเกิดความชำรุดทรุดโทรมไปตามกาลเวลา ด้วยสภาวะอารมณ์ในขณะนั้น จึงสร้างเครื่องมือในการสร้างสรรค์ผลงานสื่อความที่เป็นร่องรอยของความทรงจำด้วยเทคนิคทางจิตรกรรม(Painting) และการชุบติดจากวัสดุที่ประยุกต์ขึ้นเองจากรองเท้าแตะของยายที่หลงเหลือมาตัดเป็นอุปกรณ์ในการสร้างสรรค์ผลงานชิ้นนี้ แสดงออกผ่านสัญลักษณ์ทางรูปร่างรูปทรงของวัสดุอุปกรณ์ที่เกี่ยวกับการทอผ้าในสถานที่และบรรยากาศเก่าๆ แฝงนัยยะทางความรู้สึกของความคิดถึงของหลานที่มีต่อยาย พร้อมทั้งความรู้สึกเสียดายที่มรดกทางวัฒนธรรมอันมีคุณค่านี้จะสูญหายไป

ภาพที่ 78 วิเคราะห์ผลงานศิลปนิพนธ์ ชั้นที่ 4

ที่มา : ถ่ายโดยผู้สร้างสรรค์, มีนาคม 2566

ชื่อผลงาน : คิดฮอดมุลมัง 4

ขนาด : 120X180 cm.

เทคนิค : สีอะคริลิกบนพื้นผ้าใบ(Acrylic on canvas)

4.2.5 วิเคราะห์ผลงานสร้างสรรค์ศิลปะชั้นที่ 5

การสร้างสรรคผลงานชั้นนี้ก็มีแนวความคิดในการสร้างสรรค์ผลงานเหมือนกับผลงานชั้นที่ 4 แต่เปลี่ยนทิศทางมุมมองของวัตถุ ในอีกมุมมองหนึ่งที่อยู่ที่ไต้ถุนบ้านที่ย้ายเคยอยู่ ผ่านเรื่องราวของอารมณ์ ความรู้สึกคิดถึงยามมาเป็นแรงบันดาลใจ ผ่านวัสดุอุปกรณ์การทอผ้าที่วางทิ้งไว้อยู่ที่ไต้ถุนบ้าน โดยไม่มีใครเหลียวแล ทำให้วัตถุดังกล่าวเกิดความชำรุดทรุดโทรมไปตามกาลเวลา ด้วยสภาวะอารมณ์ในขณะนั้น จึงสร้างเครื่องมือในการสร้างสรรค์ผลงานสื่อความที่เป็นร่องรอยของความทรงจำด้วยเทคนิคทางจิตรกรรม(Painting) และการขูดขีดจากวัสดุที่ประยุกต์ขึ้นเองจากรองเท้าแตะของยายที่หลงเหลือมาตัดเป็นอุปกรณ์ในการสรรรค์สร้างผลงานขึ้น แสดงออกผ่านสัญลักษณ์ทางรูปร่างรูปทรงของวัสดุอุปกรณ์ที่เกี่ยวกับการทอผ้าในสถานที่และบรรยากาศเก่าๆ แผงนัยยะทางความรู้สึกของความคิดถึงของหลานที่มีต่อยาย พร้อมทั้งความรู้สึกเสียดายที่มรดกทางวัฒนธรรมอันมีคุณค่านี้จะสูญหายไป

ภาพที่ 79 วิเคราะห์ผลงานศิลปะชั้นที่ 5

ที่มา : ถ่ายโดยผู้สร้างสรรค์, มีนาคม 2566

ชื่อผลงาน : คีตฮอดมุลมัง 5

ขนาด : 120X180 cm.

เทคนิค : สีอะคริลิกบนผืนผ้าใบ(Acrylic on canvas)

สรุปการวิเคราะห์ผลงานศิลปะนิพนธ์

ผลงานศิลปะนิพนธ์ชุด “คีตฮอดมูลมัง” ได้รับแรงบันดาลใจมาจากประสบการณ์ตรงของผู้สร้างสรรค์กับประสบการณ์ความทรงจำในชีวิตที่ผ่านมาตั้งแต่วัยเด็กที่อยู่กับยาย อารมณ์ความรู้สึกของความคิดถึง การสูญเสียบุคคลอันเป็นที่รักผ่านวันเวลาการใช้ชีวิตในสิ่งแวดล้อมที่เรียบง่าย โดยการนำเอาร่องเท้าตะของยายมาปาดป้ายใช้แทนเพื่ออยากสื่อถึงความเป็นยายที่เกิดขึ้นจากความรักรัก ความผูกพันและเป็นตัวเชื่อมสร้างร่องรอยถึงประสบการณ์เรื่องราวของอดีตให้ปรากฏ โดยมีวัสดุอุปกรณ์การทอผ้าที่เริ่มผูกของยายเป็นตัวแสดงความรู้สึกของความคิดถึง และเป็นการสะท้อนเรื่องราวของวิถีชีวิตความเป็นอยู่ซึ่งเกี่ยวพันกับมรดกทางวัฒนธรรมและภูมิปัญญาของบรรพบุรุษที่ทรงคุณค่าที่เริ่มจะสูญหาย สาเหตุเนื่องมาจากขาดผู้สืบสานและต่อยอดมรดกทางวัฒนธรรมและภูมิปัญญาของบรรพบุรุษอันทรงคุณค่านี้ให้สูญหายไปกับกาลเวลา ผู้สร้างสรรค์ จึงได้เดินตามรอยเท้าของยายตามสถานที่ต่างที่ยายเคยไปเพื่อเก็บข้อมูลทั้งในด้านรูปธรรม และนามธรรม จากสถานที่จริง และร่องรอยบรรยากาศต่างๆที่ทำให้รู้สึกคิดถึงยาย ทั้งวัสดุอุปกรณ์ที่ยายเคยใช้นำมาเป็นข้อมูลเพื่อนำกลับมาประมวลผลในการสร้างสรรค์เพื่อให้เกิดเป็นผลงานปรากฏรูป

ผู้สร้างสรรค์มีความพึงพอใจในผลงานชุดนี้ เนื่องจากศิลปะนิพนธ์ชุดนี้ได้บรรลุวัตถุประสงค์ของการสร้างสรรค์ศิลปกรรมอย่างครบถ้วนบริบูรณ์ ทั้งการถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกของความคิดถึง ยาย ผ่านกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานจิตรกรรม(Painting) ด้วยเทคนิคสีอะคริลิกบนผืนผ้าใบ (Acrylic on canvas)ผ่านความรู้สึกภายในจิตใจสื่อออกมาเป็นรูปภาพ โดยได้นำเอาร่องเท้าตะที่ยายเคยใส่ตอนยังมีชีวิตมาเป็นเครื่องมือในการปาดป้ายสร้างสรรค์สื่อความเป็นร่องรอยความทรงจำ ด้วยเทคนิคทางจิตรกรรม(Painting) และการขูดขีดจากวัสดุที่ประยุกต์ขึ้นจากร่องเท้าของยาย โดยแสดงออกผ่านสัญลักษณ์ทางรูปร่างรูปทรงของวัสดุอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกับการทอผ้าที่เริ่มผูกในสถานที่และบรรยากาศต่างๆภายในบ้านที่เคยอยู่กับยาย แฝงนัยยะทางความรู้สึกของความคิดถึงของหลานที่มีต่อ ยาย พร้อมทั้งความรู้สึกเสียดายที่มรดกทางวัฒนธรรมและภูมิปัญญาของบรรพบุรุษที่ทรงคุณค่านี้จะสูญหายไป โดยเสนอ ในรูปแบบเหมือนจริง(Realistic)ตามแบบฉบับของตนเอง

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุปการสร้างสรรคศิลป์นิพนธ์

ผลการสร้างสรรคศิลป์นิพนธ์ชุด “คีตฮอดมูลมัง” มีจุดประสงค์เพื่อต้องการถ่ายทอดแนวคิด มุมมอง ของผู้สร้างสรรคซึ่งเป็นเรื่องราวของอารมณ์ ความรู้สึกและประสบการณ์ จากความทรงจำ ระหว่างหลานกับยายในช่วงเวลาที่อยู่ด้วยกัน เป็นความคิดถึงของหลานที่มีต่อยายอันเป็นที่รักที่จาก ไป โดยการนำเอาภาพบรรยากาศของความคิดถึงของสภาวะอารมณ์ในขณะนั้นผ่านความรู้สึกภายใน จิตใจสื่อออกมาเป็นรูปภาพโดยผ่านกระบวนการสร้างสรรคผลงานจิตรกรรม(Painting) ด้วยเทคนิคสี อะคริลิคบนผืนผ้าใบ(Acrylic on canvas) และได้นำเอาร่องเท้าตะเอยายเคยไ้ตตอนยังมีชีวิตมา เป็นเครื่องมือในการปาดป้ายสร้างสรรคสื่อความเป็นร่องรอยความทรงจำจากอดีต เป็นการสะท้อนถึง วิถีชีวิตและมรดกทางวัฒนธรรมที่เป็นภูมิปัญญาของบรรพบุรุษที่ทรงคุณค่าที่กำลังจะสูญหายไปกับ กาลเวลา ด้วยสาเหตุที่ไม่มีผู้สืบสานและต่อยอดมรดกทางวัฒนธรรมและภูมิปัญญาของบรรพบุรุษอัน ทรงคุณค่านี้ ผู้สร้างสรรคจึงได้ถ่ายทอดผลงานโดยแสดงออกผ่านสัญลักษณ์ทางรูปร่างรูปทรงของวัสดุ อุปกรณ์ที่เกี่ยวกับการทอผ้าที่เริ่มผุพังในสถานที่และบรรยากาศเก่าๆแฝงนัยยะทางความรู้สึกของ ความคิดถึงของหลานที่มีต่อยาย

การสร้างสรรคผลงานศิลป์นิพนธ์ชุดนี้ มีการสร้างสรรคตามขั้นตอนและกระบวนการ ตั้งแต่ ขั้นตอนออกไปเก็บข้อมูลในสถานที่จริงแล้วนำมาวิเคราะห์ จนถึงขั้นตอนการศึกษา แนวคิด อิทธิพล และ ลักษณะการทำงานและเทคนิคต่างๆ จนสามารถถ่ายทอดแนวคิดของผู้สร้างสรรคลงในผลงานได้ โดย ได้ถ่ายทอดออกมาเป็นผลงานจิตรกรรม(Painting) สีอะคริลิคบนผืนผ้าใบ(Acrylic on canvas) ซึ่งมีความชัดเจนในเรื่องแนวความคิดที่ไปในทิศทางเดียวกันทำให้เกิดความเป็นเอกภาพ (Unity)ในชิ้นงาน มีการจัดภาพให้เกินความสัมพันธ์อยู่ในกลุ่มเดียวกันไม่กระจัดกระจายหรือก่อให้เกิดความสับสน มีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกัน เนื่องจากการนำเอาประสบการณ์จริงของผู้สร้างสรรคในสมัยเยาว์วัยที่มีความผูกพันกับยาย ทำให้เกิดความคิดถึงในช่วงเวลาที่อยู่ด้วยกัน โดยเฉพาะเวลาที่เห็นสถานที่เดิมๆ หรือวัสดุอุปกรณ์ที่เคยใช้ เคยสัมผัสด้วยแล้ว ทำให้เกิดความคิดถึงในเรื่องราวสมัยวันวาน สิ่งนี้เป็น ส่วนที่สำคัญในการสร้างคุณค่าทางด้านเรื่องราวและด้านรูปทรงเกิดจากการนำเอาองค์ประกอบต่าง ๆ มาจัดเข้าด้วยกันเพื่อให้เกิดความงาม หรือสาระของผลงานที่ศิลปินผู้สร้างสรรคต้องการที่จะแสดง ออกมาให้ผู้ชมได้สัมผัส รับรู้โดยอาศัยรูปลักษณะที่เกิดจากการจัดองค์ประกอบศิลป์

ผู้สร้างสรรคมีความพึงพอใจในผลงาน เนื่องจกงานศิลป์นิพนธ์ชุดนี้ได้บรรลุตามวัตถุประสงค์ ของการสร้างสรรคตามที่ได้ตั้งไว้ตั้งข้างต้น ตั้งแต่การพัฒนาการใช้เทคนิค ในการสื่ออารมณ์ความรู้สึก

ตลอดจนการนำเอาแนวคิดต่างๆที่ผู้สร้างสรรค์ได้ศึกษาจากศิลปินหลายๆมาเป็นแนวทางในการพัฒนา
 ชีวงาน เช่น เทคนิคด้านรูปแบบและการถ่ายทอดอารมณ์ มาประยุกต์ใช้กับผลงานสร้างสรรค์ของ
 ตนเอง โดยยังคงเอกลักษณ์ที่โดดเด่น(Individuality) ของผู้สร้างสรรค์เอาไว้ในผลงาน เพื่อสื่อ
 ความหมายตามแบบฉบับ และตามความตั้งใจของผู้สร้างสรรค์เอง

อภิปรายผลการสร้างสรรค์

1. การพัฒนาการด้านแนวความคิด

ผู้สร้างสรรค์ได้นำเอาความทรงจำและความรู้สึกภายในจิตใจที่มีต่อยายมาสร้างสรรค์เป็น
 ผลงาน โดยผ่านตัววัสดุอุปกรณ์ที่ยายเคยใช้ตอนยังมีชีวิต และอีกประเด็นหนึ่งเพื่อสะท้อนเรื่องราววิถี
 ชีวิตและมรดกทางวัฒนธรรมที่เป็นภูมิปัญญาของบรรพบุรุษที่ทรงคุณค่าที่กำลังจะสูญหายไปกับ
 กาลเวลา สาเหตุเกิดจากจากไม่มีผู้สืบสานและต่อยอด เป็นการสะท้อนถึงสังคมในชนบทที่มี
 เทคโนโลยีที่ทันสมัยเข้ามามากมาย ทำให้การใช้ชีวิตสะดวกสบายมากขึ้น แต่ตรงกันข้ามกับมรดกทาง
 วัฒนธรรมที่เป็นภูมิปัญญาของบรรพบุรุษกับเริ่มที่จะสูญหายไปเรื่อยๆ ผู้สร้างสรรค์จึงอยากสะท้อน
 แนวคิดนี้เพื่อเป็นการปลุกจิตสำนึกของการหวงแหนมรดกทางวัฒนธรรมที่เป็นภูมิปัญญาของบรรพ
 บุรุษให้คงอยู่

2.พัฒนาการด้านรูปแบบ เทคนิค เนื้อหา

การสร้างสรรค์ผลงานศิลปนิพนธ์ในครั้งนี้มีการสร้างสรรค์ผลงาน พัฒนาการอย่างต่อเนื่องใน
 รูปแบบเหมือนจริง(Realisc)ตามแบบฉบับของตนเอง ด้วยสีอะคริลิกบนผืนผ้าใบ(Acrylic on
 canvas) และเทคนิคการปาดป้าย ขูดขีดด้วยวัสดุที่ประยุกต์ขึ้นเองจากรองเท้าแตะของยายเพื่อสื่อถึง
 ร่องรอยจากประสบการณ์ของการใช้ชีวิตที่ผ่านมาร่วมกับยายและเป็นการค้นหาเทคนิคใหม่ๆเพื่อให้
 เกิดผลลัพธ์ที่หลากหลายและตรงกับความรู้สึกภายในจิตใจมากที่สุด ซึ่งผู้สร้างสรรค์สามารถถ่ายทอด
 ความรู้สึกและอารมณ์ให้ปรากฏเป็นรูปภาพได้ตามความต้องการ และสามารถปรับใช้ให้เกิด
 ลักษณะเฉพาะตนได้ ทั้งยังเป็นแนวทางในการพัฒนาผลงานในขั้นต่อไปให้มีความชัดเจนและเป็นอัต
 ลักษณ์ของตนเองได้ในอนาคต

สิ่งนี้เป็นส่วนที่สำคัญในการสร้างคุณค่าทางด้านเรื่องราวและด้านรูปทรงเกิดจากการนำเอา
 องค์ประกอบต่าง ๆ มาจัดเข้าด้วยกันเพื่อให้เกิดความงาม หรือสาระของผลงานที่ศิลปินผู้สร้างสรรค์
 ต้องการที่จะแสดงออกมาให้ผู้ชมได้สัมผัสโดยการนำประสบการณ์และความทรงจำของแต่ละบุคคล
 มากระทบกับตัวชีวงานและปล่อยอารมณ์ไปตามจินตนาการได้อย่างอิสระ

3. การสร้างผลงานบรรลุตามวัตถุประสงค์

ในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะนิพนธ์ในชุดนี้ ผู้สร้างสรรค์ได้เริ่มเก็บรวบรวมข้อมูลจากสถานการณ์จริง เป็นรูปถ่าย และได้เดินตามรอยเท้าจากความจริงในสถานที่ต่างๆ เพื่อบันทึกเรื่องราว มีการวางแผนในเรื่องของการจัดเตรียมวัสดุอุปกรณ์ สถานที่ปฏิบัติงาน ขั้นตอนการทำงาน มีการคำนวณระยะเวลาทำงานทุกชิ้นได้เสร็จสิ้นภายในเวลาที่ถูกกำหนด เมื่อผู้สร้างสรรค์ใช้ดุลพินิจในการประเมินผลงานของตนเองเบื้องต้นแล้วนั้น ปรากฏว่าภาพรวมประมาณ 90% ของจำนวนผลงานทั้งหมดนั้นเป็นที่น่าพึงพอใจ เมื่อเปรียบเทียบกับผลงานต่างๆที่ผ่านมา ถือว่าผลงานสร้างสรรค์ชุดนี้มีมาตรฐานในเชิงคุณภาพของการสร้างสรรค์ผลงานจิตรกรรมร่วมสมัย (Contemporary Art) ได้เป็นอย่างดี

ข้อเสนอแนะ

1. การสร้างสรรค์ผลงานศิลปะกรรมในรูปแบบเทคนิคสีอะคริลิคบนผืนผ้าใบ (Acrylic on canvas) นั้น สามารถพัฒนาต่อยอด ในด้านการตัดแปลง ประยุกต์ใช้ ได้อย่างมากมาย ไม่มีวันจบสิ้น ไม่ว่าจะเป็นการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะในลัทธิใดก็ตาม
2. จินตนาการที่นำมาใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานจิตรกรรมร่วมสมัยนั้น ผู้สร้างสรรค์ศิลปะนิพนธ์ชุดนี้ รวมไปถึงผู้ชมงาน นักศึกษา ครู อาจารย์ ศิลปิน สามารถนำไปใช้เป็นกรณีศึกษา ในการสร้างสรรค์ผลงานของตนเองเพื่อให้เกิดผลงานศิลปะกรรมอันทรงคุณค่าตามแบบฉบับของตนเองได้
3. ถึงแม้ว่าผู้สร้างสรรค์ผลงานศิลปะกรรมจะนำเอาแรงบันดาลใจ ข้อเท็จจริง อิทธิพลทางความคิดและรูปแบบเข้ามาก็ตาม แต่ผู้สร้างสรรค์ทุกๆท่านนั้นไม่ควรที่จะไปยึดติดในเอกลักษณ์ของบุคคลอื่นที่ตนเองนั้นมีความสนใจ เพราะนั่นไม่ใช่หนทางของการบรรลุวัตถุประสงค์ของการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะกรรม เพียงแต่อาจจะนำเอาบางแง่มุมที่พิเศษมาประยุกต์ใช้อย่างชาญฉลาด ด้วยสติปัญญาอันสูงสุดที่ตนเองพึงมี

รายการอ้างอิง

หนังสือ-เซเปียนส์-ประวัติย่อมนุษยชาติ p.D095168?gclid=Cj0KCOjw7aqkBhDPArisAKGa0o

LHpkkRhnxn_kTTSE9caEaMXZd05Vdgp4RWIHvru075j_eTBiCKVK0aAvkOEALw_wcB

วรรณกรรมลูกอีสาน <https://www.wurkon.com/blog/95-francis-bacon>

แวนโก๊ะเมืองไทย สุเชาว์ ศิษย์คณศ. เข้าถึงเมื่อ 12 มีนาคม 2566, เข้าถึงได้จาก อ่านเอา:

https://anowl.co/anowlrod/%E0%B8%AB%E0%B8%A5%E0%B8%87%E0%B8%A3%E0%B8%B9%E0%B8%9B/long_roob25/

ฟ้าปกั้น-ลาว-คำหอม-วรรณกรรมแห่งฤดูกาล-รวมเรื่องสั้นว่าด้วยความยากไร้และคับแคบ

ของสังคมไทย <https://thongsaibook.lnwshop.com/p/5593>

อะไร(แม่ง)ก็เป็นศิลปะ. เข้าถึงเมื่อ 12 มีนาคม 2566, ภาณุ บุญพิพัฒนาพงศ์. เข้าถึงได้จาก มติชน

สุดสัปดาห์: <https://www.matichonweekly.com/art>

ประเทือง เอมเจริญ ศิลปินผู้ทำให้บ้านให้รูปอยู่. วลัยชัย สุภากร. (2565). เข้าถึงเมื่อ 12 มีนาคม 2566,

เข้าถึงได้จาก ไทยรัฐออนไลน์: <https://www.thairath.co.th/lifestyle/life/2335211>

ศิลปะสมัยใหม่-ความรู้ฉบับพกพา Modern-Art-A-Very-Short- Introduction.aspx? no

=9786169070740

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล

นายวีรยุทธ แสนศรี

วุฒิการศึกษา

ระดับปริญญาตรี สาขาวิชาศิลปกรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ผลงานตีพิมพ์

พ.ศ. 2561 : ทำในการพระราชพิธีจองเปรียง พระราพีธิสัมพัจฉรฉินทร์ และในการพระราชพิธีบรมราชาภิเษกสมโภช ของพระมหากษัตริย์สำนักช่างสิบหมู่ กรมศิลปากร

พ.ศ. 2562 : ทำงานศิลปะไทยโบราณภาพลายรดน้ำ(ลงรักปิดทอง)

เข้าถวายสมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้ากรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯสยามบรมราชกุมารี มูลนิธิเทคโนโลยีสารสนเทศตามพระราชดำริสมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯสยามบรมราชกุมารี ร่วมกับสำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ กระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ในกลุ่มโรงเรียน ทสรช.

พ.ศ. 2563 : ภาควิชาช่วยในการร่วมจัดการศึกษาและฝึกอบรมวิชาชีพ

ศิลปะไทยโบราณ ช่างสิบหมู่และศิลปวัฒนธรรมไทย ศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนกาญจนาภิเษก (วิทยาลัยในวัง) ศาลายา จังหวัดนครปฐม

พ.ศ. 2564 : ผู้สาธิตมรดกภูมิปัญญางานช่างสิบหมู่ งานวันอนุรักษ์มรดกไทย

เฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพ

รัตนราชสุดาฯสยามบรมราชกุมารี เนื่องในโอกาสวันคล้ายวันพระราชสมภพ

2 เมษายน 2564

พ.ศ. 2565 : ได้รับคัดเลือกเป็น ครูผู้สอนดีเด่น กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ

ประจำปีการศึกษา 2564